

Emperyalizm ve Siyonizm'in İran'a yönelik saldırısı, hiç kuşkusuz gerici ve karşı durulması gereken bir muhtevaya sahiptir. Bu saldırı, emperyalizmin saldırganlık politikasının en önemli ayaklarından biridir. Haksız olan ABD emperyalizmi ve Siyonizm'dir.

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

gazetesi

4 MART-18 MART 2026 • SAYI: 205 • FİYAT: 30 TL • ISSN: 2630-5526

DÜNYA

10

İRAN'A YÖNELEN SALDIRI VE EMPERYALİSTLERİN REKABETİ

ABD ve İran arasında vuku bulan saldırılar, halkların çıkarlarını temsil etmemektedir. Bir yanda küresel ölçekte artıdeğere el koyma düzenini sürdürmek isteyen emperyalist merkezler; diğer yanda kendi emekçi sınıflarını baskı altında tutarak bölgesel güç olma arayışındaki otoriter rejimler bulunmaktadır.

EKONOMİ

16

EKONOMİK SAVAŞ TAM GAZ DEVAM EDİYOR

ABD hem hegemonik üstünlüğünü sürdürmek hem de üretim ve teknoloji alanında ulusal kontrolü artırmak istiyor. Ancak bu iki hedef arasında gerilim vardır. Küresel ticaret ağlarının parçalanması maliyetleri artırırken emperyalist kamplaşmanın derinleşme eğilimi dünya ekonomisinde yeni kırılmalıklar yaratmaktadır.

SAYFA 12-13-14

KOLEKTİF DOĞRULTU /

Hindistan'da Komünist Çizgi Diridir, Teslimiyetçiliğin Gidecek Yolu Yok

Fatmanur Çelik ile kızı Hifa İkra Şengüler ölü bulundu

Kuran'a Hizmet Vakfı yöneticisi Ayhan Şengüler tarafından istismar edilen Fatmanur Çelik ile kızı Hifa İkra Şengüler'in cansız bedenleri İstanbul Zeytinburnu'nda bulundu. Anne Çelik, bir süredir istismar failinin hak ettiği cezayı alması için adalet nöbeti tutuyordu.

"İNTİHAR DEMEYİN" DEMİŞTİ

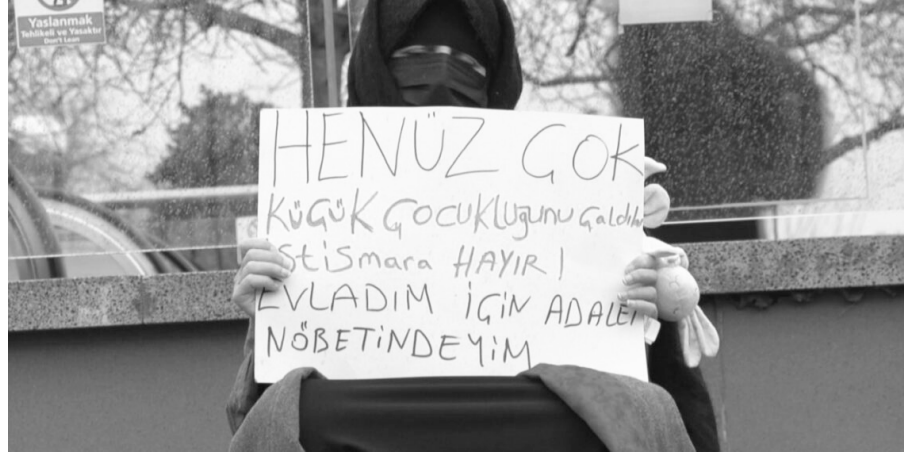
Anne Çelik yıllar önce çocuk yaşta Ayhan Şengüler tarafından tecavüze uğramıştı. Çelik, daha sonra Ayhan Şengüler ile evlendirilmişti. Evliliğin ardından doğan Hifa İkra Şengüler'in de Ayhan Şengüler tarafından 3 yaşından itibaren cinsel istismara maruz bırakıldığını belirtmişti. Açılan dava devam ederken Ayhan Şengüler'in tutuksuz yargılanması üzerine Anne Çelik, adalet nöbetine başlamıştı.

Bir süredir İstanbul Kartal'daki Anadolu Adliyesi önündeki adalet nöbeti tutan ve kamuoyundan destek isteyen Çelik, "Başıma bir şey gelirse intihar demeyin" demişti.

Anne ve kızının cenazesi kadınların omzunda İhlamurkuyu Mezarlığı'nda toprağa verildi.

KADINLARDAN EYLEM

8 Mart Kadın Platformu "İstismarcılardan, Koruyanlardan Hesap Soruyoruz! Fatmanur ve Hifa'ya Ne Oldu?" diyerek

Zeytinburnu'nda eylem yaptı.

8 Mart Kadın Platformu'nun çağrısıyla Zeytinburnu Marmaray'da buluşan kadınlar bulvara kadar sloganlarla yürüyerek basın açıklaması yaptı. Açıklamada "Yoksul çocukları sübyan mekteplerine, tarikat yurtlarına mahkûm eden; bu yapıları 'sivil toplum kuruluşu' adı altında besleyen iktidar, bu cinayetin doğrudan ortağıdır. Bu davanın 'intihar' denilerek karartılmasına izin verme-

yeceğiz. O karanlık vakıf ağlarından, o koltuklarda oturup görevini yapmayan kamu görevlilerinden tek tek hesap soracağız" denildi.

Açıklamada şunlar söylendi:

"Bakanlık neden izledi? Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, 'Kadınların ve çocukların yanındayız' derken, Fatmanur adliye önünde 'Beni korumayanlar sorumludur' diye bağırırken neredeydi? Neden davaya müdahil olup Fatma'nın ve kızının güvenliğini sağlamadınız? Bu süreç boyunca Fatmanur, istikrarlı bir sağlık hizmeti, güvenli bir iş ve yaşam imkanı ile çocuğunun eşit eğitim görmesini talep etmişti. Bu taleplerin

sağlanması için neden tek bir mekanizmayı işletmediniz?

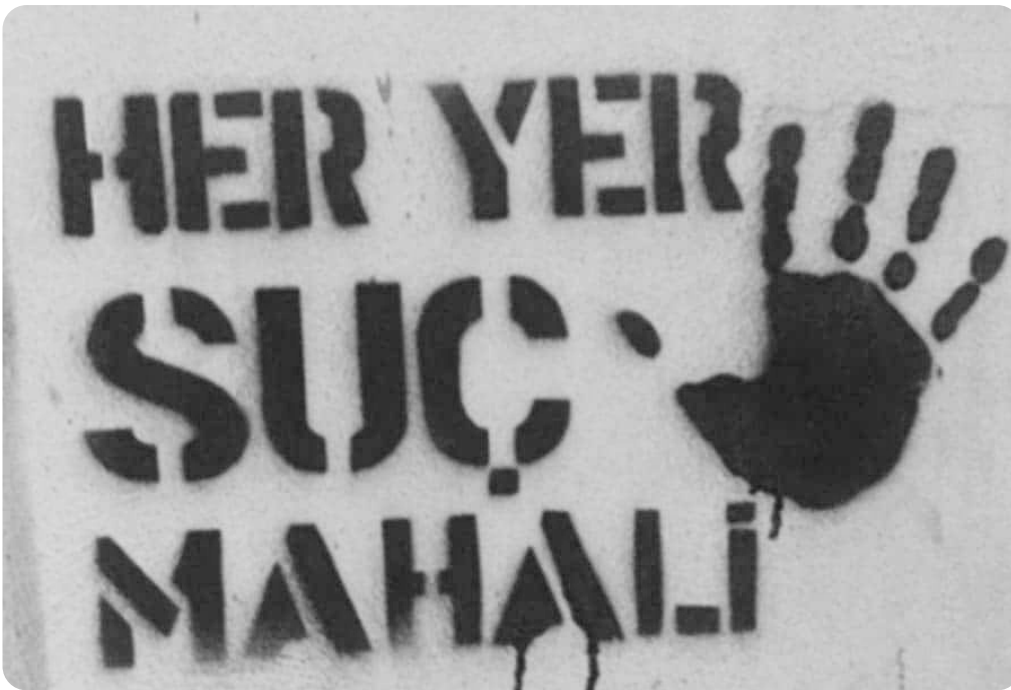
"Siyasal iktidar toplumsal yaşamı dinî referanslarla, tarikat ve cemaat ilişkileriyle dizayn ederken; en çok yoksul kadınların ve kız çocuklarının hayatı karartılıyor. Tarikatlar, cemaatler devletin koruması altında göz göre göre cinayet işliyor!

"Yoksul çocukları sübyan mekteplerine, tarikat yurtlarına mahkûm eden; bu yapıları 'sivil toplum kuruluşu' adı altında besleyen siyasi iktidar, bu cinayetin doğrudan ortağıdır.

"Fatmanur'un 'peşine düşülmesini' istediği o karanlık yapının, o 'vakıf' maskeli suç ağının ve onları koruyan kamu görevlilerinin ensesindeyiz. Bu davanın 'intihar' denilerek karartılmasına izin vermeyeceğiz. O karanlık vakıf ağlarından, o koltuklarda oturup görevini yapmayan kamu görevlilerinden tek tek hesap soracağız. Bu karanlığı mücadeleyle yıkacağız!"

Kadınlar sık sık "Tarikat, Cemaat Hepsini Kapatılacak", "Ayhan Şengüler Tutuklansın", "Kadın Cinayetleri Politikadır" sloganları attı.

Dilovası'ndaki bir ortaokulda 26 çocuk taciz edildi

Dilovası'nda bir ortaokulda matematik öğretmenliği yapan Ozan Mutlutürk'ün 26 çocuğu taciz ettiğini belirten aileler, "Üstü örtülmesin, sorumlular yargılsın" dedi.

Kocaeli'nin Dilovası ilçesinde bir ortaokulda görev yapan matematik öğretmeni Ozan Mutlutürk, okulda okuyan en az 26 çocuğa yönelik taciz etme iddiaları üzerine tutuklanarak Kandıra Hapishanesine gönderildi.

Aileler, olayın yalnızca faille sınırlı ele alınmamasını; okul yönetimi ve ilgili kurumların ihmal iddialarının da soruşturma kapsamına alınmasını istiyor.

JINNEWS'ten Devrim Fındık'a konuşan ailelerinin aktardığına göre; çocuklar uzun süre korku ve çekince nedeniyle yaşadıklarını paylaşmakta zorlandı. Çocuklardan birinin annesi, çocuğunun öğretmenin dersine girmekten korktuğunu söylediğini, ardından arkadaşlarıyla birlikte durumu okul yönetimi ve rehberlik birimine ilettiklerini belirtti. Ailenin şikâyeti sonrası yürütülen görüşmelerde

iddiaların çoğaldığını, bunun üzerine dilekçe verilerek resmî süreç başlatıldığını anlatan veli, ifadeye gittiklerinde öğretmenin daha önce görev yaptığı bir okulda da benzer iddialarla gündeme geldiğini öğrendiklerini söyledi.

BİLİNER SAYI 26'YA ÇIKTI

Ailelerden biri, rehberlik biriminden kendilerine aktarılan sayının önce 24 olduğunu, ardından iki çocuğun daha eklenmesiyle bilinen çocuk sayısının 26'ya yükseldiğinin söylendiğini aktardı. Aynı aile, okul yönetiminin süreçte çelişkili açıklamalar yaptığını; bir yandan "bilgimiz yok" denirken diğer yandan "takip ediyorduk" gibi ifadeler kullanıldığını dile getirdi.

SORUŞTURMA ÇAĞRISI

Aileler, failin tutuklanmasının yeterli olmadığını belirterek okul müdürü, müdür yardımcısı, rehberlik birimi, ilçe milli eğitim ve ilgili idari makamlar hakkında da ihmal iddialarıyla soruşturma yürütülmesini talep ediyor. Aileler, "Üstü örtülmesin, sorumlular yargılsın" diyerek seslerinin duyulmasını istiyor.

POLİTİK
GÜNDEMTUTARLI ANTIEMPERYALİST
MÜCADELE İÇİN
İLERİ ÇIKALIM!

ABD, Orta Doğu'yu rakip emperyalist güçlerden uzak tutmaya odaklanan planlamasının en temel ayaklarından biri olan İran'a yönelik saldırganlığının ikinci aşamasını 28 Şubat 2026'da başlattı. Bölge halkları için yıkım ve ölüm üreten İsrail ile koordineli yürütülen bu askerî operasyonun hedefi, mümkünse İran rejimini tasfiye etmek; değilse İran'ı bölgesel denklemden etkisizleştirilmiş, caydırıcılığı kırılmış ve siyasî misyonu budanmış bir aktör haline getirmektir.

ABD'nin İran'a yönelik saldırganlığı ve İran'ın bu saldırıya verdiği yanıtın düzeyi bölgesel savaşın koşullarını olabildiğince olgunlaştırıyor. ABD saldırılarını, özellikle Çin ve Rus emperyalizminin vereceği tepkileri de gözeterik şekillendirdiği görülüyor. Trump yönetimi, açık bir şekilde dünyaya kurulu sistemin ve düzenin artık değişeceği mesajını veren hareketler sergiliyor. Trump ABD'si, dostlarıyla ve düşmanlarıyla var olan dengeleri bozarak yeni kurallara ve ilişkilere dayalı bir "yeni dünya" istediğini açıkça söylüyor.

Emperyalist sistemin çözüm üretmediği ekonomik kriz, bu krizin artık birikim modeli sorununa işaret eden köklü açmazı, güç kaybeden başat emperyalist gücü ekonomik, siyasî ve askerî olarak daha saldırgan hale getirmektedir. ABD emperyalizmi, dünya pastasının kendi payını daha da büyütecek şekilde yeniden dağıtılmasında oldukça kararlı görünüyor. Önceki kuralların, ilişkilerin ve denklemlerin artık unutulmasını isteyen ve kuralların yeniden yazılacağını ilan eden bir irade gösteriyor.

Trump, çok yönlü saldırganlığını "barışın başkanı" iddiasıyla örtmeye çalışırken, fiilen dünyayı yeni bir güç dizilimine zorlayan bir strateji izlemektedir. Bu strateji gerginlikleri tırmandırmakta, hedef alanını genişletmekte ve uluslararası sistemdeki mevcut sınırların artık sorgulanabilir ve değiştirilebilir olduğu yönündeki eğilimi belirginleştirmektedir. Grönland ve Kanada'nın ABD topraklarına katılması talebi, "eski kuralları ve sınırları" değiştirmeye dair bir irade beyanı olarak okunmalıdır. Bu talepler aynı zamanda düşmanlara karşı verilen güçlü mesajlardır.

Trump ile somutlaşan siyasî irade, uluslararası sistemde keskinleşen bir güç mücadelesine işaret etmektedir. Bu yönelim, küresel rekabetin daha görünür hale gelmesine, çelişkilerin derinleşmesine ve askerî gerilimlerin artmasına zemin hazırlamaktadır. Dünya genelinde artan çatışma riskini dikkate alan aktörlerin açık bir stratejik konumlanmalarını yeniden düzenledikleri bir döneme girildiği söylenebilir.

ABD emperyalizminin ekonomik, siyasî ya da askerî saldırganlığının bugünkü karakteri, bir paylaşım savaşına doğru sürüklenmeye ve bu olasılığa göre bir hizalanmaya hizmet ediyor. İran'a yönelik saldırganlık kapsamlıdır ve ABD'nin özellikle Pasifik-Asya yönelimi hesaba katıldığında çabuk sonuç almaya odaklanmıştır. Ali Hamaney dahil onlarca üst düzey yöneticinin öldürülmesi senaryosu da bu planın bir parçası olarak düşünülmüştür. Böyle bir sonuç İran rejimiyle yeni bir müzakere zemini yaratmayı amaçlamaktadır. Bu durum operasyonun en olumsuz fakat hesaplanan sonucu olarak değerlendirilmiştir. ABD açısından saldırının asıl hedefi İran içinde bir rejim krizi yaratmaktır. Ocak ve aralık aylarında ortaya çıkan toplumsal kalkışmaların bu amaç doğrultusunda kullanılabilirliği bu noktada dikkate değerdedir. Askerî saldırının yaratacağı boşluk ile kalkışmalarla belirginleşen yönetim krizinin birleşmesi beklenmiştir.

ABD, İran'a yönelik saldırıyla bölgesel gerginliği gerici temelde örgütlemek istemiştir. İran ile Arap rejimleri arasında devam edecek yeni dengelere dayanan gerginlik, bu saldırı ile ciddi bir zemin bulmuştur. ABD böylece İsrail ile bölge ülkeleri arasında ekonomik ve siyasî ilişkileri pekiştirecek İbrahim Anlaşmaları'na ivme kazandırmayı hedeflemektedir. İsrail ile bölge devletleri arasındaki ilişkileri bu yolla güçlendirirken Çin'e odaklanma hesabı yapılmaktadır.

İran'a yönelen saldırı ve buna verilen yanıt, ilk aşamada belli başlı şu sonuçlara yol açmıştır:

Birincisi, ABD ve Siyonizm'in saldırısı, Şii-Sünni eksenindeki karşıtlığı daha da büyütecek gelişmelere yol açacaktır. Bu

saldırı, Uzak Asya'dan Afrika'ya kadar Şii saflaşmayı güçlendirmiştir.

İkincisi, İran liderlik düzeyinde verdiği kayıplara ve yaşadığı ağır zafiyete rağmen haziran ayındaki 12 Gün Savaşı'na kıyasla daha hazırlıklı olduğunu göstermiştir. Anında ve kapsamlı askerî yanıtlar üretmiş, özellikle ABD üslerinin bulunduğu tüm Arap ülkelerini hedef almıştır. Saldırıların Kıbrıs'a kadar uzandığı ve etkili vuruşlar gerçekleştirildiği görülmüştür. İran'ın, saldırılarını bu düzeye taşıması, ulusal değil, mezhepsel temeldeki çelişkileri körüklemiştir.

Üçüncüsü, Lübnan'dan Irak'a kadar Şii örgütlenmeler, ABD ve Siyonizm'e karşı kararlı bir yönelime girmiştir. Siyonizm'in Lübnan'a saldırısı ve işgal hazırlıkları bu nedenledir. Bu gelişme Irak, Lübnan, Yemen, Suriye ve Filistin'deki çelişkilerin ve gelişmelerin seyrine yeni bir yön verecektir. Ayrıca birçok Arap ülkesinde mezhepsel sorunlara dayalı çelişkilerin keskinleşeceği, Bahreyn gibi Şiiilerin çoğunlukta olduğu ülkelerin daha kapsamlı bir yönetme sorunu yaşayabileceği ön görülebilir.

Dördüncüsü, İran'ın askerî enstrümanları hem İsrail'de hem de Arap ülkelerinde ciddi hasara yol açmıştır. Radar sistemlerinin imha edilmesinden limanların vurulmasına, uçakların düşürülmesinden elçiliklerin hedef alınmasına, havaalanlarından petrol üretim tesislerine, ABD askerî gemilerinden Hürmüz Boğazı'nda seyreden ticarî gemilere kadar geniş bir askerî yoğunlaşma yaşanmıştır.

Saldırının üçüncü ve dördüncü günlerinde Trump ve Marco Rubio'nun açıklamaları, psikolojik üstünlük kurmaya dönük bir stratejinin parçası olarak değerlendirilebilir. Trump'ın "birkaç haftalık planlamayı bir güne sığdırdık" sözü, operasyonun uzayabileceğini ve maliyetinin artabileceğini ima etmektedir. Rubio'nun daha etkili saldırıların henüz yapılmadığını söylemesi ise hava operasyonlarının tırmanabileceğine işaret etmektedir. Daha da önemlisi, operasyonun ilk günlerinde ABD yönetiminin farklı kanatlarından kara harekâtı ihtimalinin dışlanmamış olmasıdır. Bu yaklaşım, İran topraklarında doğrudan askerî müdahalenin seçenekler arasında

tutulduğunu göstermektedir.

Trump, bölgedeki uşak devletlerle yoğun bir diplomasi hattı da kurmuştur. Ancak daha dikkat çekici olan, Barzani ve Talabani ile yapılan görüşmelerin yanı sıra İran Kürdistanı'ndaki kimi örgütlerle de temas kurulmuş olmasıdır.

Türkiye, ABD açısından şimdilik diplomatik bir kanal işlevi görmektedir. İran da bu rolü kabul etmiş benziyor. Hakan Fidan, operasyonun aslında ocak ayı sonunda yapılmasının planlandığını, ancak Tayyip Erdoğan'ın yoğun bir diplomasi trafiğiyle bunu geciktirdiğini ifade etmektedir. Türkiye'nin arabulucu olmaya çalıştığı bu dönemde İran, Türkiye'nin arabuluculuğunu reddediyordu. Hakan Fidan'ın açıklamalarından ve İran'ın tutumundan anlaşıldığı üzere Türkiye, ABD'nin kendisine verdiği papaz rolünü oynamaktadır. Ancak Türkiye'nin papazlıktan cellatlığa geçiş hızını Esad döneminden çok iyi biliyoruz. İran'ın direncine ve gelişmelerin seyrine bağlı olarak Türkiye'nin, ABD'nin belirleyeceği doğrultuda konum almaya devam edeceği açıktır. Özellikle Kürt meselesinin İran boyutu unutulmamalıdır. Zira Türkiye'nin dört parça Kürdistan'da Kürt hamiliğine soyunduğu artık bir sır değildir. Her gelişmeyi bu hamiliği inşa etme ve Türk-Kürt-Arap ittifakı perspektifine tabi kılma çabasıyla ele alacağı gözden kaçırılmamalıdır.

Emperyalizm ve Siyonizm'in İran'a yönelik saldırısı, hiç kuşkusuz gerici ve karşı durulması gereken bir muhtevaya sahiptir. Bu saldırı, emperyalizmin saldırganlık politikasının en önemli ayaklarından biridir. Haksız olan ABD emperyalizmi ve Siyonizm'dir. Gerici bir güç olsa da İran mevcut tabloda savunma konumundadır. Komünistler, tüm ilerici güçlerle birlikte okun sivrî ucunu ABD emperyalizmine ve Siyonizm'e yöneltmekle yükümlüdür.

Antiemperyalist mücadele, emperyalist saldırganlığı ve bölgesel paylaşım savaşını hedefe koyarak yükseltilebilir. Savaş tehdidi büyüktür. Haksız savaşlara karşı devrimci mücadeleyi ve devrimci savaşı örgütlemek, halkı kendi çıkarları doğrultusunda seferber etmek temel görevidir.

BAĞIMLI EKONOMİNİN ÖZETİ: KÖPRÜ, OTOYOL ÖZELLEŞTİRMESİ

İstanbul Boğazi'ndeki iki köprü ve ülke genelindeki yedi otoyolun özelleştirileceği iddialarına ilişkin tartışma sürüyor. ABD merkezli yayın kuruluşu Bloomberg, 5 Şubat'ta yayımladığı haberinde özelleştirme ile ilgili fizibilite çalışmalarının başladığını, sürecin yönetilmesi için danışmanlık şirketi EY'nin (eski ismiyle Ernst & Young) yetkilendirildiğini, BTY Construction isimli şirketin de danışmanlık yapacağını kaydetti. İktidar kaynaklarından ise herhangi bir yalanlama gelmedi. İBB'nin AKP Grup Başkanvekili Faruk Gökkuş ise köprülerin özelleştirileceğini doğruladı. Gökkuş 9 Şubat'taki İBB Meclisi toplantısında "Evet, köprüleri özelleştireceğiz. İnandığımız ekonomik sistem neyse, biz onu size rağmen uygulamaya devam edeceğiz" ifadelerini kullandı. Bu sözler Türkiye ekonomisinin gerçekliğini bir kez daha tüm çıplaklığıyla gösteriyor.

Evet, inandığınız ekonomik modeli her şeye rağmen uygulamaya devam ediyorsunuz. Nedir o ekonomik model? Ekonominin emperyalizme tam bağımlılığı, borçla yönetilen ekonomi ve halkın her geçen gün daha da yoksullaşması. İşte inandığınız ekonomik modelin özeti! Bağımlı ekonomik yapı kendi krizlerini, yani sürekli karşılaştığımız türden bir krizi, borç krizini üretir. Bu kriz baş gösterdiğinde kurtuluş "daha yüksek bir borçlanmaya" gitmektir. Yağma ve talanla "borç" ödemesi gereksizleşir; buna rağmen "borçlu ekonomiye" göre tüm ilişkiler korunur, sürdürülür. Dış borç arttıkça yeni borç ihtiyacı doğar; finansman daraldıkça kamusal varlıklar satışa çıkar; gelir açığı büyüdükçe halktan daha fazla ödeme talep edilir. Vergilerin artması ve yaşam maliyetlerinin ağırlaşması tesadüf değildir. Bunlar sistemin yan etkileri değil, doğrudan sonuçlarıdır. Çünkü bu modelde genel olarak kalkınma değil, borcun sürekliliği esastır.

BORÇ SARMALI VE BAĞIMLI EKONOMİ

Devletin bugün içine sürüklendiği borç sarmalı da bu modelin kaçınılmaz sonucudur. Üretimden ve sanayi temelli birikimden koparılan ekonomi,

büyümesini dış kredi akışlarına ve finansal genişlemeye dayandırdıkça kamu maliyesi kalıcı bir finansman açığıyla karşı karşıya kaldı. Her yeni borç, bir öncekinin faizini çevirebilmenin aracı haline gelirken, devlet borç ödemelerini güvence altına alan bir yapıya dönüştü. Bu koşullarda kamusal varlıklar uluslararası finans çevrelerine güven veren teminatlar olarak görülüyor. Köprü gelirlerinin devri tartışması da tam olarak bu nedenle ortaya çıkıyor: Borçla ayakta tutulan bir ekonomik düzen, sonunda geleceğin kamusal gelirlerini bugünün borçlarını çevirmek için kullanmak zorunda kalıyor.

Sıkça ekonominin bağımsız olduğu

empoze edilmeye çalışılsa da bugün köprü gelirlerinin devri tartışılıyorsa, bunun nedeni ekonomik başarının değil, bağımlı büyüme modelinin tıkanmış olmasıdır.

Sermaye birikimi ve üretim yatırımları zayıfladığı için ekonomi, büyümesini dış kredi akışlarına ve kısa vadeli finansal enstrümanlara dayandırmak zorunda kalıyor. Yatırımın yetersizliği, üretimden kopmayı derinleştiriyor; bu da kamusal varlıkların özelleştirilmesini ve halkın yükünün artmasını kaçınılmaz hale getiriyor. Dış yatırımın gelmemesi, devletin borçlanma ihtiyacını artırıyor ve kamu bütçesi sürekli borç servisinde eriyor. Böylece bağımlı ekonomik model, kendi içinde döngüsel krizler üretiyor: sermaye birikimi yaratamayan ekonomi, borç ve özelleştirme ile ayakta tutuluyor.

Dış yatırımın çekilmesi ya da sermaye girişindeki azalma, bağımlı ekonomi içinde finansal çözümlere yönelmeyi daha da kaçınılmaz kılıyor. Bu zayıf birikim dinamiğiyle, ekonominin kendi iç dinamikleriyle büyümesi mümkün olamaz; zira bu model emperyalizme göbekten bağımlıdır, aynı nedenle devlet gelecek gelirlerini bugüne çekmek için kamusal varlıkları özelleştirme mekanizmalarına teslim eder. Böylece sermaye birikiminin çöküşü, kamu varlıklarının elden çıkışına, işçi sınıfının yeni işsizlik ve güvencesizlik koşullarına ve halkın daha da yoksullaşmasına dönüşür.

Bu durum ayrıca, dış yatırımın çekilmesini ya da yabancı sermaye girişinin

sınırlı olmasını da beraberinde getirir. Bağımlı ekonomik model, kalkınmayı dış finansman koşullarına bağladıkça, üretim gücü zayıflar; yabancı sermaye de uzun vadeli üretim projelerine yatırım yapmak yerine kısa vadeli getiri sağlayan altyapı gelirlerine yönelir.

İŞLETME HAKKI DEVRİ VE KAMU-ÖZEL İŞ BİRLİĞİ MODELİ

Otoyol ve köprülerin özelleştirilmesinin, kamu ile özelin iş birliği (PPP) modeli çerçevesinde "işletme hakkı devri" olarak yapılması öngörülmüyor. Bu modelde çoğunlukla 25 yıllık sürelerle köprü ve otoyol gelirleri ihaleyi alan şirkete aktarılıyor. Şu anda Karayolları Genel Müdürlüğü (KGM) tarafından işletilen köprülerden elde edilen gelirler, geçiş ücretleri aracılığıyla önce KGM kasasına, oradan hazineye aktarılıyor. İşletme hakkı

devri gerçekleştiğinde ise bu gelirler devletin değil, özel sektörün olacak; ihaleyi kazanan şirket tüm geliri toplayacak ve karşılığında devlete bir ödeme yapacak. KGM verilerine göre 2024 yılında "15 Temmuz Şehitler Köprüsü" ile "Fatih Sultan Mehmet Köprüsü"nün yıllık net kârı yaklaşık 112 milyon dolar olarak kaydedildi. Bahsi geçen yedi otoyolun yıllık net kârı ise 488 milyon dolara yakın. KGM bünyesindeki binlerce işçi ve memurun ise, bu özelleştirme sürecinde kurum dışına itilmesi kaçınılmaz görülüyor.

Mevcut durumda, kamu tarafından işletilen iki köprünün araç geçiş ücreti 59 TL iken özel sektör tarafından işletilen İstanbul'un üçüncü köprüsü "Yavuz Sultan Selim Köprüsü"nün geçiş ücreti 95 TL olarak uygulanıyor. Bu fark, özelleştirme sonrası halkın karşılaşacağı mali yükün somut bir göstergesi. Geçiş ücretlerinin artışı yalnızca finansal bir karar değil, bağımlı ekonomik modelin halkın sırtına bindirdiği yükün görünür hali.

Özelleştirme ve işletme hakkı devri tartışmaları, bu nedenle yalnızca teknik bir ekonomik düzenleme değil; bağımlı ekonomik yapının, borç sarmalının ve emperyalist sermaye baskısının halk üzerindeki somut etkilerinin bir yansımasıdır. Geçiş ücretlerinin artma ihtimali, gelirlerin özelleştirilmesi ve işçi tasfiyeleri bir araya geldiğinde tablo netleşiyor: bağımlı ekonomik model, yalnızca borç ve sermaye çevrimini sürdürmek için halkın sırtına yeni yükler bindiriyor.

Ekonomi alanında bu gibi adımların yoğunlaşacağını ön görebiliriz. Emperyalist sistemin krizindeki yoğunluk, savaş akımının güçlenmesi, ticaret yolları üzerindeki egemenlik mücadelesi, petrol-doğal gaz ve nadir element kaynaklarının paylaşımındaki derinleşen anlaşmazlıklar Türkiye gibi ülkelerdeki ekonomileri doğrudan etkileyen olgulardır. Bunlar içerideki darboğazı derinleştirecektir. Halkımızı çok daha fazla yoksullaşma, işsizlik ve dolayısıyla baskıyla karşı karşıya getirecek bu süreçte tek seçenek "halkın çıkarlarını" doğru tanımlamak ve sıkı bir şekilde örgütlenmektir.

GERİCİ KLİKLER EĞİTİMİ BOĞMAYA DEVAM EDİYOR

Türkiye’de komprador türden sanayi burjuvazisi ile geleneksel toprak ağalığının/yerel güç odaklarının iç içe geçtiği burjuva-feodal siyasî yapı, esas olarak iki ana kampın karşılıklı konumlanması üzerinden şekillenmektedir. Bu iki kamp, egemen sınıf içindeki farklı eğilimleri temsil etmektedir. Siyasî erk üzerinde hâkimiyet kurdukları dönemlerde ise karşıt kanadı iktidar olanaklarından dışlamak ve baskı altına almak konusunda tereddüt göstermemişlerdir. Bu durum, klasik burjuva demokrasilerinde görülen güç paylaşımı ve kurumsal denge mekanizmalarından farklı bir siyasî işleyişe işaret eder. Bu farklılığın kaynağı, ülke demokrasisinin niteliğinde ve egemen sınıf ilişkilerinin özgül karakterinde aranmalıdır.

Türkiye demokrasisinin temel sorunu, bağımlılık ilişkileriyle iç içe geçmiş yapısında yatmaktadır. Egemen sınıflar siyasî erki bu bağımlılık zemini üzerinde kullanabilmekte; ancak bu durum, tam anlamıyla bağımsız bir egemenlik kurabildikleri anlamına gelmemektedir. Mevcut uluslararası ve ekonomik bağlar sürdükçe bu ilişki aşılabılır görünmemektedir. Bu tablo, Türk hâkim sınıflarının yapısal açmazını ifade etmektedir.

Bu bağlamda Türk hâkim sınıflarının siyasî konumlanışları da tartışma konusu edilebilir. Türkiye’de siyasetin çok sığ olduğu bir gerçek. Kuşkusuz bu, hâkim sınıfların da tercih ettiği bir durumdur. Bu sığlık hem siyaset sahnesinde cirit atan karakterlerin ucubeliği ile hem de tartışma konuları ile alakalıdır.

Egemenlik ilişkileri her ne kadar bağımlılık ilişkileri üzerinden şekillense de hâkim sınıflar, toplumsal desteğe diğer bir ifade ile “rıza” ihtiyaç duyarlar. Egemenlik ilişkilerinde toplumsal rızaya duyulan ihtiyaç geniş kitlelerin siyasete katılımının ifadesi değil, tam tersine kitlelerin sınırları belirlenmiş bir siyasete, yine sınırları belirlenmiş ölçüde müdahalesini ifade eder.

Kitlelerin talepleri hâkim sınıfların dilinde, egemenlik ilişkilerinin dizayn edilmesi bağlamında, tahrip edilmiş,

yozlaşmış ya da içeriksiz vaatler yığınına dönüşür yalnızca. Bununla birlikte egemenler toplumsal rıza üretme kapasitesini genişletmek için çoğunlukla toplumun hassas noktalarını belirler, siyasî gerilimleri tırmandırmaya çalışırlar. Toplumsal fay hatları, geniş kitlelerin rahatlıkla egemenlerin saflarında hizalanmasını sağlar.

AYNI TÜRDEN İKİ KLİK VE BİR TOPLUM

Egemenler kitlelerin karşısına gerçeklerle değil kurgularla ile çıkarlar. Türkiye siyasetinin önemli başlıklarından biri din ve laikliktir. Bu iki kavram birer toplumsal fay hattı olarak geniş kesimlerin bilincine uzanır. Yazının başında imlediğimiz hâkim sınıfların iki ana eğilimi de bu kavramlara sıklıkla başvururlar.

AKP’nin temsil ettiği ikinci klik açısından dinî söylem, son 23 yılda iktidar olanaklarını meşrulaştıran ve toplumsal desteği konsolide eden temel bir siyasî araç olarak işlev görmüştür. Buna karşılık, güncel pratiğin siyasetinde daha temkinli bir tutum izlese de laiklik, CHP’nin temsil ettiği birinci kliğin temel referans noktası ve kırmızı çizgisi olarak geniş kitlelerin bilincinde yer etmiştir.

Kuşkusuz her iki eğilim de hâkim sınıfların elinde toplumsal fay hatlarını diri tutmanın argümanı olarak kullanılmıştır. Dahası geniş kitlelerin inançları manipüle edilmiş, kitleleri kendilerinin de kitlelerin yaşadığı mağduriyetin bir parçası olduklarına büyük oranda inandırmışlardır.

Diğer taraftan laiklik kavramı Türkiye’de içeriksizleştirilmiştir. Kaba bir tanıma sığdırılmakla kalmamış dinin egemenlik ilişkilerinde toplumsal yaşamın ve devletin örgütlenmesindeki rolü ilgili kavramın gölgesinde çarpık, ucube bir içeriğe bürünmüştür.

RAMAZAN’DA LAİKLİK

Son günlerin önemli tartışmalarından biri MEB’in “Maarif’in Kalbinde Ramazan” genelgesi ile yaşanmıştır. Aynı günlerde yayımlanan “laiklik

bildirisi” de tartışmaları alevlendirmiştir. Ramazan etkinliklerinin okullara taşınması, çocukların pedagojik ihtiyaçlarını hiçe sayarcasına her yere sızmaya çalışan bu gerici eğilim haklı olarak tepki çekmiş akabinde din ve laiklik tartışmaları yeniden alevlenmiştir. Bu tartışma da bekleneneği gibi, siyasî iktidar için toplumsal gerilimi, kutuplaşmayı beslemenin argümanı olarak kullanılmıştır.

Ramazan etkinliklerinin okullara taşınması, iktidar bloku içinde yer alan tarikat ve benzeri muhafazakâr yapıların talepleri doğrultusunda şekillenmiştir. Günümüzde iktidar olanaklarının yoğun ve sınırsız şekilde kullanılması, bu tür gerici yapıları cesaretlendiren adımların atılmasına zemin hazırlamaktadır. Bu durum, aynı zamanda iktidar bloku içindeki ilişkilerin taviz koparmaya daha açık bir yapı sergilemesiyle de bağlantılıdır.

Din üzerinden siyaset yapmanın kolaylığı siyasî iktidarı motive etmektedir. Bununla birlikte Cumhur İttifakı bileşenleri gelen tepkileri manipüle edip din karşıtlığı yapıldığı, manevi değerlere saldırıldığı yönünde yaygara kopararak tartışmayı pek mahir olduğu zemine çekmeye çalışmıştır.

Kuşkusuz tartışmayı bu zemine çekip gerilimi tırmandırarak toplumsal kutuplaşmayı derinleştirip geniş kitleleri etkilemek amaçlanmaktadır. Siyasî iktidarın gücünü her zamankinden daha fazla konsolide etmeye ihtiyacı vardır.

KÖK SALAN GERİCİ EĞİTİM

Türk eğitim sisteminin gerici, şoven, faşist karakteri su götürmez bir gerçektir. AKP dönemi ile birlikte zaten cılız olan bilimsel temelden giderek uzaklaşarak gerici karakteri derinleştirilmiştir. ÇEDES projesi hatırlanabilir. MEB eğitimi her türlü gerici eğilimin insafına terk ederek bir anlamda geleceğe yatırım yapmaktadır. Sorgulamayan, itaat eden, milliyetçi, şoven nesil yetiştirmek Türk eğitim sisteminin hedeflerindendir. AKP ile birlikte eğitimin gerici karakteri zaten var olan dini söylemlerin etkinliği artırılarak derinleştirilmiştir.

Meselenin bir yönü eğitimin kapılarının faşist, gerici yapılara sonuna kadar açılmasının pedagojik açıdan kabul edilemez olması iken diğer yönü de farklı inanç gruplarını yok saymasıdır. Farklı kimlikleri yok saymak, onları inkâr etmek Türk devleti için karakteristiktir. Bu bağlamda Türk devletinin karakterini yansıtan eğitim sisteminin faşist gerici içeriği derinleştirilerek pervasızca davranmaktan çekinilmemiştir.

Sonuç olarak, siyasî iktidarın hem ekonomik krizi hem de yönetme krizini aşamadığı ortada. Bölgesel gelişmeler de hâkim sınıflara sürdürülebilir olmayı dayatıyor. Haliyle siyasî iktidar önümüzdeki süreçte kritik roller almak istiyorsa efendilerine güven vermek zorunda. Muhalefete dönük saldırıların bir yönünü de bu eğilim oluşturmaktadır. Muhalefete dönük saldırıların diğer bir ayağı da siyasî iktidarın toplumda biriken hoşnutsuzluğa çözüm aramasıdır. Ekonomik olarak geniş kitlelere yanıt verilememesi haliyle iktidarın elini zayıflatmaktadır. Bu bağlamda siyasî iktidar sıklıkla hamasi söylemlere başvurmaktadır. Hamaset edebiyatı ile kitlelerin desteği korunmak istenmektedir.

Cumhur İttifakı’nı oluşturan kliklerin ilgili tartışmadan hareketle mutat söylemlere sarılması toplumsal kutuplaşmadan beslenen siyaset anlayışının gereğidir. Gücünü konsolide edebilmesi için, kitlelerde biriken hoşnutsuzluğu işlevsiz kılabilmek için toplumsal fay hatlarına manipüle edebildiği sürece ihtiyaç duymaktadır. İstikrarsızlığına sürdürülebilirlik kazandırması olayları manipüle edebilme kapasitesi ile direkt ilişkilidir.

Siyasî iktidarın dini kullanarak mevcut sistemin rant ilişkilerinden faydalandığı artık daha geniş kesimler tarafından görülmektedir. Diğer taraftan da laiklik kavramını hiçleştirilen burjuva muhalefetin tutarsızlığı da ortadadır.

Türk devleti her iki eğilimin ruhu ile şekillenmiştir. Din ya da laiklik bu iki eğilimin dilinde egemenlik ilişkilerinin önemli birer aparatı olarak işlev görmüştür ve hâlâ görmektedir.

YENİ BAKANLAR SU ALAN GEMİYİ KURTARAMAYACAK

İstanbul'da Başsavcılık görevini "layıkıyla yerine getiren" Akın Gürlek Adalet Bakanı olarak atandığında yapılan "ortak yorum" yargı maşasının güçlendiğidir. Akın Gürlek Mehmet Tunç'tan farklı olarak minareye kılıf uydurmakta umarsız olduğunu ispatlamış olduğu için bu tespiti yapmakta kimse zorlanmadı. Mecliste, yemin esnasındaki görüntü ise Akın Gürlek'e duyulan öfkeyi çıplak bir biçimde gösterdi. Burada ortaya konan öfke Akın Gürlek'in "umarsızlığına" karşıydı. Mecliste yaptığı yemin töreninin saniyeler içinde bitmesi ve koruma altında dışarı çıkarılmasının ardından, bu duruma bizzat Erdoğan tarafından müdahale edilmiş ve umarsızlığa sahip çıkmıştır.

Gerek devrimcilere yönelik yoğun ve hukuku kale almayan gözaltı ve tutuklamalara, gerekse de CHP'ye yönelik hükûmeti güvenceye almaya dayalı operasyonlara imza atan Gürlek'in Adalet Bakanlığına getirilmesi bir tesadüf değil, aksine devletin yöneliminin bir parçasıdır. Geniş bir çevre ise, özellikle Adalet ve İçişleri Bakanlıklarında yapılan değişiklikleri "Erdoğan'ın iktidarda kalma" planının açık bir uygulaması olduğunu savunmaktadır.

Her durumda ortak fikir egemen sınıfların bu hükûmetin varlığına ihtiyaç duyduğudur. Akın Gürlek'in açıklamaları, ortaya koyduğu vizyon ve öne çıkardığı hedefler de bunu destekleyen türdendir.

GENİŞLEMİŞ HAKLAR DARALTILMALI!

A. Gürlek ilk açıklamalarında tutsakların kazanılmış haklarına ve savunmaya saldırıların sinyalini verdi. "Barış" sürecine dair de açıklama yapan Gürlek "'Terörsüz Türkiye' sürecinde nihai amacın bölücü terör örgütü PKK'nın tamamen silah bırakması ve kendini feshetmesi" olduğuna dikkat çekerek "Ondan sonra artık takdir burada Meclise ait. Yasal çerçeve düzenlemesini Meclis yapacak" dedikten sonra "genel affa yönelik ya da şahsa özgü bir düzenlemenin yapılmayacağını" altını çizerek bu sürece yön vereceğini belirtmiş oldu.

12. Yargı Paketi ile ilgili de konuşan

Gürlek "Suça Sürüklenen Çocuklar"ın cezalandırılması ile ilgili yasal düzenlemelerin yanı sıra, "15 yaşını doldurmuş ve üzerindeki kişilerin sosyal medyaya girişleri, burada anonim hesaplar kullanılması, sahte hesaplarla itibar suikastlarının önüne geçilmesi için çalışma yapıyoruz" demiş; tüm bu düzenlemelerin kısa zamanda tamamlanarak 12. Yargı Paketine konulmasını hedeflediklerini belirtmiştir.

Ayrıca "Suça Sürüklenen Çocuklar" üzerinden gerçekleşen manipülasyonla "cezasızlık algısını yıkma amacıyla"

infaz yasası yeniden düzenlenmek istenmektedir. İnfaz yasasındaki eşitsizlik ve keyfilikler ise gündeme dahi alınmamaktadır. Bakan Gürlek sadece çocukların değil ailelerin de ağır biçimde cezalandırılmasını planladıklarını da söylüyor. Kadına yönelik toplumsal ve devlet destekli cinayetlerin cezasız kalması ya da hafif cezalarla geçirtilmesi de benzer bir manipülasyonla uzun yılları alan hapis cezalarına, ağırlaştırılmış hapis hane koşullarına bahane edilmek istenmektedir. Bunun sorunu çözmek bir yana devletin başını ağrıtabilecek yeni sorunları yaratması kaçınılmazdır.

Yargı paketleri ile salıverilenlerin kaldıkları yerden kadın katletmeye, topluma dönük suç işlemeye devam etmeleri halkın adalet ve yargıya olan güvenini tümünden sarsmışken Akın Gürlek gibi bir ismin bakan olarak atanması, bunun önemsenmediğinin göstergesidir.

Sanal medyanın denetimi için alınması düşünülen "tedbirlerin" de baskı ve sindirme amaçlı olduğu açıktır. Bu düzenlemelere yönelik eleştirileri ya-

nıtlayan Gürlek sorunu "bir kod onayı" diye tarif ederek tepkileri bertaraf etmeye yönelmiştir. Düşünce ve ifade özgürlüğünün tamamen kısıtlanmak istendiği bir atmosferde sorunun "sadece kod onaylamak" olmadığı çok iyi bilinmektedir. Daha fazla baskı ve denetimin tüm topluma yönelmesi hükûmet etrafındaki çemberin de daraldığına işaret etmektedir. İç tahkim için cüretli adımlar atmaktan geri durmayanlar tepkilere de "bu gidişatı engellemeye gücünüz yetmez" diyerek net mesajlar vermektedir.

ODAKTA BİR KEZ DAHA HAPİSHANELER VAR!

Tutukluların avukatlarıyla görüşme hakkını sınırlandıracaklarını da ifade eden Akın Gürlek; "Mevzuat boşluğumuz var. Bu konuda Adalet Bakanı olur olmaz gerekli talimatları verdim. Mevzuat değişikliği yapılacak" açıklamalarında bulundu.

Binlerce devrimci tutsağın bulunduğu hapis haneler her dönem olduğu gibi bu dönemde de saldırıların odağındadır. Tutuklama hedefli yürütülen soruşturma ve operasyonlardan istediği sonucu alamayan devletin, bu saldırının bir ayağı olan hapis hanelerde baskıyı daha fazla artıracığı anlaşıyor.

Kuyu tipi (Y tipi) hapis hanelerin açılmasıyla koşulların daha da ağırlaştığı hapis hanelerde tecrit temel sorun olmaya devam ediyor. Kuyu Tipi hapis hanelerde tecrit, tutsakların "tek başına" yaşamasına kadar varırılmış durumda. Bu koşullar tutsak haklarının tümünden ortadan kalktığı koşullardır. Tüm ha-

pishanelerde bu koşulları yaratmaya dönük bir yaklaşımda oldukları öngörülebilir. Hasta tutsakların tedavisinin engellendiği ya da kötü şartlarda gerçekleştiği gerçeği orta yerdeyken; kitap, gazete gibi çok temel ve asgari iletişim ve sosyalleşme araçlarının engellendiği şimdiki koşullarda, aile ve arkadaş ziyaretlerinin olabildiğince sınırlandırıldığı yerde hakların gaspına şimdi "çete liderlerinin görüşmesini engelleme" gerekçesi ile savunma hakkının en geri seviyeye çekilmesi anlamına gelecek avukat sınırlandırmasının getirilmesi yeni bir saldırının habercisidir. Bunun da merkezine devrimcilerin konacağı tecrübeyle sabittir.

ZORBALIK TEK GEÇER AKÇE

Tüm baskı yöntemlerini devreye sokmak üzere bu yöntemleri layıkıyla uygulayacak aktörlerin atanması ve alınacak "hukukî" tedbirler ayakta kalmaya çalışan hükûmetin bir süre daha varlığını sürdürmesini sağlayabilir. Ancak her yerinden su alan bir gemiye bu tedbirlerle yalnızca geçici yamalar yapılabilir. Demokratik hakların budanması, baskının artırılması, yoksulluğun derinleşmesinin yaratacağı demokrasi arayışı baskı koşullarının ağırlaştırılmasıyla da durdurulamayacaktır. Bu arayış koşulların zorluğundan doğmaktadır; çözüm halk için demokrasinin gelişmesidir. Buna gücü olmayanların, bundan hiçbir çıkarı olmayanların elindeki araç ise tam da bunu ezmek üzere zorbalıktır.

Devletin, tam teslimiyet şartıyla gündemde tuttuğu "yasal düzenlemeler" başta olmak üzere, sürecin ilerletilmesi amacıyla planlanan adımların tümü zorbalığını sürmesi koşuluna bağlanmış durumdadır. "Terörsüz Türkiye" hedefi doğrultusunda gündemde tutulan bu düzenlemelerin uygulayıcısı olarak belirlenen Akın Gürlek, söz konusu politikaları hayata geçirmek üzere göreve getirilmiştir. Böyle bir görevin hukukî bilgi, güçlü kitle iletişimi, yönetme becerisinden çok zorbalığa uygun bir kafa yapısı gerektirdiği ortadadır. Devletin ihtiyacını karşılayacak bu kafanın da başaramayacağı bir işi var artık: halk için demokrasi umudunu yok etmek. Halk buna asla boyun eğmeyecektir.

BASAVARAJ CEVAPLIYOR*

Orduya karşı nasıl mücadele edeceğimiz, Hint ordusunun bölgelerimizde, hangi amaçla konuşlandırıldığına bağlıdır. Aslında devlet, işleri yürüten bir aygıttır ve bu aygıt; silahlı kuvvetler (ordu, paramiliter, özel birlikler ve polis), yargı sistemi, hapishaneler, bürokrasi ve benzeri kurumlardan oluşur. Devlet aygıtının temel bileşenlerinden biri askerî güçlerdir; dolayısıyla ordu devlete bağlıdır. Bu dünyada devlete ait olmayan tek bir ordu yoktur. Ama nasıl bir devlettir bu? Mevcut Hindistan devlet aygıtı, emperyalistlere hizmet eden iş birlikçi bürokratik burjuvazi ve büyük toprak ağalarının sömürücü sınıf yönetimi, sınıf baskısı ve sınıf sömürüsü için bir araç görevi görür. Dolayısıyla İngiliz emperyalistlerinden Hindistan iş birlikçi hükûmetine miras kalan Hint ordusu da karşı devrimcidir.

Hindistan Anayasasına göre, Hindistan silahlı kuvvetlerinin temel görevi, ülkenin sınırlarını başka ülkelerden gelecek saldırılardan korumak ve doğal afetler sırasında halka hizmet etmektir. Ancak Hindistan hükûmetleri, ordusunu kendi halkına karşı defalarca kışkırttı. Bir ordu yetkilisi, Hint ordusunun ülkemizin sınırlarında sadece 143 gün savaşa katıldığını belirtti. Sözde iç güvenlik adına, ilk olarak “Nizam'dan kurtuluş” bahanesiyle (Eylül 1948-Ekim 1951 arası) sömürücü sınıfların çıkarları için Telangana halkına savaş açtı. Daha sonra Kuzey Doğu eyaletlerini ve Keşmir'i işgal etti. Temmuz 1971'de, Birbhum'daki devrimci kitlelere karşı büyük bir baskı saldırısı düzenlendi. Benzer biçimde, 1990'da Pencap halkının iradesi “eğitim” bahanesiyle tamamen Hint ordusu aracılığıyla bastırıldı. Bu acımasız baskı harekâtlarında 125 binden fazla kişi ve aktivist katledilmiştir. Buna ek olarak, Naksalbari ve Srikakulam'dan günümüze kadar süren Maoist hareketler sırasında 13 bin kadın ve erkek katledilmiş; hükûmetin silahlı kuvvetleri tarafından ise yüz binlerce insan katledilmiştir. Yüz binlerce kişi işkence gördü ve hapishanelere atıldı; halkın milyarlarca rupi değerindeki malı yağmalandı veya yerle bir edildi. Binlerce genç kadın ve erkek kayboldu.

(...) Son zamanlarda, Maoist hareketi yok etmek amacıyla Hint ordusu, Mayıs 2011'den bu yana “eğitim” bahanesiyle

hareketin güçlü olduğu Dandakaranya bölgelerine kademeli olarak ilerliyor. Bunun sonuçlarını kolayca tahayyül edebiliriz: amacı, doğal zenginliklerle dolu Maad Tepeleri'ni emperyalistlere ve şirketlere teslim etmek; özellikle de dünyanın en eski Adivasi topluluğu olan Mariya Adivasilerinin yaşadığı Maad Tepeleri'ndeki 750 kilometrekarelik alanı işgal edip onları yerinden etmektir. Bunun dışında, Dandakaranya'daki çeşitli Adivasi topluluklarını devrimci yol boyunca ilerleten Partimizi ve liderliğini yok etmek diğer önemli amaçtır. Dolayısıyla bu sadece halk karşıtı değil, aynı zamanda gericidir. Maoizm, böyle gericici bir Hint ordusunun bile Uzun Süreli Halk Savaşı ile yenilebileceğini açıklığa kavuşturmuştur. Çin ve Vietnam Halk Savaşlarının tarihi bunun tartışılmaz bir örneğidir.

Düşman, devrimci hareketi 3 ila 7 yıl içinde yok etme amacıyla saldırı düzenliyor. Amacımız, bunu mümkün olduğunca uzatarak Hint ordusunu hiçbir şekilde çözülemeyecek uzun bir savaşa batırmaktır. Hint ordusu, Kuzey Doğu ulusal mücadelelerine ve Keşmir ulusal mücadelesine karşı yürütülen baskıcı operasyonlardan henüz kurtulmuş değil. Bir bakıma, uzun zamandır orada bir savaşa batmış durumdalar. Gerilla savaşını birçok gerilla bölgesinde yoğunlaştırarak ve yeni gerilla bölgeleri yaratarak Hint ordusunu hiçbir yerde konsantre olamayacakları bir duruma itmeliyiz. Halkın günlük sorunları, siyasî, ekonomik ve hak mücadeleleri ile gerilla savaşını birbirine bağlayarak ve bunları hem silahlı hem de silahsız yöntemlerle militan bir şekilde yürüterek gerilla savaşını düşman tarafından asla yok edilemeyecek yenilmez bir savaş haline getirmeliyiz.

Yerinden edilme, şu anda halk için önemli bir ölüm kalım meselesidir. Halk, Hindistan'ın sömürücü yönetici sınıflarının yerinden etme politikalarına karşı mücadele ediyor. Partimiz, HKGO, devrimci kitle örgütleri, Devrimci Halk Komiteleri ve Halk Milisleri bu insanlarla daha da bütünleşmelidir. Onlarla suyun içinde balık gibi bütünleşmelidirler. Bu mücadeleleri bastırmak için gelen asker ve polis güçlerine güçlü bir şekilde karşı koyabilmeleri için bunlar en başından itibaren militan mücadelelere dönüştürülmelidir.

Ordunun konuşlandırılmasıyla birlikte yürürlüğe giren Silahlı Kuvvetler Özel Yetkiler Yasası ve sıradan insanlara yönelik katliamlar, kayıplar, tutuklamalar, kadınlara yönelik vahşetler, köylerin yerle bir edilmesi, halkın mallarının yağmalanması, yıkım, sahte çatışma ölümleri gibi temizlik önlemlerindeki artış, ordunun tarihi boyunca görülebilir. Dolayısıyla, Silahlı Kuvvetler Özel Yetkiler Yasasına karşı büyük ölçekte halkı seferber etmeliyiz. “Hint Ordusu Geri Çekilsin” sloganıyla bir araya gelecek tüm güçleri seferber etmeli ve düşmanı izole ederek geniş bir birleşik cephe oluşturmalıyız. (...) Ancak halk hareketlerini militan direniş mücadeleleri olarak geliştirdiğimizde Halk Savaşında büyük bir değişim yaratabiliriz.

Düşman, Düşük Yoğunluklu Çatışma politikası kapsamında “Gönülleri ve Zihinleri Kazanma” taktiğini izleyerek “Kalkınma Faaliyetleri-Polis Eylemleri” politikasının bir parçası olarak “Entegre Eylem Planı”nı uyguluyor. (...) Ordu, halkı aldatmak için daha önce hiç olmadığı kadar gönüllü işçilik yapıyor. Okullardaki öğrencilere vatanseverlik dersleri verme bahanesiyle Maoist devrimcilere karşı zehir kusuyorlar. Bu reformların amacı, halktan bir kesimi bölmek, onları köylerde bir tabaka haline getirmek ve hareketlerin bastırılmasında ana araçlar olarak kullanmaktır. Bu reformların sahtekarlığını halk arasında ifşa etmeliyiz. Halkın temel sorunlarının bunlar aracılığıyla çözülemeyeceğini ve çözümün bu sömürücü sistemi devirerek Yeni Demokratik İktidarı kurmak olduğunu onlara anlatmalıyız.

Yoldaş Mao, bize defalarca “sadece kitle tabanıyla yürütülen Halk Savaşının zafere ulaşacağını” öğretti. Yönetici sınıfların ve onların paralı silahlı kuvvetlerinin sömürüsüne, baskısına ve zulmüne artık dayanamayan halkın, devrimci parti ve Halk Ordusunun ilhamıyla direniş savaşlarına büyük ölçekte katılması, Rusya, Çin, Vietnam devrimci hareketlerinde ve birçok ulusal kurtuluş mücadelesinde görülebilir. Bu halk direnişi, Halk Ordusunun tükenmez bir güç kaynağıdır. Halk Ordusu binlerce ve yüz binlerce üyeyle genişleyecekse, halkın bu tür direniş mücadeleleri büyük ölçekte geliştirilmelidir. Lalgah ve Narayanapatna gibi mücadeleler

bize zaten ideal bir model sunmuştur.

Hint ordusunu yenmek için, onun siyasî zayıflıklarını incelemek birincil öncelik olacaktır. Hint ordusunun girdiği tüm savaşların, Hindistan'ın sömürücü sınıflarının sömürü, baskı ve zulüm çıkarları için yapılan savaşlardan başka bir şey olmadığı açıktır. Halk karşıtı doğası bu yolla zaten ifşa olmuştur. Dolayısıyla, halkın desteğine sahip olmayacaktır. Bu, onun temel siyasî zayıflığıdır. (...) Paralı asker, doğası nedeniyle, stratejik olarak cesurca savaşma iradesine sahip olmayacaktır. Halkın çıkarları için savaşan Halk Ordusu ile yüzleşemeyecek ve stratejik zafer elde edemeyecektir.

(...) Düşman, bölgelerde liderlik güçlerini en üst seviyeden köy seviyesine kadar yok etmek için bilgiye dayalı saldırılar düzenlemek için yoğun çaba gösterirken bölgelerin dışındaki Parti liderliği güçlerine kayıplar verdirerek başarılar elde etti. Onlar İHA'ları konuşlandırarak bir fırsat kollarken liderliği koruma görevi çok önemli hale geliyor. Bunun için parti ve HKGO, sürekli olarak uygulamada her türlü karşı taktiği uygulamaya dikkat etmelidir. Halkın istihbaratı, halkın direniş mücadelelerinden güçlendirilmelidir. Devrimci hareketin liderliği hakkında bilginin düşmana ulaşmamasını, ancak düşmanın bilgisinin Partiye, HKGO'ya, çeşitli kitle örgütlerine ve halka ulaşmasını sağlamalıyız. Düşmana şu ya da bu tür bir yanlış bilgi verilmeli ve her gün söylentiler yayılmalıdır. Halkın buna aktif katılımını artırmalıyız. Halkta sınıf çizgisi ve kitle çizgisi hakkındaki anlayışın gelişmesi için sürekli siyasî çabalar göstererek düşmanın muhbir ağı sorununu ele almalıyız. Yeni Demokratik Devrim'in zaferi, Hint ordusunun yenilgisiyle bağlantılıdır. Halkın temel ve günlük sorunlarını ele alarak ve halkın yaşama hakkı için güçlü bir halk direniş savaşı inşa ederek Hint ordusunu kovalamalı ve yenmeliyiz.

**Bu yazı Umut Yayımcılık tarafından çıkartılan “Komünist Önder Basavaraj”la Üç Röportaj” kitabından alınmıştır. Yoldaş Basavaraj, Hint ordusunun halkı bölmek amacıyla nasıl işlevlendirildiğine, Parti liderliğini nasıl hedef aldığına dair belirlemeler yapmıştır. Gericici Hint ordusunun zafer kazanamayacağına vurgu yaparken orduyu yenmenin yollarına dair sorulara da cevap vermiştir.*

SİSTEMİN TASFİYE KOROSU KOMİSYONDA OYLANAN ESARET RAPORU

18 Şubat'ta burjuva-feodal devletin vitrin düzenlemesi olan "süreç komisyonu", hazırladığı raporu oylamaya sunarak egemenlerin yeni dönem stratejisini ilan etti. 2 "ret" ve 1 "çekimser" oya karşı, sistem partilerinin 47 "evet" oyuyla kabul edilen rapor; "Terörsüz Türkiye" adı altında tasfiye ve teslimiyet dayatmasını merkeze alıyor. "PKK'nin feshi" ve "silah bırakma" gibi başlıklarla halkın meşru direniş dinamiklerini etkisizleştirmeyi hedefleyen rapor, aynı zamanda önümüzdeki süreçte gündeme gelecek "yasal düzenlemele- rin" de sınırlarını çiziyor.

Raporun içeriği, komisyon içinde yer alan hâkim sınıf temsilcilerinin sahte "demokratikleşme" vaatleriyle şekillenmiştir. Meclis Başkanı Numan Kurtulmuş'un "meclis vazifesini yaptı" şeklindeki açıklaması, aslında "devletin bekası" için yürütülen bir mühendislik çalışmasının itirafıdır. Ahmet Bozkurt tarafından okunan ve yasal düzenlemeler ile demokratikleşme paketlerini içeren bölümler, halkın taleplerini karşılamaktan ziyade, mevcut sömürü düzenini yeni şartlara uyarlama çabasını ortaya koyuyor.

KOMİSYON RAPORUNA DAİR TUTUMLAR

Raporun ilgili bölümlerinin okunmasının ardından söz alan burjuva-feodal sınıfların temsilcileri egemenlerin tasfiye planında kendilerine pay kapma yarışına girdiler. "Yeni Yol" kliğinin temsilcisi olarak sahneye çıkan Saadet Partili Bülent Kaya, Kürt meselesinin devrimci dinamiklerini "kök sebep" söylemiyle törpüleyerek halkın taleplerini bir "eylem planı" adıyla düzen içi yasalara hapsetme niyetini dışa vurdu. Aynı kliğin diğer bir temsilcisi Gelecek Partili Mustafa Bilici ise "eşit yurttaşlık" ve "kimlik" gibi kavramları vitrin malzemesi yaparak, PKK ile Kürt meselesini birbirinden ayırıştırma çabasıyla mücadelenin meşruiyet zeminini zayıflatmaya soyundu. Deva Partili Mehmet Emin Ekmen'in "örgüt fesih iradesini ortaya koyduğu an yasa çıkmalıydı" şeklindeki

çıkışı ise bu kliğin aslında Kürt Ulusal Hareketi'nin silahsızlandırılması ve tasfiyesi sürecinde ne denli aceleci bir "arabuluculuk" rolüne talip olduğunu açığa vurdu.

Öte yandan CHP, her zamanki gibi sistemin suç ortağı olduğu gerçeğini "demokrasi havarisi" maskesiyle gizlemeye çalıştı. Genel Başkan Yardımcısı Gökçe Gökçen, faili meçhulleri ve cezasızlık politikalarını hatırlatarak raporun samimiyetini sorgularken, aslında partisinin devletin kanlı tarihindeki sorumluluğunu perdelemiştir. Türkan Elçi'nin "vicdani onay" üzerinden geliştirdiği eleştiri, Cumartesi Anneleri'nin ve katledilen devrimcilerin hesabının meclis çatısı altında sorulamayacağı gerçeğini bir kez daha göstermiştir. Salih Uzun'un AYM kararları ve Can Atalay, Selahattin Demirtaş gibi isimler üzerinden yürüttüğü hukuk savunusu ile Murat Bakan'ın "etnik vurgudan kaçınan, kapsayıcı devlet dili" önerisi, aslında ulusal kimliklerin egemen ulusun "vatandaşlık" potasında eritilerek devletin bekasının tahkim edilmesinden başka bir anlam taşımamaktadır.

DEM Parti'nin, rapora şerh düşerek egemenlerin "terör" nakaratına karşı cılız da olsa bir itiraz yükseltmesi dikkat çekti. DEM Partili Cengiz Çiçek, sürecin "Terörsüz Türkiye" olarak kodlanmasına karşı çıkarak, komisyonun adının "Milli Dayanışma, Kardeşlik ve Demokrasi Süreci" olarak değiştirilmesini talep etti. Kürt meselesinin "terör" kavramıyla anılmasının halkın acılarını yok saydığını belirten Çiçek, Kürt halkının ve dostlarının özgürlük mücadelesini bu kavramlarla tariflediğini dile getirdi. Ancak DEM Parti'nin bu itirazı, komisyonun Kürt ulusal haklarını yok sayan geleneksel şoven-faşist niteliğine ve devletin imha-inkâr stratejisinin özüne değil; yalnızca egemenlerin kullandığı "kavramların" biçimsel yanına yöneliktir. Meselenin sınıfsal ve ulusal özünü hedef almayan bu yaklaşım, sorunun esasını tali noktalara çekerek kitlelerin bilincini bulandırmaktan başka bir sonuç doğurmamaktadır.

Meclis çatısı altında "sosyalist" sıfatıyla boy gösteren kıdemli reformist odakların takındığı tutum ise düzenin çizdiği sınırların ötesine geçemeyen bir acziyetin vesikası olmuştur. Rapora oylanmasında "ret" oyu veren TİP ve EMEP vekilleri, meselenin sınıfsal ve devrimci özünü teyet geçerek liberal bir eleştiri düzlemine hapsoldular. Ahmet Şık, "Terörsüz Türkiye" başlığıyla sürecin güvenlikçi bir zemine sıkıştırıldığını ve metnin siyasî bir sorumluluktan kaçış belgesi olduğunu iddia ederek eleştirisini teknik bir boyuta indirgerken İskender Bayhan ise raporun "saray rejiminin" ideolojik hattını yansıttığını savunarak partisinin tutumunu ifade etti. Ancak kendilerini "sosyalist" olarak pazarlayan bu partiler, Kürt ulusal sorununa dair komisyonda DEM Parti'nin politik hattına yedeklenerek ve sistemle uzlaşmacı bir pozisyonda kalarak tutarlı "sosyalist" bir argüman üretememiş, halkın kurtuluş mücadelesi karşısında adeta "sınıfta kalmışlardır."

Raporun açıklanmasıyla birlikte AKP-MHP faşist bloğunun siyaset arenasındaki iş bölümü ve "havuç-sopa" taktiği bir kez daha gün yüzüne çıkmıştır. AKP'nin "devlet aklı ve millet vicdanı" sosuna buladığı tahakkümcü ve ilhakçı dili, MHP cephesinde "kuruluş felsefesi", "anayasal ilkeler" ve "laiklik" gibi burjuva argümanlarla makyajlanmıştır. MHP'nin bölgesel hassasiyeti öne çıkararak ve görece "ılımlı" servis edilen bu tutumu, aslında aynı faşist stratejinin bir parçasıdır. Özünde her iki klik de temsil ettikleri komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarları gereği, Kürt ulusal mücadelesini tasfiye etme hedefinde birleşmektedir.

Bölgesel savaşların ve emperyalist paylaşım savaşının eşiğinde olduğumuz bu süreçte, iç cepheyi tahkim etme görevi MHP'nin dengeleyici görünen sahte "ılımlılığına" ihale edilirken, dışarıdaki saldırganlık AKP eliyle yürütülmektedir. Bu iki faşist odağın "devletin bekası" ve "bölünmez bütünlük" nakaratları, aslında Kürt halkına yönelik topyekûn saldırı konseptinin ortak paydasıdır.

Dolayısıyla faşist klikler arasındaki bu sözde "çelişkili" görünüm, egemenlerin kitleleri aldatmaya yönelik tutarlı stratejisinden başka bir şey değildir. Her iki klik de aynı sınıfsal kökten beslenmekte ve sömürü düzeninin devamı için çabalamaktadır.

Sonuç olarak meclis çatısı altındaki tüm bu tartışmalar, halkın özgürlük arayışını sistem içi restorasyon projelerine kurban etme çabasının birer yansımasıdır.

EGEMENLERİN "ÇÖZÜMÜ" PRANGADIR

Emperyalist saldırganlığın tüm dünyada ayyuka çıktığı bu süreçte, Orta Doğu ve akabinde Kürdistan coğrafyası bu kanlı fırtınanın merkez üssü haline getirilmiştir. Sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten halkların silahsızlandırılarak tasfiye edilmek istendiği bu konjonktürde egemenlerin takındığı "barış güvercini" rolü, hız kesmeden devam eden silahlanma yarışını gizlemeye yetmemektedir. Bölgesel ve küresel paylaşım savaşlarının eşiğinde, direnen halkları savunmasız bırakmayı hedefleyen bu kurmaca süreçler, kitleler için gerçek bir "çözüm" değil, sömürgeci boyunduruğun tahkim edilmesidir. T. Kürdistanı özelinde devreye sokulan bu tasfiye konsepti, Kürt halkını ulusal tahakkümden kurtarmaya değil, aksine bu esareti kalıcılaştırmaya hizmet etmektedir. Geçtiğimiz haftalarda Rojava'da yaşanan işgal ve imha saldırıları bu kirli planın en somut fragmanıdır. Dolayısıyla emperyalist-faşist odaklara ve onların icazetli masalarına güvenmek, Kürt ulusal hareketinin ayaklarına vurulacak bir prangadan farksızdır. Kürt ulusunun haklı mücadelesini savunmak, ancak bu mücadeleyi tarihin karanlık sularında boğmaya çalışan tasfiyecilerle karşı amansız bir kavga yürütmekle mümkündür. Tasfiyeciliğe ve her türden sağ sapmaya karşı halkın meşru direniş hattını örmek, devrimci-demokratik güçlerin omuzlarındaki tarihsel sorumluluktur.

İRAN'DA KÜRT ULUSAL GÜÇLERİNİN KONUMLANIŞI

İçinden geçtiğimiz süreçte Orta Doğu, emperyalistlerin pazar kavgası ve bölge gericiliğinin dalaşısıyla tam bir ateş çemberine dönmüş durumdadır. ABD emperyalizminin, Siyonist İsrail'in vekaletiyle bölgede tesis etmeye çalıştığı tahakkümün namlusu, sonunda doğrudan İran'a çevrilmiştir. 28 Şubat'ta ABD ve İsrail tarafından başlatılan İran'ın nükleer programını tasfiye etmeyi, bölgesel etkinliğini kırmayı ve topyekûn bir rejim değişikliğini hedefleyen kapsamlı saldırı dalgasında, aralarında Hama-ney'in de bulunduğu 40 civarında üst düzey yönetici öldürülmüş, toplamda 550'yi aşkın kişi katledilmiş, binlerce kişi yaralanmıştır. İran'ın bu saldırılara cevabı ise sadece İsrail'i değil BAE, Katar ve Bahreyn'deki ABD üslerini de kapsayan yüzlerce balistik füze ve İHA hamlesiyle gelmiştir. Bölgedeki askerî gerilim açık bir savaşa evrilirken, bu cenderenin ortasındaki Kürt Ulusal Mücadelesinin İran ekseninde nasıl bir stratejik pozisyon alacağı temel bir tartışma konusu haline gelmiştir. Bu yazımızda saldırı arefesinde yaşanan gelişmeleri ve ortaya çıkan yeni siyasî tabloyu mercek altına alacağız.

“İRAN KÜRDİSTANI SİYASÎ GÜÇLER İTTİFAKI”

Orta Doğu'da emperyalist dalaşın yarattığı gerilim tırmanırken, İran Kürdistanı'nda faaliyet yürüten siyasetler 22 Şubat'ta bir araya gelerek "İran Kürdistanı Siyasî Güçler İttifakı"nın kuruluşunu ilan etmiştir. Şoven-faşist rejime yönelik saldırıların kapıda olduğu bir süreçte, Kürtlerin hazırlıksız yakalanmaması ve olası bir yönetim boşluğunun doldurulması gayesiyle şekillenen ittifak PJAK, PDK-İ, PAK, Komala ve Sazman-ı Xebat bileşenlerinden oluşmaktadır. İdeolojik-siyasî farklılıklarla ittifakta bir araya gelen bileşenlerin çıkarları, yönetim krizinin derinleştiği Molla rejiminin yıkılmasında ortaklaşmıştır.

Bu ittifak, belli bir aşamada ilerici bir yan taşısa da buradan ideolojik ve siyasî bir birliktelik ya da gerçek bir birleşik cephe siyaseti devşirmek olanaksızdır. Aksine ittifak oldukça kırılgan bir zemin üzerine inşa edilmiştir. Bileşenlerin

geçmiş pratikleri ve siyasî hatları, bu yapının yapısal zaafalarını ele vermektedir. PDK-İ'nin "ulusal blok" retorikleriyle örülü, çok söyleyip az eyleyen pasif önderlik iddiası; PJAK'ın her türlü pragmatizme kapı aralayan, uzlaşmacı çizgisi; PAK'ın kitleleri oyalayan "bağımsızlıkçı" söylemi; Komala'nın istikrarsız ve yalpalayan tutumu ile Sazman-ı Xebat'ın dinî kaygılarla şekillenen vizyonu ittifakın gelecekte büyük iç çatışmalarla yüzleşeceğine işaret etmektedir. Bu heterojen yapı, devrimci bir kopuştan ziyade, parçalı ve her an sarsılacak bir koalisyon görüntüsü vermektedir. Öyle ki Komala'nın Abdullah Mohtadi liderliğindeki ana grubu, İKP (İran Komünist Partisi) yol haritasının belirsizliğini ve ideolojik farklılıkları nedeniyle bu ittifakta yer almamışlardır.

Bununla birlikte ittifak, temel hedefini “Kürt siyasî hareketini güçlendirmek, Kürdistan'ın İran'daki rejim karşıtı mücadeledeki rolünü artırmak, Kürt halkının hak ve özgürlüklerini güvenceye almak ve geleceğin İran'ını yeniden tasarlamak” olarak açıklamış, devamında “İran İslam Cumhuriyeti'nin sona erdirilmesi için mücadele etmek; Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını gerçekleştirmek; İran Kürdistanı'nda Kürt halkının siyasî iradesine dayalı ulusal ve demokratik bir yapı kurmak” ortak hedefler olarak sıralanmıştır. İran devletine karşı gelecek ulusal düzeydeki her türlü tepkiyi sahipleneceğini duyuran bileşenler, mevcut rejimin meşruiyetini yitirdiği konusunda uzlaşarak seküler, demokratik ve federal bir yönetim modelinin inşasını öngörmektedir. Rejimin çöküş senaryolarına karşı şimdiden bir geçiş dönemi planı dahi hazırlanmıştır.

Kürdistanî yapıların bu ittifakı “ulusal birlik” kapsamında olumludur. Zira ABD ve İsrail'in İran'a yönelik askerî müdahale şartları ulusal çıkarlar bakımından güçlü bir Kürt birliği gerektirmiştir. Öte yandan ocak ayında yaşanan ve binlerce kişinin katledildiği isyan kitlelerdeki rejim karşıtlığını örgütlü bir güce dönüştürmenin zorunluluk olduğunu göstermiştir. PDK-İ Lideri Mustafa Hicri'nin "İran İslam Cumhuriyeti, tarihinde olmadığı kadar siyasî ve askerî olarak

zayıf bir noktadadır. Halkımızın özgürlük taleplerinin başarıya ulaşması için her zamankinden daha fazla güçlenmeye, güçlenmek için de birliğe ihtiyacımız var” sözleri bu zorunluluğun bir ifadesiydi.

Ne var ki söz konusu ittifakın "kimseyi dışlamayan" kapsayıcılığı İran egemen sınıflarının boyunduruğundan kurtulma emelinden yoksunluğa, yalnızca mevcut rejime karşıtlığa işaret etmektedir. Köklü bir ulusal kurtuluş hedef değildir. Mücadele perspektifi "Molla rejiminin yıkılması" ile sınırlanmış olsa da belirlenen hedefler ile izlenecek siyasî çizgi arasındaki çelişki barizdir. Rejimin tasfiyesi "devrimci bir dönüşüm" gibi sunulsa da öngörülen seküler, demokratik ve federal modelin İran merkezî hükûmetini dışlamayan yapısı, bu hamlenin köklü bir sosyal ve ekonomik altüst oluşu, yani gerçek bir devrim iddiasını içermediğini tescillemektedir. Dahası, "Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı" kavramı burada bilinçli bir çarpıtmayla "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı" (UKKTH) ilkesinden koparılmış, Kürt ulusu adına bağımsız bir devlet hakkı yerine, federal bir statü ikame edilmiştir. Sonuç itibarıyla bu çağrı, Kürt ulusunun kendi kaderine, yani devlet kurma hakkına bizzat karar vermesini ön görmemiş, ulusun ittifakın siyasî ajandasına hapsedilmesine hizmet etmiştir.

PJAK'IN TUTUMU VE TEPKİLER

Abdullah Öcalan'ın silah bırakma çağrısının KCK bileşenlerini kapsadığı bilince de PJAK, İran devletinin Kürt ulusu üzerindeki faşist baskısı nedeniyle bu çağrıya uymamıştır. PJAK'ın "savunma" eksenli tutumu kendi içinde bir tutarlılık barındırsa da Irak Kürdistanı'ndaki işbirlikçi siyasetlerin sert kuşatmasıyla karşılaşmıştır. Erbil yönetimi (PDK), PJAK'ın silah bırakmamasını İran'ın bölgeyi bombalamasına gerekçe sunduğunu iddia ederek "Öcalan'ın iradesine uymayanın meşruiyeti yoktur" derken KYB İran'ın Süleymaniye baskısı karşısında PJAK'a "sessiz kalma" veya "çekilme" telkinlerinde bulunmuştur.

Bu tablo, "ittifak" içerisindeki çatlakları

derinleştirmiştir. PDK-İ ve PAK, Batılı emperyalist bloktan icazet alma noktasında "terör listesi"nde yer alan PJAK'ı dışlayan bir pozisyona savrulurken PJAK, silah bırakmanın halkı faşist İran devleti karşısında savunmasız bırakacağı yönündeki haklı gerekçesiyle kuşatmaya karşı koymaktadır. Bu çatışmalar, Kürt Ulusal Mücadelesinin “ittifak” zeminini dinamitlemektedir.

İRAN'A YÖNELİK SALDIRILAR VE KÜRTLER

ABD ve İsrail'in İran'a yönelik doğrudan saldırılarıyla birlikte, Kürt ulusal dinamiklerinin bu savaş denklemindeki konumlanışı kritik bir ivme kazanmıştır. Ancak 28 Şubat'tan bu yana "ittifak" güçlerinin sergilediği kararsız tutum, süreci devrimci bir fırsata çevirmekten ziyade "bekle-gör" politikasına hapsolmuş bir belirsizliğe işaret etmektedir. İttifak bileşenleri henüz pratik ve birleşik bir adım atamazken faşist İran devletinin Koye ve Zirgewez gibi bölgelerdeki Kürt mevzilerine yönelik balistik füze saldırıları, irtifa kaybeden diktatörlüğün can havliyle saldırganlaşan karakterini bir kez daha ortaya sermiştir. Faşist diktatörlük Serdeşt, Pîranşar ve Şino gibi bölgelere Devrim Muhafızları sevkياتını aralıksız sürdürerek olası bir halk ayaklanmasını kanla bastırmaya hazırlanırken aynı zamanda ittifak içerisindeki çelişkileri derinleştirerek direniş hattını bölmeyi hedeflemektedir.

Kürt halkı rejimin sarsılmasını coşkuyla karşılasa da bunun emperyalist saldırıya yedeklenme riski hayli yüksektir. Altını kalın çizgilerle çizmek gerekir ki önderliksiz ve stratejisiz bir halkın bu cendereden gerçek bir zaferle çıkması mümkün değildir. İran coğrafyasında nihai kurtuluş ne emperyalistlerin "demokrasi" vaatlerinde ne de burjuva-feodal ittifakların “federal” çözüm projelerindedir. Gerçek kurtuluş ancak proletarya önderliğinde, komünist bir partinin öncülüğünde ve Halk Savaşı perspektifiyle örülecek devrimci bir kopuşla mümkündür.

İRAN'A YÖNELEN SALDIRI VE EMPERYALİSTLERİN REKABETİ

ABD emperyalizmi, Venezuela'yla başlayan saldırı dalgasını 28 Şubat'ta İran'a yönelik fiilî müdahaleyle yeni bir aşamaya taşımıştır. 2026 yılının başında İran'da patlak veren ve kısa sürede birçok kente yayılan halk protestoları, gerici rejimin kitlelere karşı yoğun şiddet uygulamasıyla karşılanmış; binlerce emekçi katledilmiştir. ABD yönetimi ise halk yığınlarının eylemlerini gerekçe göstererek İran'a yönelik tehditlerini artırmış, 2025'te başlatılan müzakere sürecini sürdürürken, İsrail ile eşgüdüm içinde askerî saldırıyı devreye sokmuştur. Diplomatik görüşmeler, böylece fiilî müdahalenin ideolojik ve siyasî zeminini hazırlayan bir araca indirgenmiştir.

Liderliğini ABD'nin üstlendiği emperyalist küme içinde baş gösteren çatlakların daha çok Trump kişiliğinde somutlaşan "kendi başına davranma", "kendine öncelik tanıma" gibi genelin çıkarlarını yok sayan tutumdan kaynaklandığı ileri sürülmektedir. Oysa bu çatlaklar emperyalistlerin pazar paylaşımındaki sıkışmayla ilgilidir. Kendine öncelik tanımak pazar payındaki daralmaya önlem almanın kaçınılmaz bir sonucudur. Sermaye birikimindeki muazzam büyüme ile bu sermayenin yeniden üretilmesindeki daralma hegemon güç olduğu için en fazla ABD'yi zorlamaktadır. Dünyanın birçok ülkesine yayılmış haldeki sermayeyi "kendine" çağırırken de, ülkelerdeki talan ve yağma olanaklarını zorlarken de, yeni koloniler için işgalleri gündemine alırken de ABD bu zorlanmanın kaçınılmaz sonuçlarıyla yüzleşmektedir. "Yükselen Çin'i" çevrelemek ve kendi hegemonya alanlarını tahkim etmek amacıyla daha saldırgan bir strateji izlenmeye başlaması şaşırtıcı bir gelişme değildir; tam aksine bir süredir ABD'nin dikkat çektiğimiz gelişme yönü zaten buydu.

Emperyalist dünya sistemi, 2008'den itibaren bir kısır döngü halinde yaşadığı resesyonu Covid-19 travması ile aşmaya yönelmiş, Çin'in önünü kesecek hamleler geliştirmiş; ama aynı zamanda kendine ayak bağı oluşturan sonuçlara da mahkûm olmuştu. Derinleşen resesyonu aşamamış; kâr oranlarındaki düşme eğilimini durduramamış em-

peryalist merkezleri ABD öncülüğünde yeni pazar ve kaynak arayışına yönelmiş durumdadır. Çin'in artan üretim kapasitesi, genişleyen sermaye ihracı ve özellikle enerji-hammadde alanındaki hamleleri, Batı'nın geleneksel nüfuz sahalarına dayanmış, hatta bu sahalarla girmiştir. Küresel üretimin petrol başta olmak üzere stratejik girdilere bağımlılığı sürdükçe, yeni üretim alanlarının gelişmesine paralel nadir elementlere gereksinim arttıkça söz konusu bu sahalar üzerindeki denetim emperyalist rekabetin temel eksenlerinden biri olmaya devam etmektedir.

REZERV PARA VE İRAN'A SALDIRI

ABD açısından başat güç konumunu korumanın asli unsuru doların dünya parası olma niteliğini sürdürmesidir. Rezerv, ödeme ve dolaşım aracı olarak doların merkezî konumu, kriz dönemlerinde ABD'ye ona has bir manevra alanı sağlamaktadır. 2008 finansal krizinde görüldüğü üzere, ABD krizin maliyetini yarisömürge ülkelere ihraç edebilmiş; doların uluslararası ticaretteki üstünlüğü sayesinde toparlanma sürecini hızlandırabilmiştir. Küresel ölçekte askerî üsler ve siyasî ittifaklar aracılığıyla kurulan jeopolitik ağ, petrol ticaretinin dolar üzerinden yürütülmesini güvence altına almaktadır. Buna karşılık Çin'in, yuan cinsinden ticareti yaygınlaştırma çabası, özellikle petrol ve doğal gaz kaynaklarına sahip ülkelerle yaptığı anlaşmalar üzerinden dolar hegemonyasını aşındırmaktadır. Bu eğilimin güçlenmesi, doların rezerv para statüsünü zayıflatması ve ABD emperyalizminin maddi temelini sarsması bakımından kritiktir.

Orta Doğu, dünya petrol rezervleri ve üretimi bakımından stratejik bir merkezdir. ABD, İngiltere ve AB bölge ülkelerini, bağımlılık ilişkileri içinde tutarak ve İsrail'i ileri karakol olarak konumlandırarak sömürü düzenini sürdürmektedir. İran ise sahip olduğu enerji kaynakları ve jeopolitik konumuyla bu kuşatmayı zorlaştıran bir aktördür. Körfez'e komşuluğu ve Hürmüz Boğazı üzerindeki etkisi, dünya petrol ticaretinin önemli bir bölümünü doğrudan etkileme potansiyeli taşımaktadır.

Deniz yoluyla taşınan petrolün kayda değer kısmının bu geçitten geçmesi, bölgeyi küresel kapitalist üretim zincirinin kırılğan halkalarından biri haline getirmektedir. İran'ın Rusya ve Çin'le geliştirdiği askerî ve ekonomik ilişkiler, "Doğu" ittifakı açısından stratejik değer taşımaktadır. Özellikle Çin'le petrol ticaretinde görülen artış, Tahran'ın Batı yaptırımlarını dengeleme arayışının bir sonucudur. 2020'lerin başında günlük birkaç yüz bin varil düzeyinde olan ihracatın milyon varil bandına yükselmesi, İran petrolünün büyük bölümünün Çin'e yöneldiğini göstermektedir. Bu tablo, enerji ticaretinin jeopolitik saf-laşmanın asli unsuru haline geldiğini kanıtlamaktadır.

Bölgede İsrail'in, Batı emperyalizmi adına askerî ve siyasî bir baskı aygıtı olarak işlev görmesi; halk isyanlarını bastırma- da üstlendiği rol, emperyalist düzenin sürekliliğini sağlamaya yöneliktir. İran ise vekil güçler aracılığıyla hem kendi bölgesel etkisini genişletmekte hem de Rusya-Çin hattıyla kurduğu ilişkileri tahkim etmektedir. Ancak bu karşılıklı hamleler, bölge halkları açısından yeni bir bağımlılık ve militarizasyon döngüsü üretmektedir. Batı ittifakı için İran'ın dizginlenmesi; Doğu ittifakı içinse İran'ın elde tutulması stratejik bir zorunluluk olarak görülmektedir. Yıllardır süren ekonomik yaptırımların fiilî saldırıya evrilmesi, bu çelişkinin ulaştığı aşamayı göstermektedir.

TALANA DAYALI SİSTEMİN SUÇLULARI

ABD-İsrail müdahalesi öncesinde yürütülen diplomatik temaslar, esasen İran'ı uluslararası kamuoyu nezdinde kriminalize etme işlevi görmüştür. Ne ABD'nin İran'ı eşit koşullarda bir uzlaşmaya çekme niyeti ne de Tahran'ın mevcut yöneliminden vazgeçme iradesi söz konusuydu. Görüşmeler, tarafların kendi politikalarını meşrulaştırma aracına dönüşmüştür. ABD'nin hedefi, İran'ı kendi hegemonik düzenine eklememek; İran'daki bürokratik-gerici sınıfların hedefi ise Rusya ve Çin'le kurdukları ilişkiler üzerinden konumlarını tahkim etmektir. Böylece çatışma, iki farklı emperyalist merkez arasında

paylaşılmayan bir nüfuz mücadelesi niteliği kazanmaktadır. Öte yandan İran'da derinleşen ekonomik kriz, işçi sınıfı ve yoksul halk kesimlerinin kitlesel eylemlerini tetiklemiştir. Rejim, bu meşru talepleri kanla bastırarak siyasî ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. ABD-İsrail saldırıları karşısında ise dinî ve şoven söylem yoğunlaştırılmakta; toplumsal hoşnutsuzluk dış tehdide yönlendirilerek iç çelişkiler perdelenmektedir. Ekonomik yıkım ve demokratik hakların gaspı, yalnızca dış yaptırımlara bağlanarak rejimin sınıfsal karakteri gizlenmektedir.

ABD ve İran arasında vuku bulan saldırılar, halkların çıkarlarını temsil etmemektedir. Bir yanda küresel ölçekte artıdeğere el koyma düzenini sürdürmek isteyen emperyalist merkezler; diğer yanda kendi emekçi sınıflarını baskı altında tutarak bölgesel güç olma arayışındaki otoriter rejimler bulunmaktadır. Çatışmanın gerçek bedelini ise İranlı, Filistinli, Lübnanlı ve bölgedeki diğer uluslardan emekçiler ödemektedir. Dolayısıyla görev, ne Batı emperyalizminin müdahaleciliğine yedeklenmek ne de İran'daki gerici iktidarın arkasına dizilmektir. Esas olan, bölge halklarının bağımsız sınıf çıkarları temelinde enternasyonalist bir dayanışma hattı örmektir. Emperyalist paylaşım savaşlarına karşı çıkarken, aynı zamanda İran işçi sınıfının ve ezilen kesimlerinin özgürlük mücadelesini savunmak; enerji kaynaklarının ve stratejik geçiş yollarının uluslararası tekellerin değil, halkların denetimine geçmesini talep etmek tarihsel bir zorunluluktur.

Toparlarask eğer bugünkü kriz, kapitalist-emperyalist sistemin iç çelişkilerinin yeni bir tezahürüdür. Kâr oranlarının düşme eğilimi, pazar daralması ve finansal kırılğanlıklar; militarizmi ve bölgesel savaşları yeniden üretmektedir. Orta Doğu'daki gerilim ve her savaş, bu bütünsel tablonun parçasıdır. Çözüm, emperyalist bloklardan birinin zaferinde değil; üretim araçlarının toplumsallaştırıldığı, enerji kaynaklarının kamusal mülkiyete geçirildiği ve ulusların kendi kaderini tayin hakkının güvence altına alındığı devrimci bir dönüşümdedir.

BU BİR PSİKOLOJİK SAVAŞTIR

Kagar Operasyonu, yoldaşlara karşı son savaş değildir. Filizlenen umudu mezara gömmeye dönük karanlık bir komplodur. Amacı yalnızca toprağı kana bulamak değildir. Çatışmalar, teslim olmalar, yıkılan yapılar, tökezleyen adımlar bunların hiçbiri onun gerçek zaferi değildir. Onun ulaşmak istediği hedefler başkadır.

Yalnız seslerin bir araya gelmesini engellemek, suskunlaşmış topraktan bambu ormanlarının rüzgârını koparmak, düşen tohumların filizlenmemesi için taş duvarlar örmek onun amacıdır. Bunun için insanın üzerine attığı ağ, psikolojik savaştır. Toplama-çıkarma hesapları ise yalnızca birer maskedir.

En alttaki insan ayağı kalktığı gün, onun içine ateş düştü. O günden bu yana girişmediği savaş kalmadı. Hepsine göğüs geren kızıl ordu bugün tarih olabilir. Ama... Onun kazandığı zaferleri kuşaklar boyu hatırlayacaktır.

Yakalanıp kurşuna dizmelerle başlayarak; muhbirler, zehirlemeler, gizli kompolar, özel tetikçi çeteleri, Salwa Judum benzeri pek çok stratejiyi devlet hayata geçirdi.

Yoldaşların bastırılması, yalnızca devlet için değil, şirketler için de acil bir ihtiyaç hâline geldiği dönemden itibaren bu saldırı yeni bir biçim aldı. Sadece devrimci hareketi fiziki olarak tasfiye etmekle kalmadı; halkı devrimci harekete yabancılaştırma stratejisini de onlarca yıl önce uygulamaya koydu.

Devlet, medyanın desteğiyle Maoistleri “kalkınma karşıtı” olarak yaf-talayan propagandayı yoğunlaştırdı. Şirket yanlısı aydınlarla Marksizmin devrinin geçtiği iddiasını öne sürdü. Yüz binlerce paramiliter gücü hareket bölgelerine yığarak Adivasi köylerine saldırılar düzenledi. Green Hunt ve Prahar operasyonları ile kuşatma ve imha programını hızlandırdı.

Sonraki dönemde SAMADHAN Ope-

rasyonu (Akıllı Liderlik, Agresif Strateji, Motivasyon ve Eğitim, Eyleme Dönüştürülebilir İstihbarat, Gösterge Paneli Tabanlı Anahtar Performans Göstergeleri, Teknolojiden Yararlanma, Eylem Planı, Finansmana Erişimin Engellenmesi) adı altında devrimci hareketin tümünden tasfiyesine yönelik yeni bir strateji oluşturdu.

Devrimcilerin izini sürmek için muhbir ağını güçlendirmek, mali desteği kesmek, temel ihtiyaç maddelerine erişimi engellemek, teknoloji yardımıyla hedef bölgeleri belirlemek ve en modern silahlarla saldırılar düzenlemek gibi çok

yok etmek istemektedir. Savaş alanında şehit düşenler halkın yüreğinde kalıcı olur. Ama yenilgiyi kabul edip düşman karşısında baş eğilirse, o mücadeleye inanan halk umutsuzluğa sürüklenir. Devletin bugün istediği tam da budur.

Bu nedenle teslimiyetleri teşvik ederek silahlı mücadelenin devrinin kapandığı iddiasını yaymaktadır. Oysa dışarıdan görüldüğü gibi tüm “teslim” sahneleri aynı değildir. Bir zamanlar üst düzey kadrolar yakalandığında “çatışmada öldürüldü” denilirdi. Şimdi ise üst kadroları halk önünde etkisizleştirilmiş, iradesiz figürler gibi gösterme stratejisi

elde tutularak onun üzerinden tüm liderlik kadrosu tutuklandı. 20 gün sonra yaklaşık 35 militanın “teslim olduğu” gösterilerek partinin bitirildiği algısı yaratıldı.

Bugün Maoist Parti konusunda da benzer bir strateji uygulanmaktadır. Timlerden müfrezelere, taburlara kadar büyüme; hapishane firarları, kıtlık dönemlerinde yapılan eylemler, silah fabrikalarına saldırılar, toprak mücadeleleri, şirketlere karşı ayaklanmalar... Bunların hiçbiri halkın katılımı olmadan mümkün değildir. Bu nedenle şimdi amaç yalnızca Maoist hareketi fizikî

olarak tasfiye etmek değil; bir daha başını kaldıramayacak hâle getirmektir. Bunun için on yılların pratiğine dair en küçük ayrıntıyı dahi çözmeye çalışmaktadır devlet aygıtı. Elindeki her fırsatı kullanmaktadır. Aynı zamanda devrimci hareketin ideolojik olarak başarısız olduğu düşüncesini halkın zihnine yerleştirmek için yoğun çaba harcamaktadır.

Merkez hükümetin 31 Mart’a kadar “Maoistlerden arındırılmış bir Hindistan” kuracağız diye defalarca açıklama yapması; teslim olanlara silahlı mücadelenin devrinin bittiğini söyletmesi; tutuklananları teslim

olmuş gibi göstermesi; teslim olmayanları öldürerek “her şey sona erdi” algısını yerleştirmesi bu stratejinin parçasıdır. Öte yandan, yıllardır devrimci pratiği eleştiren sözde aydınlar da halkın son umudunu ezmeye dönük bu komplo-nun bir parçası hâline gelmektedir. Bu durum karşısında devrimci harekete taş atmak kolaydır. Fakat onun kazandığı zaferler inkâr edilemez.

Gerçekten de devrimci hareket bugün kayıp yaşayabilir. Ama onun verdiği güçle bugüne kadar ayakta kalan insanlar hâlâ vardır. “Yoldaşlar gelecek” umuduyla binlerce köy hâlâ beklemektedir. Yarın yoldaşlar silahlarla gelmeyebilir; ama kayaları yarararak yeni filizler yükselecektir. Bir sabah ansızın doğan güneş karanlığı mutlaka dağıtacaktır.

Musafir

yönlü bir strateji uyguladı. Devrimci hareketin yapıları ve bağlantıları hakkında bilgi topladıktan sonra merkez, “son savaş” diyerek Kagar Operasyonu’nu ilan etti.

Fakat o zamana kadar Dandakaranya bölgesine yüz binlerce silahlı güç yığılmış, hareket alanından geri çekilme imkânı kalmamıştı. Bunun üzerine merkez hükümet açıkça “Belirlenen süre içinde ya öleceksiniz ya teslim olacaksınız” dedi. Art arda gelen çatışmalarla devrimci hareket ağır kayıplar verdi. Gizli ajanlar aracılığıyla üst düzey kadrolar hedef alınarak öldürüldü.

Gerçekte merkez hükümetin amacı yalnızca devrimcileri fizikî olarak tasfiye etmek değildir; asıl hedef Maoist ideolojiyi zayıflatmaktır. Tek bir efendinin boyunduruğu altında yaşanan günlerin sona ereceğine dair halkın umudunu

uygulanıyor. Devlet aygıtı, istihbarat ve polis tarafından perde arkasında yürütülen süreçler halka açıklanmadığı için, medyada teslimiyet gösterileri üzerinden “her şey bitti” propagandası yapılmaktadır.

Muhbirler aracılığıyla devrimci harekete mensup bir kişiyi yakalayıp teslim olmaya zorlamak ve onun üzerinden diğerlerine ulaşmak, on yıllardır uygulanan bir yöntemdir. Bunun pek çok örneği vardır. Bir dönem Jana Shakti Partisi de bu stratejiyle ağır darbe aldı. 2004’te hükümetle yapılan barış görüşmelerinin ardından başlayan çatışmalar sonucu Maoist Parti Andhra Pradesh’ten Dandakaranya’ya çekilebildi; ancak Jana Shakti Partisi bu imkânı bulamadı. Partinin kilit isimlerinden Riyaz, Haydarabad’da yakalanıp Karimnagar’da öldürüldü. Ardından bir başka önemli lider gözaltına alındı, 20 gün boyunca

Hindistan'da Komünist Çizgi Diridir,

Hindistan'da Maoist harekete yönelik yoğun saldırıların ve son iki yılda artarak devam eden teslim alma ablukasının sonuçları, içinden geçtiğimiz dönemin en önemli gelişmelerinden biri oldu. Yıllar sonra bu dönem incelendiğinde, HKP (Maoist)'in yaşadığı bu sürecin özel olarak tartışılacağı açıktır. Tıpkı Stalin yoldaşın ölümünden hemen sonra revizyonist Kruşçev'in SBKP'de ve dolayısıyla Sovyetler Birliği'nde yol açtığı sonuçların tartışılması gibi; tıpkı Başkan Mao'nun ölümünden hemen sonra Hua Guofeng ile başlayan ve Deng Siaoping'in önderlik ettiği revizyonizmin sonuçlarının tartışılması gibi.

ÖNDERLİK SORUNU VE ÇİZGİ MÜCADELESİ

Hindistan'da yaşananları, yayınlarımızı takip edenler bir ölçüde bilmektedir. Basavaraj'ın şehit düşmesinden sonra daha görünür hale gelen parti içindeki teslimiyetçi çizgi, önce partiyi ele geçirme girişiminde bulunmuştur. Partide Basavaraj'da somutlaşan komünist çizginin buna olanak tanımaması üzerine, bu çizginin "kuramcısı" Sonu devlete, silahlarıyla ve etkileyebildiği tüm güçlerle birlikte teslim olmuştur. Sonu'nun karşıdevrimci saflara geçmesi, partideki teslimiyetçi çizginin parti tarafından alt edilmesi anlamına geliyordu. Partinin önemli bir çoğunluğu bu çizgiyi benimsemiş, açıkça reddetmiştir.

Ancak iki çizgi mücadelesinin sürekliliği bu somut süreçte de kendini göstermiştir. Sonu'nun, reddedilmiş olsa da partiye ciddi zarar verdiği kuşkusuzdur. Toparlanmak için yoğun ve sistemli bir çalışma gerekiyordu. Ne var ki saldırılar buna izin vermedi; komünist kadrolar toparlanma sürecini yönetmekte zorlandı ve sonuçlardan hareketle söyleyebiliriz ki başarılı olamadılar. Hidma'nın önce esir düşmesi, ardından katledilmesi bu başarısızlığın somut sonuçlarından biri oldu.

Basavaraj'ın şehit düşmesinden sonra parti önderliğini sırtlaması beklenen Devuji, taşıdığı ağır sorumluluğu yüklenmekte zayıf kaldı. Bu dönemde parti kadrolarının, savaşçıların ve geniş kitlelerin ihtiyaç duyduğu önderliğin gereği gibi yerine getirilemediğini gösteren pek çok olgudan söz edilebilir. Partiyi izlemekte, nasıl düşünmek ve davranmak gerektiğine dair parti kararlarını anlamakta büyük ölçüde zorlanıldı. Yoğun saldırı ve abluka altında izlenen,

"kendini koruma" ve "kapsamlı savunma" stratejisi izlenimi veren bu süreç, komünist partinin aleyhine sonuçlanmış görünmektedir.

Elbette komünist çizgi yok olmamıştır. Bir kez doğan bu çizgi, varlık nedenleri ortadan kalkmadıkça yaşamaya devam edecektir. Komünist çizgi zihinlerdedir; onun gerçekleşmesi zaman ve irade meselesidir. Ancak günümüzde bu irade zayıf kalmış; karşı devrim elindeki tüm olanaklarla saldırmış ve burjuvazinin çürümüş fikirlerini zihninde aşamayan unsurlarla ortaklaşarak partiyi kısa süreli bir belirsizliğe sürüklemiştir.

BELİRSİZLİKLE BAŞLAYAN GEÇİCİ BUNALIMLAR

Önderlik kademesindeki son teslimiyetlerle birlikte bu sürecin ağır sonuçlarıyla karşı karşıyayız. Devrimci çizgi bir yenilgi aldığı hem dışardan hem de içerden ciddi bir moral bozukluğu, belirsizlik, özgüven kaybı ve kitlelere duyulan güvenin zedelenmesi gibi sonuçlar doğuran saldırılar başlar. Bu tür saldırıları Stalin yoldaşın ölümünden sonra ilkin SBKP içinde; Mao yoldaşın ölümünün ardından onun çizgisini sürdürenlere yönelik saldırılarda ve Gonzalo yoldaşın esir düşmesinden sonra Peru Komünist Partisi'nde de gördük. Hatta ülkemizde Türkiye Komünist Partisi'nin (TKP) kurucusu ve diğer kurucu önderlerinin Karadeniz'de katledilmelerinden sonra da aynı süreç yaşandı. Mustafa Suphi önderliğinde komünist temellerde kurulsun da TKP, Şefik Hüsnü önderliğinde revizyonizme savruldu. İbrahim Kaypakkaya'nın yeniden ve daha da geliştirilmiş bir çizgiyle inşa ettiği komünist partisi de onun işkencede katledilmesinden sonra benzer bir akıbeti yaşadı. Örgütsel olarak toparlansa da onun partisinde de önderlik sorunu uzun bir süre çözülemedi...

Devrim süreçlerinde önderliğin kilit bir mesele olduğunu Marksizm en başından beri ifade eder. Bu kilit mesele, her devrimde önemli olmakla birlikte proleter devrimlerde niteliksel bakımdan bir üst seviyede daha da önemlidir. Çünkü proleter devrimin koşulları bilinçli iradenin zoruna, müdahalesine daha fazla ihtiyaç duyar. Proletarya ve genel olarak ezilenlerin bilinçlenmesi sürecinin çok zorlu olacağını da tüm sosyalizm deneyimleri öğretiyor. Elbette belirleyici olan bu olsa da bunda burjuvazinin sınıf bilinci, yönetme ye-

teneği ve bunu olgunlaştıran tecrübesi, teknik donanımı da, yani "dışarıdan" gelen uyarılar da etkilidir.

Komünist hareketin yenilgilerine dair en güçlü tespitlerden biri onun "ilkelerini uyguladığında başarılı, ilkelerini uygulamadığında başarısız olduğudur." Gonzalo, 1988 yılında verdiği ünlü röportajında bunu Halk Savaşının, yeni sınıfın stratejisi olarak üstün bir strateji olduğu iddiasıyla şöyle açıklar:

"Ve her zaman, üstün olan strateji, kendisinden geri olanı mağlup etmiştir ve yeni sınıf her zaman üstün stratejiye sahiptir, Halk Savaşı budur. Bunun ispatı mevcuttur. Bunu şu şekilde ifade eden askerî tahlilciler vardır: Komünistler,

Hindistan'da Maoist hareket çok büyük ilerlemeler gösterdi. Kitlelerin her türden esaretten, baskıdan, bağımlılık ilişkilerinden kurtuluşunu sağlayan bu ilerlemeler Maoist çizginin devrimi kitlelerle gerçekleştirme ilkesinin uygulandığını gösteren türdendi. Hem ciddi bir savaş gücü olma hem de tüm yaşamın, üretim süreçlerinin kitlelerin denetimine geçmesini sağlamada gösterilen başarı uzunca bir süredir Hindistan gericiiliğinin ve bu gericiiliğin ayakta kalmasını sağlayan emperyalizmin hedefiydi. Bu hedefe ulaşmak için birçok büyük operasyon düzenlendi. Her birinin arkasında emperyalizmin "birleşik" desteği vardı. Çin ve Rusya, İngiltere ve Amerika, Avrupa'nın emperyalist devletleri bu operasyonların

ilkelerini uyguladıklarında, hiçbir zaman tek bir savaş kaybetmemişlerdir, savaşları sadece ilkelerini uygulamadıkları zaman kaybetmişlerdir.

"Dolayısıyla hareket noktamız, üstün bir stratejiye, evrensel olarak kanıtlanmış bir teoriye sahip olduğumuzdu. Bizim sorunumuz, devrimimizi yapmak için bunu nasıl kullanacağımız meselesiydi. Sorun burada -ve hata işleme ihtimalinde yatar." (Partizan, Sayı: 95, s: 52)

MAOİZM'İN İNATÇI VE BÜYÜK GELİŞİMİ

Hindistan'da Maoist hareketin yaşadığı başarısızlık ancak bu bakış açısından hareket edilirse doğru değerlendirilebilir.

aktif destekleyicileri oldular. Maoist hareket ve Hindistan'ın en yoksul ve en devrimci kitleleri, karşılarında dünyanın en gerici zorbalarıyla uzun süreli bir savaş yürüttüler. Kimse bu büyük ve uzun süreli savaşı küçümsememelidir. Çünkü Hindistan'ın en yoksul ve en devrimci kitleleri bu savaşı unutmayacaklar, edindikleri tecrübe onlardadır, Basavaraj ve Hidma onlardadır, Devrimci Halk Komiteleri onlardadır. Tüm emperyalizmin ve tüm Hindistan gericiiliğinin korkusu onlardadır.

Maoizmin buradaki büyük başarıları sadece Hindistan gericiiliğini değil dünya emperyalizmini de ürkütmüştür. Kapitalist-emperyalist düzenin içinde

, Teslimiyetçiliğin Gidecek Yolu Yok

debelenmekte olduğu derin krizin, ekonomideki derin çıkmazın farkında olmayan yoktur. Bu koşullarda böylesi bir hareketin dünya halklarına verdiği umut onlar için öldürücüdür. O nedenle Hindistan devleti “Maoistlerden arındırılmış bir Hindistan” kuracağız açıklamaları yapmıştır; teslimiyetçi çizginin önünü sonuna kadar açmıştır, parti içindeki burjuva eğilimi güçlendirecek söylemler geliştirmiştir: dünyanın ve elbette Hindistan’ın da değişmekte olduğunu propaganda eden devletin söylemlerini; ama bu kez “demokratik mücadele- nin şartlarının olgunlaştığı” iddiasıyla, amansız ve silahlı bir hareket olmayı sürdürmenin olanaksızlaştığı tespitiyle, hedeflere “başka yollardan” gitmek gerektiği boş safatasıyla, komünist

karşı bilindik stratejisidir; bu kez çok daha güçlü bir taktikle ilerlendiğini belirtmeliyiz.

Bu güçlü taktiğin hem Maoist hareket içinde hem de kitleler ve savaş alanlarında karşılık bulması şaşırtıcı değildir. Savaşın gerçekliği budur. İmha amacı güden bir çatışma söz konusuyken kimse engelsiz, duraksamasız, gerilemesiz, büküntüsüz bir ilerleme bekleyemez/ beklememelidir. Düşman, devrimi kanla boğarken kitleleri amansız bir ateşin ortasında bırakır ve onları yoldan ayırmak ister. Bu her devrimin bir gerçekliğidir ve bugün de yaşanan budur.

Öte yandan savaşın dışında durup savaş hakkında ahkam kesenler de

anlarında, büyük bedellerin ödendiği koşullarda —yani içinde bulunduğumuz durum karşısında— devrimci harekete bu dille taş atmak, en çok da bu tür sözde demokratin işidir...

Fakat Maoist hareketin kazandığı zaferler inkâr edilemez. Kitlelerin umudunu diri tutacak olan da bu zaferlerdir.

YENİLGİNİN NEDENLERİ

Bu bir yenilgidir; ama, dediğimiz gibi ne genelde ne de Hindistan’daki tarihimizde bir ilk yenilgi değildir. Başkan Mao bize kitlelerin devrimci savaşında yenilgilere nasıl bakmamız gerektiğini öğretmiştir: Defalarca yenileceğiz, zafere kadar....

Yenilgiyi anlamak için komünist parti içindeki gelişmeleri göz önünde tutmak gerekir. Bize, şu an için yansıyan gerçeklik partide teslimiyetçi bir anlayışın geliştiği ve düşman saldırılarıyla bu anlayışın birleştiğidir. Komünist çizgi dışarıdan devam eden saldırılardan sonra ayrıca bu anlayışa karşı mücadele etmektedir. Bu çizginin kaynakları ve nasıl geliştiği özel olarak komünist partisinin yapabileceği bir değerlendirmeye olacaktır. Net olan olgu şudur: Düşman emperyalistlerin tam desteği ile uzun süredir çok kapsamlı saldırılar düzenlemektedir. Teslimiyetçi çizgi bu saldırıların yarattığı durumun bir sonucudur. Bu saldırılar karşısında, bunları alt edecek yönde hareket etmek ve yeni taktikler, alanlar, politikalar belirlemek, geliştirmek ve uygulamak gerekiyorken teslimiyetçi çizgi komünist partisini tasfiyeyi benimsemiştir. Parti içindeki burjuva eğilim, Hindistan devriminin şiddetli karşı devrimci saldırılarının yoğunlaştığı bu zor anlarında teslimiyete sürüklenmiştir.

PARTİDE BURJUVAZİ TEHLİKESİ

Parti içindeki burjuva eğilimden söz etmemiz birçoklarının anlamadığı, anlamak istemediği bir gerçekliktir. Bu, Maoizmin temel tezlerinden biridir ve kaynağı da Marksizm-Leninizmin fel-sefesinde mevcuttur. Çelişki yasasına dayanan bu tez “komünizme kadar” sürecek sınıf mücadelesinde komünist çizginin geliştirilmesi gerektiğini içerir. Bir kere komünist olmak yetmez, komünist olmak sınıf mücadelesine aynı doğrultuda ve belirli ilkelerle sürekli yanıt vermeyi gerektirir. Bunun yapılamadığı her durumda burjuva toplumların bir parçası olarak var olmuş komünist partinin burjuvalaşması

olanaklı hale gelir. Sosyalizmin büyük zaferler kazandığı, emperyalizmin peydahladığı ve dünya halklarının üzerine saldırdığı Nazi faşizmini büyük bedellerle alt etmiş Sovyetler Birliği’nin Stalin yoldaş sonrasında burjuvalaşması nasıl mümkün oldu? Tam da böyle. Bazıları sanır ki meseleyi sadece Stalin yoldaşın varlığıyla açıklıyoruz. Hayır. Stalin yoldaş komünist çizginin sürdürücüsüydü, onu temsil ediyordu. Sovyet halkı ondan komünizmi öğreniyordu. Onun ölümü partide var olan burjuva eğilimin güçlenmesine neden oldu. Bu eğilimin kökeni sosyalizmde henüz varlığını sürdüren sınıf mücadelesidir. Sosyalist ekonominin burjuvaziye olanaklar ve fırsatlar sunduğu gerçeğini Marks’tan, Engels’ten itibaren biliyoruz.

Hindistan Komünist Partisi (Maoist) içinde gelişen teslimiyetçi akımın kaynakları ve yoğun askerî saldırı ve abluka karşısında alınan yenilginin nedenlerini açıklarken somut bilgiye ve değerlendirmelere dayanmadan yapılan yorumlar okuyoruz. Bunlardan birine Alinteri gazetesi yer vermiş. Bu yoruma göre HKP (Maoist) Hindistan’da 2000’lerden itibaren “neoliberal ekonomi politikalara geçişle birlikte” yaşanan dönüşüme ayak uyduramadı, stratejik yenileme ihtiyacına karşılık vermedi, sınıfsal değişimleri göremedi vs... HKP (Maoist)’in kongre ve konferans belgelerinden haberdar olmayan, bunları takip etmediği ya da bilmediği çok açık olan bir yazar tarafından dile getirilen bu yorum antiMaoist, dolayısıyla antikomünist cenahın Maoizme dönük bilindik saldırılarından biridir.

İlkin şunun altını çizelim: HKP (Maoist) güçlü bir Marksist-Leninist-Maoist birikime sahiptir ve sahiplendiği, dayandığı ilkeler de Marksist-Leninist-Maoisttir. Bunun birinci anlamı şudur: HKP (Maoist) somut koşulların somut tahliline sıkı bir önem verir. Partinin gelişmiş yapısı, hükmettiği alanların genişliği, çok geniş bir kitleyle kurduğu ilişki kaçınılmaz olarak yorumcunun sözünü ettiği “değişimlerle” ilgilenmesini gerektirir. HKP (Maoist)’in tüm siyasî belgelerinde bu değişimlerin niteliği ve sonuçları ortaya konur. Emperyalizmin Hindistan’ın en gerici, feodal ve yarıfeodal, iş birlikçi ve bağımlı unsurlarıyla, yapılarıyla, sınıflarıyla kurduğu ilişkinin parçalanması yolunda büyük gelişmeler sağlamıştır. Tüm emperyalizmin Hindistan’ın bağımsızlığını ve demokratik devrimini gerçekleştirmek üzere örgütlenen ve

çizginin dogmatik ve sekteer olmasına karşı çıkıldığı görüşüyle Sonu ve diğerlerinden duyar olduk. Teslim olanlara silahlı mücadele devrinin bittiğinin söylenmesi, tutuklananların olabildiğince “teslim olmuş gibi” gösterilmesi bu iş birliğinin bir parçasıydı. Çünkü aynı zaman içinde Sonu’nun, teslim olacaklara kendisine ulaşabilmeleri için yayınlar aracılığıyla telefon numarası verdiğini biliyoruz. Teslim olmayanlar ise hain pusularda, ajanların kılavuzluğunda, yoğun ateş altında öldürülmeye devam edildi. “Her şeyin sona erdiği” algısının yerleştirilmek istendiği bu süreç hiç kuşkusuz Halk Savaşının “kitle çizgisine” zarar vermeyi amaçladı. Bu yöntem karşıdevrimin Halk Savaşı stratejisine

kendi üsluplarıyla saldırmaktalar. Örneğin, sözde demokratların, insanî ve barışçıl değerlerin coşkusuyla konuşanların komünistleri “kitleleri iki ateş arasında bırakmakla” suçladıklarına tanık oluyoruz. Bu suçlama bugün de dile gelmiştir. Kitlelerin olan Halk Savaşı bu yolla “mahkûm” edilmeye çalışılmaktadır.

Kitlelerin maruz kaldığı katliamlar, “iki ateş arasında kalmanın bir sonucu” olarak açıklanamaz. Bu katliamlar, kitlelerin dahil olduğu ve kendi kurtuluşları için süren bir savaşa karşı gerçekleştirilmiştir. Söz konusu olan “iki ateş arasında kalan bir kitle” değildir; karşıdevrimin kitleye yönelttiği ateştir. Savaşın en kritik

savaşan komünist harekete karşı kapsamlı bir saldırıya girişmesinin nedeni de budur. Bugüne kadar, sözünü ettiğimiz bu belgeleri gündemine almamış ve kızıl siyasî iktidarlar kurma, devrimci halk komiteleri inşa etme süreçlerine ilgi duymamış; gene, sözünü ettiğimiz kapsamlı saldırıları gündemine almamış ve HKP (Maoist)'in bu savaştaki deneyimlerini incelememiş birilerinin bugünkü yenilgiden hareketle “somut koşulların incelenememesinin ya da göz ardı edilmesinin” sonuçlarından söz etmesi bilindik küçük burjuva kibridir. Maoizmin eleştirisinin bu cenah bakımından en klasik yoludur bu yol. Bununla hem “dogmatizm” eleştirisi yenilenmiş olur hem de emperyalizm şartlarında demokratik devrimlerin artık geçersizleştiği, emperyalizmin, sosyalizme giden yolu proletarya lehine düzlediği teorisi tekrarlanır.

Alinteri’de yayınlanan yazıdan bir alın-tıyla konuyu açalım:

“... Kır yoksulları artık homojen bir toplumsal blok değiller. Bir kısmı göçmen işçiye dönüşmüş, bir kısmı devlet yardımlarına bağımlı hale gelmiş, bir kısmı ise şirketlerin taşeron zincirlerine eklenmiştir. Devlet bu dönüşümü hızlandırmak için özel politikalar geliştirdi. Kır yoksullarının devlete bağımlılığını artıran sosyal yardım programları bir yandan yoksulluğu yönetirken diğer yandan devrimci hareketin toplumsal etkisini zayıflattı. ‘Kalkınma’ söylemi, büyük altyapı projeleri, maden işletmeleri ve özel güvenlik ağları aracılığıyla şiddeti ‘modernleşme’ adı altında meşrulaştırdı.

“Komünist Parti bu yeni sınıfsal ve mekânsal değişimi analiz etmekte zorlandı. Hareket, neoliberal Hindistan’ın değişen sınıf yapısını kavrayamadığı için kendi tarihsel stratejik çerçevesinin dışına da çıkmadı...”

Alinteri ideolojik tıkanmayı böyle açıklıyor. Hangi belgelere, hangi politikalara, hangi taktiklere dayandırıyor bu iddiasını? Devletin politikalarına —belki de özü aynı olan Sonu’nun mektubuna! Sonu’nun bu mektubuna dayanan teslimiyet açıklamalarında da şunlar söylendi: “ ... Sonu’nun kadrolara ve halka yaptığı çağrıları okuduk. Merkez Komitemiz, ülkedeki ve dünyadaki değişen koşulları doğru bir şekilde tespit edememiş ve devrimci harekette buna göre gerekli değişiklikleri yapamamıştır. Sonuç olarak, hareket giderek zayıflamıştır.” — başka da hiçbir şeye değil!

Bu süreçlere dair HKP (Maoist)’in kapsamlı tahlilleri vardır. Hiç kuşkusuz komünistler bu süreçleri Alinteri’nin vardığı veya vardığını ileri sürdüğü sonuçlarla tanımlamadılar. Onlar bu süreçlerin “neoliberal bir Hindistan/kapitalist bir Hindistan, feodalizmi tasfiye etmiş bir Hindistan” yarattığını değerlendirmediler. Aksine bunun yeni biçimler altında devam ettiğini gördüler ve açıkladılar. Halk Savaşını bu sonuçlarla sürdürdüler ve başarılar da elde ettiler. Bu bakımdan devrimci halk komitelerinin sağladığı başarıları inceleyebilirler. Bununla birlikte devletin, emperyalizmin tam desteğiyle gerçekleştirdiği saldırılar bu başarıları şimdilik gerilettiler. Hindistan’ın en geri bölgelerinde, en yoksul kitlelerin katılımıyla sağlanan büyük ilerlemeler düşmanın her türden zorbalığı kullanarak, katliamlar gerçekleştirerek, geniş tutuklamalarla ve ajanlaştırmakla engellenmiş oldu. Bunun “baş edilemez” bir saldırı olduğunu ileri sürmüyoruz elbette; ama Başkan Mao’nun belirttiği gibi “taktik açıdan üstün bir karşı devrimle” savaştığımızı biliyoruz. Yenilmek olasıdır. Alinteri Hindistan’da köylülerin, azınlıkların, örgütlenmiş halk kitlelerinin katliamlara uğradığını, ormanların ateşe verildiğini, ablukalarla köylülerin açlığa sürüklenildiğini, ajanlaştırma politikasıyla kitleler içinde güvensizlik yaratıldığını; özetle bazılarının “kirli savaş” adını verdikleri bizim ise karşıdevrimci savaş dediğimiz bir savaş türünün uygulandığını bilmesi gerekirdi. Yenilginin buna karşı olduğunu tespit etmesi gerekirdi. Böyle bir savaşa karşı HKP (Maoist) kendi iç birliğini sürdürmekte başarısız kaldığı için yenildi. Maoizme, Halk Savaşına dayanan çizgi terk edildiği için alınmış bir yenilgiden söz ediyoruz. HKP (Maoist) teslimiyetçi çizgiye bu anlayışla karşı koydu. Koşulların değiştiğini, Hindistan’da sınıfsal değişimlerin gerçekleştiğini, devrim stratejisini de buna göre değiştirmek gerektiğini savunan Sonu’nun çizgisi bu yaklaşımla reddedildi. Sonu’nun reddedilen çizgisini bugün Devuji’nin da savunmaya başlaması ise onun bir orta yolcu olduğunu ispatlar. Komünist partisi içinde devrimci çizginin gücüne yaslanarak genel sekreterliğe gelen Devuji devam eden saldırılar, Sonu’nun teşvik ettiği teslimiyetin partide yarattığı aşınma sonucunda dirayetli davranmadı, orta yolcuların tipik davranışını sergiledi ve hızla “karşısına evrildi.” Bu sonucun “neoliberal Hindistan’ın değişen sınıf yapısını kavramamakla” ilgisi yoktur; bunun açık nedeni Halk Savaşını sürdürme cüretinin önce bu yola “zorlanmadan girmiş” Sonu tara-

fından, şimdi de orta yolcu olduğu için bir ölçüde “zorlanarak girmiş” Devuji özgülünde gösterilememiş olmasıdır. Biliyoruz ki bu cüreti Dada Basavaraj gösterdi, büyük komutan Hidma gösterdi, ölümsüzleşen sayısız kadro, savaşçı, komutan gösterdi ve halen gösterenler var.

Teslimiyetlerin “yoğunluğunun” aynı zamanda güçlü bir propagandanın parçası olduğunu da bir an olsun unutmamak gerekiyor. Bu süreçte onlarca katliam oldu, sayısız komünist şehit düştü, kitleler birçok kez birleşti ve ölümsüzleşen komünist kadroları, direnişi, halk komitelerinin silinemez başarılarını selamladı. Hafızalarda yerini almış devrimci eylemlerin ve fikirlerin silinip atılabileceğini kim iddia eder? Olsa olsa karşıdevrimciler. Ki, onlar bile bu konuda tereddüt içindeler. Devrimci Halk Komitelerinin dağıtılmasından sonra oluşan boşluğu nasıl dolduracağız, diye düşündüklerini görüyoruz. Tekelci şirketlerin talan ve soyguna dayanan ekonomisiyle bunu başarmaları olanaksız. Kendi güçlerine dayanmaları da olanaksız. Bu da olmayacaksa nasıl peki? Yanıt bizim tarafımızdan çok açık: Yeni Hidmalarla...

HİDMA NASIL DOĞDU?

Bu sorunun yanıtını verenler mevcut koşulların sürecin tersine dönmesi için elverişli olduğunu göreceklerdir. Hidma yoksul, eğitimsiz bir Adivasiydi. Onu bir halk kahramanı komutana dönüştüren koşullar bugünkü koşullardır. Devrimci Halk Komitelerinin önünü açan, onu kitlelerle en ileri seviyede buluşturan Hidma bunu komünist partisinin perspektifine, demokratik devrim anlayışına, tutarlı antiemperyalizme, kitlelere duyduğu sonsuz güvene borçluydu. Bugün yeni Hidmalar yoldadır. Hidma onlar için yolu çizmiştir. Basavaraj onlar için yolu aydınlatan meşaledir. Basavaraj onların Dadası olmaya devam etmektedir. Hiç kimse bu gerçekliği yok edemeyecektir. Çaru Mazumdar, Kanai Chatterjee nasıl yok edilemediyse, ilham veren liderler olmayı sürdürüyorlarsa günümüzün kahramanları da aynı saygıyı göreceklerdir.

Toparlarsak eğer, her devrimde önderlik kilit meseledir. Hindistan devriminin önderliğinin aldığı ağır darbe çok kapsamlı saldırıların bir sonucudur. Bu darbeyi önderliğin “somut değişimleri tahlil edememesi” ile açıklamak, hele ki tüm sürecin gerçek bilgisinden uzak olduğunda örtük bir saldırı olabilir ancak. Komünist partisi hemen her

kongresinde, merkezî her oturumunda gelişmeleri, koşulları, karşıdevrimin politikalarını, halktaki eğilimleri incelemiş, tartışmış ve sonuçlar üretmiştir; çalışmalarının temeline de bu incelemeleri ve çıkarılan sonuçları koymuştur. Sorun devrimci çizginin yoğun ve süreklileşmiş saldırılarla baş edememesi, içeride gelişen burjuva eğilimi alt edememiş olmasıdır. Tüm dünya gericiliği devrimi kanla boğmak istemiş ve parti içinden de buna kanalar çıkmıştır. Devrim kaçınılmaz olarak çöp de üretmektedir. Sonu ve devamcıları bunlardandır. Parti burjuva çizginin Sonu şahsında gerçekleşen ilk büyük saldırısını savuştursa da devamında orta yolcu bir çizgi izleyen Devuji’nin burjuva çizgiyle birleşmesi karşısında gerileme yaşamış durumdadır. Önümüzdeki süreç partinin ortaya çıkan önderlik sorununu çözmek üzere yeniden toparlanması süreci olacaktır. Hindistan halkı bunu başaracak dirayete, tecrübeye ve en önemlisi nesnel koşullara sahiptir. Son olarak, bu haberlerin yarattığı etkilere değinmek gerekiyor.

Elbette bu haberler “kötü” haberlerdir. Komünist hareket ve geniş kitleler önderliğini yitirmiştir, yüzlerce savaşçı şehit düşmüş, devrimci halk komiteleri büyük ölçüde dağıtılmıştır. Devrim karşısına dönüşmüştür, karşıdevrim kol gezmektedir. Komünistlerin kanı toprağa akmakla kalmamış komünist iyimserlik karartılmak istenmiştir, umut mezara konmaya çalışılmıştır. Parti içinde boy verip yayılan teslimiyetçi çizgi çok sayıda kadronun, savaşçının silah bırakmasına yol açmış, teslimiyetin kirli bayrağı komünist partisinin pencerelerinden sarkıtılmıştır. Bunlar kötü haberlerdir; bunlar kötü gerçeklerdir; ama bu türden gerçekliklerle defalarca sınanacağımızı bilmeliyiz. Proletarya bu sınamalardan geçerek muzaffer olacaktır.

İçerden gelen şu sesle ufuktaki zafere inanmaya devam etmeliyiz:

“Gerçekten de devrimci hareket bugün kayıp yaşayabilir. Ama onun verdiği güçle bugüne kadar ayakta kalan insanlar hâlâ vardır. ‘Yoldaşlar gelecek’ umuduyla binlerce köy hâlâ beklemektedir. Yarın yoldaşlar silahlarla gelmeyebilir; ama kayaları yararak yeni filizler yükselecektir. Bir sabah ansızın doğan güneş karanlığı mutlaka dağıtacaktır.”

BELGELERİYLE YA DA BELGESİZ KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ -II

C. ARKA BAHÇEDE HÜKÜMRANLIĞIN İLANI

Strateji belgesinde, “Batı yarımkü-
re” olarak isimlendirilen Amerika
kıtası “öncelikli çıkar alanı” olarak
tanımlanmıştır.

“Yıllarca ihmal edildikten sonra Amerika Birleşik Devletleri, Batı Yarımküredeki Amerikan üstünlüğünü yeniden tesis etmek ve vatanımıza ve bölgedeki önemli coğrafyalara erişimini korumak için Monroe Doktrinini yeniden yürürlüğe koyacak ve uygulayacaktır.” ifadesi belgeye aittir ve Amerikan donanmasının bugün Karayipler’de bombaladığı, batırdığı teknelerden sonra Maduro’yu “Venezuela’yı bana bırak; terk et ya da işgale hazır ol” diye tehdit etmesinin bir açıklaması gibidir.

Latin Amerika’nın yalnızca ABD etkisi altında olabileceğini kabul etmiş bir belge olarak Monroe Doktrinini (ABD Başkanı James Monroe, 2 Aralık 1823’teki Kongre konuşmasında ortaya koyduğu bir doktrin. Doktrin Amerika Birleşik Devletleri’nin kıta üzerindeki rolünü açıklamaktadır) yayımlandıktan tam 200 yıl sonra, ulusal strateji belgesinde gündeme alınmıştır. Trump’ın Grönland, Meksika ve Panama’da hak iddia etmesi gibi James Monroe de Güney Amerika’da hak iddia etmişti. Kıta üzerinde 200 yıldır yaşananlar hak iddiasının söylemle sınırlı kalmadığını ve kalmayacağını gösteriyor. Trump yönetimi aşırı biçimde büyütülmüş askerî gücü yaptırım aracı olarak kullanmanın ötesinde geçmektedir; bu devasa askerî güç Grönland, Meksika ve Panama’daki isteklerinin kabul edil-

mesi için bir araç olarak kullanılabilecek durumdadır. Nitekim Orta Doğu’daki ateş çemberi, İran’a dönük abluka ve saldırı hazırlıkları bunu ispatlamaktadır. Grönland için tehditler de bu yöndeki yaklaşıma işaret etmektedir.

Bugün, Venezuela’yı bir işgalle yutmak zor görünüyor; fakat bu imkânsız da değil. Daha çok iş başındaki yönetimi devirip, iş birlikçilerini başa getirme ve ülkeyi tam bir “arka bahçe” yapma politikasının benimsendiği söylenebilir. Venezuela özgülünde bunun alt yapısının hazırlandığına dikkat çekmeliyiz. Nobel Barış Ödülü verilen muhalefet lideri Maria Corina Machado bu iş için biçilmiş kaftan. Bu strateji daha önce, “12 gün Savaşı”nda İran’a karşı uygulandı ve başarısız oldu. İran halkı Trump’ın tehdit ve saldırısı karşısında birleşmiş, savaşılmaya ve direnmeye hazır olduğunu göstermiştir. Bir işgal saldırısında Venezuela halkının benzer bir irade sergileyebileceğini bekleyebiliriz.

Venezuela örneğinde olduğu gibi Karayipler’in, Latin Amerika’nın “arka bahçe” olmayı reddeden yöneticileri, bir işgalle tehdit edilmektedir. Bu arada kıtadaki faşist partilere destek akıtmakta, iş başına gelmeleri için birçok yol-yöntem denenmektedir. Trump’ın kırk katır mı kırk satır mı politikası belli sonuçlar vermekle birlikte kitlelerde büyük bir öfkeye de yol açmaktadır. Maduro dahil Latin Amerika’nın “solcu” liderlerinin tutarlı birer antiemperyalist olmadıkları, hatta tutarlı bir Amerikan emperyalizmi karşıtı olmadıkları açıktır. Bu liderleri antiAmerikancı çizgide tutacak güç kitlelerdir ve Venezuela özgülünde kitlelerin antiemperyalist

durumu mevcuttur: bu duruş Trump’ın “arka bahçe” politikasını zaafa atacak biricik silahtır.

HİZALANMA MI, DİRENİŞ Mİ?

Venezuela’da sergilenen pervasızlıklar, İran’a yönelik açıktan tehditler, en sonu gerçekleşen saldırı ve devlet yönetiminin yok edilmesine varan kural dışılık ABD’nin müdahalelerinin belgede ortaya konan hedeflere ulaşmak için her şeyi göze aldığını düşünmemize neden oluyor. Tüm bunlar dünya devletlerin ve en önemlisi de dünya halklarına gelecekte ne beklemek gerektiğine dair veriler sunmaktadır. Günümüzün en önemli sorularından biri de burada belirleniyor: Söz konusu devletler bu dayatmaya, hizalama gayretine nasıl bir yanıt verecekler. Daha da önemlisi dünya halkları bu yoğunlaşmış saldırılara karşılık verecek bir önderliğe kavuşabilecekler mi?

Bu süreçte etkin bir direnişin gerçekleşeceğini ön görmemek ahmaklık olacaktır. Zaten şimdiye kadar yaşananlar da direnişin varlığına işaret ediyor. Belki de egemen devletleri en çok rahatsız eden ve edecek olgu da budur. Mevcut ilişki ağının en güçlüleri için gelecek belirsizdir, onlar için en güçlü olanla yürümek görece avantajlı görünmektedir. Elbette buna bağlaşıklık olanlar da dahil edilmelidir.

Sözünü ettiğimiz stratejiye çok sayıda ülkenin kendince nedenlerle katılımı gösterdiği aşikâr. İtiraz edenlerin ise halihazırda görünen bir stratejisi yok. Gelişmelerden, özellikle “kural dışı” saldırılardan hoşnutsuz olan, tepki

gösteren ülkeler de var. Bu ülkelerdeki halklar ve elbette saldıran ülkelerdeki halkların da önemli bir kısmı esas olarak direniş tarafına eğilimlidir. Sorunun bu ülkelerdeki örgütlü yapılarda olduğu açıktır. Bu yapılara bakıldığında sıklıkla uzlaşmacılıkla, teslimiyetçi tutumla karşılaşmak öngörülerde bulunmak için bir veridir.

Stratejinin amaçlarından hareket edersek ABD’nin henüz işin başında olduğunu görebiliriz. Ne İran’da bir “rejim değişikliği” söz konusu ne Venezuela’da iş birliğine boyun eğmiş bir hükümet var. İki ülkede de etrafa yayabilecekleri direnişçi akımlar, fikirler hatta örgütlenmeler söz konusu. İktidarda olanların olası iş birliklerinin dahi amaçlar için yeterli olamaması mümkündür.

Sonuç: Trump’ın Strateji Belgesi dünya-
nın bazı bölgelerindeki durum hakkında bize bir değerlendirme olanağı verdi. Bu belge ile ABD’nin uygulamadaki politikaları arasında belirgin bir uyum söz konusudur.

Belge Amerikan emperyalizminin hegemonyasının tam tesisiyle ilgilidir. Emperyalizmin krizinin aşılması ve bu tesisiyle ilişkisi alınmaktadır. Orta Doğu’da Avrupa ve Güney Amerika’da uygulanan, uygulanacak olan politikalar bunun bir parçasıdır. Bölgesel dalaşlar, faşist dalga ve emperyalist saldırganlık önümüzdeki dönemi anlatan başlıklar olmaya devam edecektir. Dolayısıyla bölgesel dalaşlara, faşizme ve emperyalizme karşı yerel ve uluslararası hareketi geliştirmek, güçlendirmek daha da önem kazanmıştır.

EKONOMİK SAVAŞ TAM GAZ DEVAM EDİYOR

Trump tarafından 24 Şubat'ta yeni bir gümrük vergisi tarifi imzalandı. ABD yüksek yargı kararlarına rağmen imzalanan bu yeni tarife kapsamı, zamanlaması ve uygulanması açısından emperyalistler arasında süren ekonomik hegemonya mücadelesinde yeni bir eşiğe işaret etmektedir. Bu adım yalnızca ithalat kalemlerini düzenlemeyi değil, emperyalist güç dengelerinde yaşanan kaymayı frenlemeyi, üretim ve teknoloji alanında yaşanan ekonomik mücadeleyi de yeniden biçimlendirmeyi amaçlamaktadır.

Kapitalizme dayanan emperyalist sistemde çeşitli boyutlarda süreklilik kazanmış ekonomik kriz emperyalist güçlerin dengesini bozmaktadır. Çin'in dünya pazarında aktifleşen konumu iç dengeleri etkilemektedir. Kriz, emperyalistleri hem ekonomik hem siyasî-askerî yeni adımlar atmaya zorlamaktadır. Uzun zamandır ABD ekonomik alanda bunu vergi tarifeleriyle dengelemeye çalışmakta ve bunu büyük bir mücadele alanına çevirmektedir.

ABD, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında emperyalist mücadelenin ve ekonomik düzenin merkezinde en önemli hegemon aktör olarak konumlanmıştı. Ancak son dönemde, bu niteliği tersine çeviren bir dizi gelişmeye tanıklık etmekteyiz. Özellikle Çin'in sosyal-emperyalist yükselişiyle birlikte,

emperyalist sistemin iç çelişkileri daha görünür hale gelmiştir.

Tam da bu çerçevede emperyalist güçler, bir yandan kendi ekonomik, siyasî ve askerî kapasitelerini korumayı; diğer yandan da küresel konumlarını güçlendirmeyi hedefleyen adımlar atmak zorunda kalmışlardır. Bu süreç, askerî alanda vekalet savaşları üzerinden sürdürülürken; diplomasi masasında da aynı hedefe yönelik görüşmeler gerçekleştirilmektedir. Amaç "dünya barışı" değil; hegemonya mücadelesinde tek söz sahibi olma kavgasıdır.

HEGEMONYA NİHAYET EKONOMİ SORUNUDUR

Elbette ekonomik alanda da bu mücadelenin izlerini taşıyan gelişmeler ve dolayısıyla kararlar da gündeme yansımaktadır. ABD'nin son olarak uygulamaya koyduğu yüzde 10'luk vergi tarifeleri de dahil ekonomik mücadele yöntemleri de bunun hizmetindedir. Bu açıdan bakıldığında son yüzde 10'luk gümrük vergisi tarifi sadece basit bir korumacılık hamlesi değil, ABD emperyalizminin dünya ekonomisindeki kendi konumunu yeniden kanıtlama çabasının "sembolik" bir göstergesidir.

Üretimin ucuz iş gücü ve ucuz hammadde nedeniyle daha fazla kâr olanağı yaratan yarı sömürgelerde yoğunlaşması

emperyalist sistemin tipik özelliklerindendir. Bu anlamda bu pazara hâkimiyet ekonomik hegemonya mücadelesinin yapı taşlarındandır. Yeniden paylaşım savaşlarının temelinde bu pazara hâkim olma hedefi de yarı sömürgelerin bu karakteristik özelliğinden kaynaklanmaktadır. Uzunca bir süredir bu pazarlarda ABD hegemonyasının gücü son yıllarda Çin sosyal emperyalizminin ilerleyişi ile birlikte önemli ölçüde gerilemeye başlamış durumdadır. Bu aynı zamanda üretimde ve pazara hâkimiyette söz sahipliğinde de bir kırılmaya denk gelmektedir.

Yarı sömürgeler ülkelerdeki ucuz iş gücü ve ucuz hammadde olanakları tüm emperyalistler açısından olduğu gibi ABD açısından da üretimin bu alanlara taşınmasını, sermayenin bu alanlarda yoğunlaşmasını doğururken, kendisi ülkesinde üretimin bir ölçüde zayıflamasına, tüketime dayalı bir toplum özelliği geliştirmesine neden olur. Bu durum ihracat ve ithalat arasında ciddi bir cari açık ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Genel olarak vergi tarifeleri ve son olarak 24 Şubat'ta imzalanan kararname ile birlikte yeni yüzde onluk vergi tarifi, ithalat ve ihracat arasındaki uçurumu da dengeleme hedefi taşımaktadır. ABD'nin 2026 yılı itibarı ile yıllık ticaret açığı yaklaşık 1,2 milyon dolara ulaşmış durumdadır. Bu da üretim ve tüketim arasındaki derin

bir farka tekabül etmektedir. Cari açık GSYH'nin yüzde 4'üne tekabül etmektedir. Burada başka bir sorun ABD'nin en büyük rakibi olan Çin sosyal emperyalizminin ABD iç pazarındaki etkisi olarak ortaya çıkmaktadır. İthalat ve ihracat denklemin ABD-Çin arasındaki ekonomik ilişkide ibre önemli oranda Çin'in lehine işlemektedir. Çin Gümrükler Genel İdaresi Sözcüsü Lü Daliang'ın 14 Ocak'ta yapmış olduğu bir açıklama önemli veriler sunmaktadır. Lü'nün yaptığı açıklamada "Çin ile ABD arasındaki ticaret hacmi 2025 yılında 4 trilyon 10 milyar yuana ulaştı. Bu tutar, Çin'in toplam dış ticaretinin yüzde 8,8'ini oluşturdu" denildi. ABD istatistiklerinde ise aynı dönemde ABD'nin Çin ile yaptığı ithalat ve ihracatın 373 milyar 640 milyon dolar seviyesinde gerçekleştiği ve bu rakamın ABD dış ticaretinin yüzde 7,8'ine karşılık geldiği belirtilmiştir. İki ülke arasındaki ithalat ve ihracat ilişkisine yönelik ise Lü'nün yaptığı açıklama önemlidir: "ABD Çin'in birinci büyük mal ihracat pazarı, Çin ise ABD'nin üçüncü büyük mal ihracat pazarıdır."

Çin, düşük maliyetli üretim üssü olmanın ötesine geçerek yüksek teknoloji, özellikle yarı iletken üretimi, elektrikli araçlar ve batarya teknolojileri, yapay zekâ ve 5G altyapısı, yenilenebilir enerji ekipmanları gibi günümüz üretiminde stratejik önemde sektörlerde ciddi bir

atılım gerçekleştirdi, tüm bu alanlarda belirleyici bir aktöre dönüştü. Örneğin BYD, küresel elektrikli araç pazarında lider konuma yükselirken; yarı iletken alanında SMIC ABD yaptırımlarına rağmen kapasite geliştirmeye devam ediyor. Yapay zekâ tarafında ise Huawei ve benzeri firmalar, yalnızca donanım değil yazılım ekosistemi üretmeye yönelmiş durumda. Çin menşeli şirketlerin bu gelişiminin bir sonucu olarak dünya mal ihracatındaki payını hızla artıran Çin, artık yalnızca “dünya atölyesi” değil, aynı zamanda teknoloji üreten ve sermaye ihraç eden bir güç konumundadır. Son 20 yılda gerçekleştirdiği bu atılımla Çin ABD’nin sermayesiyle rekabet eden bir düzeye ulaştı.

ABD açısından mesele tam da bu noktada düğümlenmektedir. Cari açık vererek büyüyen ABD ekonomisi açısından Çin’in bu süreci onun geleceğini tehdit eden, hegemonyasını belirsizleştiren bir özelliktedir. ABD ekonomisi, özellikle 1980’lerden itibaren finansal genişleme ve küresel değer zincirlerinin dışa taşınması üzerinden büyüdü. Bu model, sürdürülmesi özel avantajlar gerektiren bir modeldir ve ABD dolarının rezerv para statüsüyle sahip olduğu ayrıksı bir avantaj sayesinde cari açık sorununu erteledi. Buna rağmen ABD sanayiinde gerileme yaşandı, sanayi istihdamı düştü. Kritik tedarik zincirlerinde ABD’nin dışa bağımlılığı arttı. Bu tabloya ABD iki kайдan yanıt vermeye yöneldi: herkese büyük gürültüyle duyurulan koruyucu tarifeler belirledi ve gümrük vergilerini yükseltti; aynı zamanda sanayi teşvik ve stratejik yatırım paketleri oluşturdu.

Örneğin yarı iletken üretimini ülke içine çekmek için çıkarılan CHIPS and Science Act, açıkça Çin’e karşı teknoloji alanında stratejik dengeleme hamlesidir. Yüzde 10’luk genel vergi artışları veya belirli sektörlerle yönelik ek tarifeler, tüm dış sermayeyi engellemekten ziyade “seçici korumacılık” mekanizması kurmayı hedeflemektedir.

Dolar rezerv para statüsünü sürdürüyor olsa da, sanayi üretimini teşvik eden büyük yatırımlar gündeme alınsa da teknoloji alanındaki rekabet baskısı ABD için stratejik bir alarm yarattı. Yüzde 10’luk vergi artışı bu alarmın siyasî ifadesidir. Amaç, dış sermayeyi tümüyle engellemek değil; stratejik sektörlerde seçici bir filtreleme mekanizması kurmaktır. Özellikle elektrikli araçlar, batarya teknolojileri ve yarı iletken üretimi gibi alanlarda Çin merkezli şirketlerin artan etkisi, ABD’nin iç

pazar hâkimiyetini tehdit etmektedir. Kendi şirketlerini korumak ve yeniden sanayileşme sürecini hızlandırmak için gümrük duvarlarını yükselten, dışarıdan gelen yatırımların denetimini sıkılaştırmayı hedefleyen ABD emperyalizmi bu tehdide karşı çözümü —bunun kısmi bir rahatlama sağlayacağını bile bile vergi tarifelerinde aramaktadır.

JEOPOLİTİK HAMLELER

Bu noktada mesele yalnızca ekonomi değildir. Jeopolitik boyut, ekonomik adımların arka planını tamamlamaktadır. ABD’nin Orta Doğu’daki gerilimi artıran ve savaşı çağıran politikası ve özellikle İran’a yönelik askerî ve ekonomik saldırıları, Çin ve Rusya ile gelişen bölgesel iş birliğinden bağımsız düşünülemez. İran, Çin’in enerji güvenliği açısından kritik bir tedarikçi; Rusya ile ise askerî ve diplomatik düzeyde yakın bir koordinasyona sahiptir. İran’a yönelik her baskı, dolaylı olarak Çin’e ve aynı zamanda Rusya’ya verilmiş bir stratejik mesaj niteliği taşımaktadır. Dolayısıyla İran’a yönelik ekonomik yaptırımlar veya askerî baskı, dolaylı olarak Çin’in enerji güvenliğine ve Rusya ile kurduğu bloklaşmaya yönelik bir dengeleme hamlesi niteliği taşır.

Çin’in enerji güvenliğinin önemli Basra Körfezi ve Hürmüz Boğazı hattına bağlı olduğunu da buna eklediğimizde jeopolitik boyuttaki ABD hamlelerinin nedenleri anlaşılır ve olası sonuçları öngörülebilir. Bunun tüm dünya ekonomisine yapacağı etkiler de açıktır. Buna rağmen şunun altını çizmemiz gerekir: Olası büyük ekonomik sarsıntılar dünya ekonomisinin dar boğazda olmasından bağımsız olmayacaktır. Tanık olduğumuz bu hamleler zaten ABD hegemonyasındaki ekonominin sınırlarda gezmesinden kaynaklanmaktadır.

Bu jeopolitik tablo, ABD—Çin rekabetinin artık yalnızca ticarî değil, çok katmanlı bir sistem mücadelesi olduğunu gösterir.

ABD, Pasifik’te Çin’i çevreleme politikası izlerken, Orta Doğu’da da enerji yollarını ve bölgesel ittifakları kontrol altında tutmaya çalışmaktadır. Bu durum, ekonomik yaptırımlar ile askerî hamlelerin birbirini tamamlayan araçlar haline geldiğini göstermektedir. Yüzde 10’luk vergi artışı, bu büyük stratejinin ekonomik ayağıdır.

24 Şubat’ta açıklanan yüzde 10’luk vergi artışı, tek başına dünya ekonomisini sarsacak bir karar olmayabilir. Ancak

sembolik ve stratejik anlamı büyüktür. Bu adım, ABD’nin küresel düzen içindeki konumunu yeniden tahkim etme çabasının bir parçasıdır. Washington, artık yalnızca dünyanın en büyük tüketim pazarı olmak istememekte, stratejik sektörlerde yeniden üretim merkezi olmayı hedeflemektedir. ABD hem hegemonik üstünlüğünü sürdürmek hem de üretim ve teknoloji alanında ulusal kontrolü artırmak istiyor. Ancak bu iki hedef arasında gerilim vardır. Küresel ticaret ağlarının parçalanması maliyetleri artırırken emperyalist kamplaşmanın derinleşme eğilimi dünya ekonomisinde yeni kırılmalara yaratmaktadır. Bunun karşısında ise Çin’in yükselişi, Rusya’nın jeopolitik hamleleri ve İran’ın bölgesel konumu gibi faktörler yer almaktadır. Emperyalist sistem içinde hegemonya mücadelesi derinleşirken ekonomik araçlar ile askerî ve diplomatik hamleler iç içe geçmektedir.

ABD emperyalizmi tarafından uzun zamandır yükseltelen milliyetçi dalganın arkasında aynı zamanda kendi sermaye gücünü koruma hedefi vardır. İç siyasette yaşanan derin ayrışma burada bir ortaklığa dönüşmekte ve özellikle Çin’e karşı sertleşme, kurumsal çıkarlar, savunma sanayii, teknoloji şirketleri ve finans kapitalin uzun vadeli hesaplar klikler arasında bir ortaklaşmaya zemin sunmaktadır.

Tüm bu gelişmeler, emperyalist sistem içindeki çelişkilerin keskinleştiğini ortaya koyuyor. Sorun tam olarak burada ortaya çıkıyor. Emperyalist krizin derinleştiği bu süreçte hegemonya mücadelesinin ağırlıklı olarak ekonomik savaş yöntemleri ile mi sınırlı kalacağı yoksa daha derin bir kırılmaya mı yol açacağı önemlidir. Özellikle son İran saldırısı vekalet savaşlarından daha hızlı ve yoğun bir düzeyde bölgesel savaşlara doğru ilerlendiğinin, hazırlıkların da bu yönde olduğunun göstergesi niteliğindedir. ABD kadar Çin de, Rusya ve İngiltere de, Avrupalı emperyalistler de aynı sonuçlara hazırlanmaktadır.

TARİHSEL TECRÜBENİN UYARISI

Emperyalistlerin korumacı ve milliyetçi politikaları kısa vadede iç sanayilerini güçlendirebilir. Ancak uzun vadede dünya çapında üretim ağlarının parçalanması, karşılıklı yaptırımlar ve artan askerî gerilimler dünya ekonomisinde daha derin dalgalanmalar yaratabilir. Dolayısıyla yüzde 10’luk vergi artışı, yalnızca bir ticaret düzenlemesi değil; emperyalist rekabetin yeni evresine dair

güçlü bir işarettir. Bu dönemin nasıl şekilleneceği ise yalnızca ekonomik göstergelere değil, küresel güçlerin siyasî tercih ve hazırlıklarının boyutuna bağlı olacaktır.

Tarihsel deneyim göstermektedir ki emperyalist güçler arasındaki ekonomik rekabet, belirli eşikleri aştığında diplomatik krizleri, bölgesel çatışmaları tetiklemekte ve yeni bir evreye hazırlık aşamalarının yoğunlaşmalarını artırmaktadır. Enerji hatları, nadir elementler, madenler, üretim merkezleri ve deniz ticaret yolları üzerindeki gerilimler, ekonomik çıkarların askerî güvenlik doktrinleriyle birleştiği alanlar haline gelmektedir. Bu da daha fazla silahlanma, daha yüksek savunma bütçeleri, dünya halkları için ise sosyal harcamalarda kısıntı ve artan baskı politikaları, daha fazla yoksulluk ve krizin artan yükü anlamına gelmektedir. Enflasyon, işsizlik ve gelir eşitsizliği büyüyecektir. Nitekim buna dair veriler güçlenmektedir. Dolayısıyla bu ekonomik savaş yalnızca emperyalist güçler arasındaki bir güç mücadelesi olarak kavranamaz. Bu savaş, dünya halklarının yaşam koşullarını doğrudan etkileyen bir sürece halkları dışlayan ya da edilgen kılan bir politik müdahaledir de.

Emperyalist sistem uzunca bir süredir önemli bir eşige doğru yol almaktadır. Ekonomik, diplomatik, siyasî ve askerî tüm hamleler bu eşğin fay hatlarını daha fazla etkilemektedir. Ancak bu fay hattı sarsıldıkça mesele sadece emperyalistler arasındaki bir mücadele olmaktan çıkmakta, esas olarak dünya halklarının yaşamına etkisi daha büyük olmaya başlamaktadır. Bu anlamda emperyalistler arası mücadelenin dünya halkları açısından daha güçlü bir antiemperyalist mücadele ile karşılaşması gerekmektedir. Aksi takdirde derinleşen kriz, yalnızca hegemonya mücadelesi veren emperyalist güçlerin değil, esas olarak dünya haklarının geleceğini ağır bedellerle karşı karşıya bırakacaktır. Hindistan’da Maoist harekete yönelik kapsamlı, çok boyutlu ve tam destekli saldırıların önemli bir nedeni de budur. Bu hareket tutarlı ve net antiemperyalist mücadelenin temel özelliklerini ortaya koymaktaydı. Başarıları dünya halklarına devrimin mümkün olduğu müjdesini veriyordu. Bunu parçalamak, dağıtmak emperyalist sistemin “can alıcı” bir görevi olarak şekillendi. Yoğun saldırı ve HKP (Maoist)’in içeriden de hançerlenmesini getiren müdahaleler bu bakış açısından değerlendirilmelidir.

KÜLTÜREL ALANDA EGEMEN İDEOLOJİNİN TAHKİMİ

Topluşsal eşitsizliklerin derinleştiği, yoksulluğun yaygınlaştığı ve geleceğe dair belirsizliğin sıradanlaştığı günümüzde egemenler, toplumsal çatırdamayı bastırmak için yalnızca zor aygıtlarına yaslanmaz. Zor araçları devletlerin sürekliliği için bir temel oluştursa da yönetim araçları bunlardan ibaret değildir. Halktaki hoşnutsuzluğa dayanan, bu hoşnutsuzluğu meşru gören ancak aynı zamanda olağanlaştıran ve kendi değerlerini bu hoşnutsuzluk üzerinden toplumsal zihne yeniden yerleştiren araçlar da devrededir. Medya, eğitim ve aile gibi kültürel üretim alanları her zaman bu sürecin parçasıdır. Bu alanlarda gerçekleştirilen müdahalelerle toplumun değer haritası yeniden çizilir; hangi yaşam biçiminin makbul, hangi davranışın meşru olduğu toplumsal ölçekte tanımlanır ve toplum çeşitli araçlar yoluyla bu çerçeveye uygun bir sosyal kimliğe yönlendirilir.

Egemen ideolojinin toplumsal dokulara sirayet edebilmesi için eğitim alanında, örneğin müfredat belirli tarih ve kimlik anlatılarını merkezileştirir. Medya ve diğer kültürel alanlar bu anlatıları destekleyecek biçimde üretime açılır. Aile kurumu bu anlatıların siyasî referanslarına uygun biçimde yeniden ta-

nımlanır; kadın-erkek ilişkileri, gençlik ikonları ve "ideal vatandaş" modeli gibi kavramlar buna uygun olarak yeniden şekillendirilir. Sıradan insanın dili, giyinişi, bakışı ve değerleri bu tanımlar üzerinden yargılanır; bir üst kimlik dayatması, toplum tarafından destekleniyormuş gibi hissettirilir.

Bu sürecin parçalı ve özgün uygulamalar şeklinde görünmesi, toplumsal olanı kavramaktaki zorlanmadan kaynaklanır. İnsan, genel olarak ve çoğu zaman bireysel yorumlara yatkındır. Oysa toplumsal olana bakabildiğimizde şunu görürüz: Bu parçalar, toplumsal ilerleyişe ya da toplumsal çıkarlardan doğan bir harekete göre değil, egemenlerin kendi çıkarlarını tahkim eden bir kültürel tasarıma göre hareket etmiştir.

Kültürel alan, doğrudan egemen iktidarın masasındaki bir proje şablonu değildir; ancak çıkar ilişkilerine tabidir ve arz-talep ilişkisine göre şekillenir. Fonlama mekanizmaları, reyting sistemi, reklam gelirleri, piyasa beklentileri ve dolaşım ağları medya alanındaki üretimin niteliğini belirler. Bu bağlamda kültürel alandaki üretimi egemen sınıfların çıkarlarından koparmak mümkün değildir. Bu alandaki üretimler sanat

kaygısı taşısa da, sanat olarak tanımlansa da kapitalizmin sınırlarını aşamaz. Bu durum kültürel üretimin metalaşması anlamına gelir.

POPÜLER KÜLTÜRÜN MEDYADA ÜRETİMİ

2000'li ve 2010'lu yılların başında, Türkiye'de medya alanı bugüne kıyasla daha çoğul bir görünümdeydi. Dijital platformlar yaygın değildi ve halk arasında "RTÜK'ün uyuduğu zamanlar" diye anılan görece daha esnek bir denetim iklimi vardı. Farklı diziler, farklı yaşam tarzlarını temsil eden karakterler ve alternatif anlatılar ekranda yer bulabiliyordu. Küresel ölçekte popüler olan imparatorluk, taht savaşları ve destansı anlatılar Türkiye'de de karşılık buldu: Game of Thrones ve Spartacus dünya çapında izlenirken, Türkiye'de Muhteşem Yüzyıl bu dalganın yerel karşılığı oldu.

"Muhteşem Yüzyıl" Osmanlı İmparatorluğu'nun ihtişamlı dönemini popüler kültürün kalbine taşıdı. Dizi, tarihin geçmişte kalmış bir bilgiler yığını olmadığını; günümüz insanının ideolojisini, kimlik algısını ve doğrudan geleceğe dair kararlarını etkileyen canlı bir olgu

olduğunu kanıtlar nitelikte bir etki yarattı. Elbette burada, Osmanlı gibi bir "tarihsel hazineye", Kanuni Süleyman gibi öğretilmiş ve benimsetilmiş bir figüre ve üzerinde yeniden kurgulanmaya elverişli bir döneme dayanıyor olması, söz konusu etkiyi açıklamaktadır. Yayınlandığı dönemde ezber bozan bir üsluba sahip olduğu düşünülen dizi günümüzün sıradan davranışlarını, "insanî eğilimlerini" tarihsel figürlerle birleştirerek etkin bir cazibe yaratmayı başardı. Osmanlı Sarayı ve özelde Harem odaklı olan dizinin buna rağmen günümüz insanına hitap edebilmesi bunların toplumdaki karşılığının etkin olduğunu gösterir. Dizi, geniş kitlelere hitap ederek izleyicilerin tarihi kendi bakış açılarıyla yorumlamalarına yol açtı. Bu dizi özgülünde devlet erkanını da kapsayan "ciddi" tartışmaların yaşanmasındaki bir neden budur.

Dizinin ana teması Osmanlı İmparatorluğu olsa da dizide işlenen odak saray hayatı ve saray içi entrikalardır. Bu yönüyle popüler kültür içinde tüketilse de egemen iktidarın motiflerine ters düşüyordu. İktidar Osmanlı'yı devam ettirdiği iddiasındaydı; protokoller, karşılamalar, Mehter Marşı her yerden yükseliyordu. Yanı sıra toplum içinde

de Osmanlı referansları yoğun biçimde dolaşıma sokuluyordu: mimaride tarihsel göndermeler, turizmde Osmanlı markalaşması. Osmanlı tarihi kültürel ve ekonomik bir pazar haline gelmişti.

Bir kimlik olarak Türklük ve Türk devleti bu “ciddi” tartışmalarda yeniden tanımlanmış oldu. “İhtişamlı tarih” başka yollardan da kitlelere benimsetilmiş oldu.

“Muhteşem Yüzyıl”ın yarattığı etki de dikkate alınarak ve elbette “gerekli” düzeltmeleri sağlamak amaçlı Diriliş: Ertuğrul gibi yapımlara yer verildi. Bu dizilerde Osmanlı fetih ve kurucu irade üzerinden yeniden kurguladı. Fetih, sadakat, inanç ve devletin bekası eksanli bir anlatı merkezileşti. Tarih bir kez daha siyasî tahayyülün ideolojik altyapısıydı. Kahraman figürü ile devlet özdeşleşti, devlete sadakat ve itaat ise tarihsel sürekliliğin ve “büyük mirasın” zorunlu sonucu gibi kurgulandı.

DİZİ GERÇEKLİĞİYLE SİYASET SAHASINDAKİ PARALELLİK

2010’lu yıllarda iktidarın siyasî söyleminde Osmanlı referansları belirginleşti. Akademik çevrelerde “Yeni Osmanlıcılık” tartışmaları yürütülürken, egemenlerin dilinde de “ecdat”, “medeniyet” ve “tarihsel sorumluluk” gibi kavramlar öne çıktı. Ancak bu durum, geçmişe özleminden ibaret değildi. Daha çok, toplumsal çatırdamaların ve sınıfsal eşitsizliklerin yarattığı boşluğun tarihsel referanslarla doldurulması girişimiydi. Bu dönemde güvencesizliğin yayılması ve kültürel hegemonyanın zayıflaması gibi süreçler de yaşanıyordu.

Kapitalist-empyralist ekonominin sık aralıklarla yaşadığı krizler ve artan bireycilik, toplumda aidiyet ve güvenlik arayışını artırdı. Tam da bu noktada Osmanlı romantizmi, egemenler için tutunulacak bir dal haline geldi. Fetih, ihtişam ve kurucu irade miti güçlü bir sembolik zemin sundu. Osmanlı tarihi, bir merak ya da akademik inceleme konusu olmaktan çıkarılıp siyasî bir referans noktasına dönüştürüldü. “Ec-dat” vurgusu yalnızca geçmişle övünme anlamına gelmiyor; aynı zamanda mevcut iktidar pratiğini tarihsel süreklilik içinde meşrulaştırmanın bir aracı haline getiriliyordu.

Ancak bu popüler kültür için yetersizdi, egemenlerin beslendiği Osmanlı tarihi bir övünç kaynağı olsa da gerçek süreç modernleşmeyi dayatıyordu. Bu kez mo-

dernleşme ile egemenlerin beslendiği Osmanlı damarı harmanlanarak hibrit bir anlayış benimsendi. Biçimsel olarak modern; içerik olarak muhafazakâr (ulu soy ya da ecdat referanslarından beslenen) bir kimlik üretildi. Böylece toplumun somut yapısına uygun bir “yeni sosyal doku”nun propagandası yapılmış oldu; diziler ve medya bu kimliği motifler aracılığıyla yeniden ve sürekli üretti. Tarih, bir dekor olmaksızın çıkıp kurucu bir mit haline geldi. Kahramanlık, sadakat, devlet ve inanç eksenli anlatılar merkezileşti. Siyasetin kurduğu her sahnede karşımıza bunlar çıkarıldı.

DİJİTAL PLATFORMLAR VE ÜRETİMDE TEKDÜZELİK

Günümüze uzanan süreçte medya araçlarının genişlemesi ve dijital platformların çoğalmasıyla ilk bakışta yeni bir özgürlük alanı oluşmuş gibi görünmektedir. İçerik sayısının artması, küresel yapımlara erişimin kolaylaşması ve alternatif anlatıların dolaşıma girmesi, kültürel alanda bir çoğullaşma izlenimi yaratmıştır. Ancak bu özgürlük büyük ölçüde araçların çeşitliliğiyle sınırlıdır; nitelik sınırları ise ortadan kalkmamıştır.

Popüler kültür ekseninde şekillenen dijital üretimler bir yönüyle toplumsal talebe yanıt verirken, hızla egemenlerin radarına girmiştir. Egemen görüş, yalnızca televizyon ekranında değil, dijital platformlarda da kendi sınırlarını çizmek istemiştir. Başlangıçta “başıboş” ve denetimsiz görünen alan, lisans düzenlemeleri, içerik müdahaleleri ve hukukî baskılarla çerçevelenmiştir. Böylece ideolojik tahakküm yeni mecralara uyarlanmıştır.

Sonuçta araçların çoğalması içerik özgürlüğü anlamına gelmemiştir. Aksine, üretimin niceliksel artışı tekdüzeliği gizleyen bir perdeye dönüşmüştür. Farklı platformlarda benzer aile modelleri, benzer kahramanlık anlatıları, benzer devlet merkezli retorikler dolaşıma sokulmaktadır. Kültürel alan genişlemiş gibi görünürken ideolojik eksen daralmıştır.

Modern tüketim alışkanlıklarına sahip, şehirli ama tarihsel referanslara sıkıya bağlı; bireysel, fakat devlete ait içeriklerin önü açılıp ödül yağmurlarına tutulurken sorgulayıcı veya toplumsal gerçekliği vurgulayan içeriklerin önü kesilmektedir.

Netflix gibi tekelleşmiş platformlar

dahi iktidarın radarındadır. Küresel çapta olduğundan üretimi doğrudan sınırlandırmaya da tüketim sürecini sınırlamaya çalışmaktadır. Küresel çapta erişime açık olan platformların yerine ulusal çapta platformlar üreterek hem içerik çeşitliliğini sınırlamayı hem de ideolojik kontrolü pekiştirmeyi hedefler noktaya gelmiştir.

TRT’nin platformu olan “Tabii” en somut örnektir. Vergilerle fonlanan içeriklerin “vatandaşa” ücretli bir şekilde açılması dikkate değerdir.

Örneğin platformda yayımlanan “Gökkuşak Faşizmi” adlı “belgesel” LGBTİ+lara yönelik ötekileştirici tanımlamalarla sunulmaktadır. Bu yapıyı TRT Genel Müdürü Zahid Sobacı, “aile kurumuna savaş açan, evlatları ve değerleri hedef tahtasına oturtan ideolojik bir kuşatmayı ifşa eden” bir yapımla olarak yayınlayacaklarını söyledi.

Tabii platformunda yayınlanan diğer “yapımlar” incelendiğinde, birçoğu egemenlerin fikirlerine ters düşen her türlü yapıya, kuruma veya kişiye açık saldırı niteliği taşımaktadır. Buna karşılık, burjuva-feodal medya da farklı bir nitelik taşımamaktadır; verilmek istenen mesaj yönüyle egemen fikirlerin sosyokültürel alana yönelik pekiştirici tasvirlerini içerir. Bu alanda yayımlanan popüler dizilerin çoğu erkek şiddetini meşrulaştırırken, şiddet referanslı otoriteyi de “aidiyet ilişkisi” içinde olumlar. Mafya, aşiret temalı yapımlar ve erkek merkezli güç anlatıları belirgin bir gericiliği dramatize ederek yoğun biçimde işler.

Bu anlatılarda erkek figürü; koruyan, cezalandıran, devletle temaslı ya da devletin boşluğunu dolduran bir özne olarak resmedilir. Hukukun yerine “adalet dağıtan” erkek, sistem dışı gibi görünür ve “halka rağmen” otorite fikrini yeniden üretir. Böylece güç, itaat ve sadakat ilişkileri doğal ve kaçınılmaz gösterilir.

Bu yapımlarda aşiret, mafya gibi zorbalığa dayalı ilişkilerin modern kent dekoru içinde sunulması gericiliği sarmalayan modernizme “sanatsal” bir yorum getirmektedir. Bu yorum sayesinde biçimsel olarak modern, içerikte ise ataerkil ve feodal olan ilişkiler estetik bir cazibeye kavuşturulmaktadır. Gericilik şiddetin bu biçimde estetize edilmesi toplumsal krizin gerçek nedenlerini sümen altı etmeye yarar. İşsizlik, güvencesizlik, sınıfsal sömürü arka planda

kalırken bireysel cesaret, fedakârlık ve sadakat ön plana çıkarılır. Böylece sistem eleştirisi kişisel ahlak anlatısına indirgenir. “Suçlu olan bireydir” mesajı verilmek istenir.

Tüm aile yapıları da aynı şekilde modern biçimle betimlenirken itaat ve sadakat ön plana çıkarılır. “Güçlü kadın” sembolü tasvir edilerek kadın özgürlüğü esintisi verilse dahi aile ilişkileri içinde kadının konumu bireyden aile için fedakârlığa indirgenir ve tüm kadın kavramı aile içinde eritilir. Ayakları üzerinde duran kadın betimlemesi dahi erkek otoritesiyle beslenir. Bu yönüyle aile siyasî bir metafora dönüştürülür. Devlet baba, sadık evlat, fedakâr anne anlatısı kültürel üretimin arka planına yerleşir. Böylece hangi yaşam biçiminin meşru, hangisinin sapkın ya da “toplum yapısına aykırı” olduğu estetik araçlarla belirlenir.

KİMLİK DAYATMASI VE SINIFSAÇ ÇIKIŞ

Diziler, dijital içerikler ve medya üretimleri aracılığıyla bireylere hangi yaşam biçiminin “meşru”, hangi davranışın “sapkın” olduğu estetik bir şekilde dayatılır: devlete sadakat, aileye itaat, hiyerarşi doğal kabul edilir; farklılık potansiyel tehdit olarak gösterilir.

Popüler kültürden beslenerek dizayn edilmek istenen toplum yapısı, 2010’larda Osmanlı motifleriyle sınırlandırılırken, bugün modernleşme söylemleriyle daha “kapsayıcı” bir model hedefleniyor. Ancak bu iplik çoktan çürümüş, kumaş tiftiklenmiştir.

Toplumsal çürüme, egemenlerin ifade ettiği gibi; ahlakımızı yitirmemizle ilgili değil, sistemin kendisiyle ilgilidir. Tuğlaları olmayan bu yapı, karamadığı harcı da etrafa boca eder ve suçlu olarak toplumu gösterir. Kendi görüşünde olmayan, “sapkın” veya “tehdit” olarak etiketlenir.

Kurgulanan bu yapı ve alınan referanslar, toplumu yeniden inşa etmekte işe yaramaz; çünkü bu harç çoktan bozulmuştur.

Geçmiş, geleceğin inşasına harç olarak yağmak; medya üzerinden mit anlatılarıyla toplumu beslemek, tıpkı Hatay’da inşası bitmeyen evlerin üstüne brandalar çekmek gibi, yalnızca bir örtü görevinden öteye gidemez.

BİLİM, BİLİMSEL FELSEFE VE SPEKÜLASYON -III

Sistemle Hesaplaşmayan Arayışlar Spekülasyon Üretir!

Karanlık bir gecede, bir dağın zirvesine erişmek gibi bir hedefimiz olduğunu varsayalım. Bu zorlu yürüyüş için hazırlanmamız, bir güzergâh öngörmemiz, olabilecek sorunları tahmin etmemiz gerekecektir. Bu öngörüler bizi, hipotezlerimizin olası sonuçları ile ilgili bizi nelerin beklediği ile ilgili fikirler üretmeye zorlayacaktır. Dolayısı ile, öngörülerimizi, hazırlığımızı, yol haritamızı ne kadar iyi inşa ettiğimiz hedefimize ulaşıp ulaşamamamızı da tayin edecektir.

Bilimsel çalışmalar veya toplumsal pratiğin bütününe erişeceği sonuçlar da, sürecin nasıl ele alındığına göre belirlenmektedir. Toplumsal yaşamın geleceğine ilişkin sonuçlar ise, temel bilimlerin ele alınışından farklı biçimde ortaya çıkmaktadır. Çünkü toplumsal

pratiğin sonuçlarına ilişkin beklentiler, bu pratiğin niteliğine ve hangi sınıfın çıkarlarına göre şekillendiğine göre değişmektedir. Pozitivizmin ve bilim felsefesi olmaya aday akımların neden bilimsel olmadığı sorusu, tam olarak burada yanıtını bulmaktadır. Bilgiyi, onu ortaya çıkaran gerekçelerden koparan, kaba determinizme düşen, bilgiyi sonuçları ile sınırlayan ve akla indirgeyen bu akımlar, tabiatın davranışını açıklamakta zorlanmaktadır. Deney ve gözlem olmaksızın hiçbir gerçeklik tanımı yapılamayacağını savunan, gözlem sonucunda ortaya çıkan gerçekliği yalıtık biçimde ele alan ve bu yönüyle materyalist felsefeye yakınlık kurmaya çalışan bilim felsefesi yaklaşımları; mekanik yöntemlerinin yanı sıra akıl ve mantığa biçtikleri rol bakımından idealizme de düşmektedir.

DÜALİZM VE OLGULAR ARASI DİYALEKTİK BAĞLANTILARIN REDDİ

Akıl ve mantığın, daha kapsamlı bir şekilde bilincin bu biçimde ele alınışı, felsefede binlerce yıllık kökleri bulunan düalizmin zaman içerisinde aldığı biçimlerden biridir. Düalizm, tabiatı veya toplumu yorumlarken onu esasta keskin çizgilerle birbirinden ayrılan iki ayrı bölümde ele alır. Köken olarak bu anlayış, maddenin açıklanamayan davranış ve biçimlerini bir töze, yani idealist bir içeriğe bağlayan; madde ile özü nitelikçe birbirinden farklı iki kavram olarak ele alan düşünce geleneklerine dayanmaktadır. Örneğin doğal bir felaketin tanrıların öfkesine bağlanması bir tür ikiliktir. Bu düalist yorumda, maddenin davranışı sonu-

cunda çevresel koşullarda meydana gelen değişimler idealist bir özneye atfedilmekte; böylece madde dışında ikincil bir öz varsayılmaktadır. Din, tanrı, töz, tin ve ruh gibi soyut kavramların yanı sıra sevgi, hoşgörü, ahlak ve bilinç gibi kavramların da toplumsal yaşamın maddi temelinden kopararak ayrı bir ontolojik düzleme taşındığı görülmektedir. Yalnızca madde ve öz ayrımı değil; maddenin gerçek davranışının dışında mekanik bir işleyiş şemasına indirgenmesi ve değişimin gerçek dinamiklerinin göz ardı edilmesi de bir tür düalizm olarak değerlendirilebilir.

Bilim felsefesi de, her ne kadar somut olguların açıklanabilmesi adına tanrı, ruh gibi kavramlardan koparak gerçeklere yönelme hedefi taşısa da, özellikle bilincin ele alınışı ve epistemoloji alan-

larında açık bir biçimde düalizme kaymaktadır. Mantığın ve rasyonalitenin tüm bilgi edinme sürecinin merkezine oturtulması, mantığın kendisi ile dahi çelişmekle birlikte aynı zamanda bir çeşit düalizm yaratmaktadır.

Rasyonalizm de, pozitivizm gibi yalıtık bir epistemolojik anlayışa sahiptir. Pozitivizmin tüm bilgilerin kaynağını yalıtık gözlemlere dayandırması gibi rasyonalizm de bilginin kaynağını yalnızca akıl ve mantığa dayandırır. Deneyci, ampirist yaklaşımlar nasıl ki deney ve gözlem ile, her dönemde ve her yerde tanımlanabilecek durağan bir gerçek edinilebileceği savında ısrar ediyorsa rasyonalistler de somut ve kesin gerçeğin yalnızca akıl ve mantık yolu ile açığa çıkarılabileceğini savunuyordu.

Tüm bu anlayışlar, yöntemleri farklı olsa da özünde aynı sonuca ulaşmayı amaçlamaktaydı. Bu sonuç, her dönemde geçerliliğini koruyacak kesin bir “gerçeklik” tasavvuruydu. Oysa böyle bir gerçekliğin var olduğu iddiasının ulaştığı nihai nokta bilim ve doğa değil, metafizik bir temeldir. Zira rasyonalistlerin ileri sürdüğü gibi evrenin işleyişinin bütünüyle akla ve mantığa uygun olduğu savı tartışmalıdır. Bu yaklaşım, öncelikle evreni durağan ve tümüyle determinist yasalara bağlı bir yapı olarak tasavvur etmenin ürünüdür. Oysa evren, kimi zaman tekrar eden, kimi zaman farklılaşan süreçler sergileyen; entropik ve dinamik bir yapıya sahiptir. Yani evrenin, her zaman yeni çelişkiler üreterek sürekli ve nihai bir çözülmeye doğru ilerleyen temel davranışının yanı sıra, bu dağılma süreci içinde kısmi düzen örüntüleri de ortaya çıkabilmektedir. Ancak bu kısmi düzenler dahi, nihayetinde daha büyük ölçekli çözülmelere açıktır. Ortaya konulan yasalar ise, insan toplumunun evrenin işleyişini anlama çabasının bir ürünü olup, bu anlamda gerçekliğin kendisi değil; onu açıklamaya yönelik modellerdir. Bu modeller yeni gelişmeler, yeni bilgiler ışığında sürekli değişir ve gelişir.

Tarih öncesinden günümüze kadar gökyüzüne bakan insanlar, birbirinden bağımsız; kimi zaman birbirini doğrulayan, kimi zaman da yanlışlayan pek çok yasa ortaya koymuştur. Peki bu yasaların hangisi, ortaya atıldıkları dönemde “akla ve mantığa uygun” olduğu için kabul görmüş; hangisi akla ve mantığa aykırı olduğu için terk edilmiştir? Elbette mesele bu değildir. Çünkü mantığın sınırları da deneyime

ve pratikten doğan birikime bağlıdır. Bir uçağın nasıl havada hareket edebildiğine dair tüm mekanik aksamına hâkim bir mühendis ile bu konuda hiçbir bilgisi ya da çalışması olmayan bir kişinin yürüteceği mantık aynı olabilir mi?

Özel ve genel görelilik teorileri olmasaydı, dünyanın yörüngesi ve yeryüzünde zamanın göreceli aktığı pratik olarak ispatlanmamış olsaydı, yalnızca akıl ve mantık yolu ile GPS sapmaları hesaplanabilir miydi? Toplumsal pratikten, deneyim ve birikimden, gerçekten temas edebilecek doğru bir yöntemden ve yeterli bilgiden kopuk bir düşünme faaliyetinin bizi götürebileceği yerler astroloji, din gibi alanlar olabilecektir. Aristoteles’ten günümüze rasyonalizmin kat ettiği yol da bu nedenle, bilime öncülük edebilecek bir temele ulaşmamıştır. Zira rasyonalizm, nihai olarak düalizmden bütünüyle sıyrılamamış; düalizm ise özünde idealist bir ayrımı yeniden üretmiştir.

Bu durum yalnızca temel bilimlere ya da insan toplumu dışındaki doğa olayları için geçerli değildir. Toplumsal yaşamda da, içinde düalizm barındıran her yaklaşımın varacağı yer idealizmdir. Devrimci öznenin özne konumundan bağımsız, ondan azade bir “koşullar” okuması da benzer bir düalist ayrımın örneğini oluşturur. Çünkü belirli bir dönem için var olan bir gerçekliği keşfetmek, ya da sosyolojide olduğu gibi ayan olanın okuması ile sınırlı kalmak, insan toplumunun gelişimi için hiçbir anlam ifade etmemektedir. Eğer bilinç maddenin bir ürünü ve toplumsal pratik ile gelişen bir olgu ise, toplumsal pratiğin ve bilincin gelişiminin de aynı ölçüde çevrenin değişiminde karşılığı olmalıdır. Toplumsal yaşam da tabiat gibi sürekli akan ve çelişkiler barındıran bir yapıda olduğuna göre, bilinç ve toplumsal pratiğin de gelişimi için zemin olmaya devam etmektedir.

Kuşkusuz bu gelişim eşitsizdir; ancak aynı zamanda karşılıklı ve birbirine bağımlı bir süreçtir. Bu nedenle toplumsal pratiğin geliştirilmesi, doğru yöntemle incelenmesi ve daha ileri pratiklerin önünü açacak biçimde sistematik hale dönüştürülmesine ilişkin epistemolojik zincirde yaşanan her kırılma, düalizmi yeniden üretir. Söz konusu zincir ya da yöntem her zaman doğru sonuçlar vermeyebilir; ancak doğru sonuçlara ulaşmanın imkânı da ancak bu yöntem üzerinden doğar.

Koşullara havale edilen ve bilincin rolünden arındırılmış bir toplumsal ilerleme tasavvuru nasıl ki bir yanılsamadan ibaretse toplumsal pratikten kopuk, yalnızca akıl ve mantığa indirgenen bir ilerleme modeli de aynı ölçüde gerçeklikten uzaktır. Maddeyi, koşulları ve çelişkilerin yönelimini bir yana bırakarak bunların karşısına bağımsız ve yalıtık bir akıl ile mantık yerleştiren; bu ayrışık ikilik üzerinden toplumsal ilerlemenin sağlanabileceğini savunan yaklaşımların, kendi kuramsal temellerini ciddi biçimde sorgulamaları gerekir.

Elbette bir olguyu sınırlı bir çerçevede ele almak başlı başına bir yöntemdir. Çalışma alanını sınırlandırmak, daha yüksek verim, uzmanlaşma ve iş bölümü olanakları yaratır. Ancak bu sınırlılık, incelenen olgunun bütünsel bağlamından koparılması anlamına gelmemelidir. Bu biçimde sınırlanan çalışma alanının, diğer alanlarla bağlantılarını reddetmek ve onu yalıtık ele almak da düalizmdir.

Sorunlarımızın kaynağını yalnızca tarihten yeterince ders çıkaramamış olmaya ya da yalnızca bugünü kavrayamamaya indirgemek de bir düalizm biçimidir; dolayısıyla idealist bir yaklaşımdır. Bir olguyu iç bağlantılarını açığa çıkararak tartışmamak, ya da çevresel bağlantılarını göz ardı etmek de aynı biçimde değerlendirilebilir.

Özetle, bir anlayışın içerisinde bir yerlerde akıl, mantık, deney, gözlem, materyalizm, somut koşullar, somut tahliller geçiyor olması onu bilimsel yapmaz. Ya da ortaya konulan her somut koşul, peşi sıra somut tahlili de beraberinde getirmez. Öyle olsaydı insan toplumunun gerçekten MLM’ye değil, sistemin çizdiği sınırlar içerisindeki sosyolojiye, tarihe, arkeolojiye, revizyonizme, reformizme ihtiyacı olurdu. Oysa sorun tüm bunlar arasındaki diyalektik bağları açığa çıkarmak, toplumsal pratiğin içerisinde toplumsal yaşama yön vermektir. Pratiğin içeriğinin ve hedefinin ne olduğu da önemlidir elbette.

Bir kuşatmayı kırmak istiyorsak, en kaba ve basit biçimi ile ifade edersek savaşmak zorundayız. İmha perspektifi taşıyan bir kuşatmadan, ya imha olarak, bunun biçiminin fiili veya ideolojik-politik olması fark etmez ya da savaşarak çıkmak mümkündür. Bunun aksi bir beklenti, halihazırda bir şeylerin imha olmaya başladığının göstergesidir.

Yani bu da, bir biçimde düalizmdir; bu beklentileri somut koşullara bağlamak da yine öyledir. Öyleyse koşullar ve özneyi ayrışık ve yalıtık değerlendiren yorumlardan uzaklaşarak, bu alanda bir ikilik yaratacak, diyalektik olmayan yöntemden uzaklaşmak gerekir. Sorunun bu aşamasında gösterilecek ısrar ve istikrar ancak somut tahliller gerçekleştirmeye basamak olabilir, kalan bölüm, somut tahlil konusunda yakalanması gereken berrak bilinç ve kabiliyetin geliştirilmesidir. Bu da yine ancak pratik süreç içerisinde geliştirilebilir.

BİLİM FELSEFELERİ BİLİMİN DEĞİL, SPEKÜLASYONUN ÖNÜNÜ AÇMAKTADIR!

Her düşünce bir sınıfın izini taşır, bir sınıfın çıkarına hizmet eder. Toplumsal gerçeklerin açığa çıkması ise, yalnızca proletaryanın çıkarına hizmet eder. Dolayısı ile, gerçeğin tanımı ve bilimsel ele alış da sınıf mücadelesinin bir parçasıdır. Proletaryanın dünya görüşü, bilimsel olmak zorundadır.

Bilimin felsefesi olma iddiasıyla ortaya çıkan yaklaşımların bilimsel olamamasının temel nedeni de budur. Kullanılan yöntem ister Spinoza’nın geometrik yöntemi, ister Kartezyen şüphecilik, ister mantıkçı pozitivizm olsun, bu yaklaşımlar toplumsal pratiğin devrimci niteliğini gizlemeyi hedefler. Dolayısıyla, toplumsal alandaki gerçekleri açığa çıkarmak bir yana; bu gerçeklerle mücadele eder ve idealizmin safında yer alır. Bu yönüyle bilimsel olmaktan uzak bir konum sergiler.

Temel bilimlerde de, bu felsefi akımlar üzerinde bir görüş birliği sağlanmamıştır, çünkü doğa bilimlerinin de sınırlarını daraltan, olguları ya deney ve gözlem ile ya da akıl ve mantık ile sınırlayan yöntemleri işlevsiz kalmaktadır. Bu anlayışların ürettikleri ise eninde sonunda spekülasyon olmaktadır. Özellikle gerçekliğe dair belirsiz tanımlamaları bunun en büyük örneğidir.

Hangi yöntemin bilimsel olup olmadığı, gerçeğin nasıl tanımlanabileceği gibi temel sorular sınıf mücadelesinin konusu olmaya devam etmektedir. Öne sürülen savların ne derecede bilimsel olduğu, ya da ideolojik-politik konumlanışın ne yöne doğru olduğunu tanımlayabilmenin yolu da, fikir ve pratiklerimizin bu sorulara nasıl cevaplar üretebildiğinde gizlidir.

NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik kuruluşunu ilan etti

NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik, "Ankara'da NATO Zirvesi İstemiyoruz. Halkların Katili NATO'ya Hayır" şiarıyla Önder Babat Kültür Merkezi'nde gerçekleştirdiği basın toplantısı ile kuruluşunu ilan etti.

Basın metnini Barış Bilgen okudu. NATO Zirvesinin 22 yıl aradan sonra bir kez daha Türkiye'de düzenlendiğini belirtilen açıklamada şunlar söylendi: "Libya, Suriye, Sudan, Somali, Yemen, İran, Venezuela ve Küba son dönemde yaşadıklarımız... Filistin başta olmak üzere Orta Doğu'nun ezilen halklarının mücadelesini boğmak için emperyalistler saldırganlıkta sınır tanımıyor. Gerici bölge devletleri Rojava halkının mücadelesini boğmaya, Batılı emperyalistler ve İsrail de bu mücadeleyi bölge halklarını iradesizleştirmeye yönelik saldırgan amaçları için manipüle etmeye çalışıyor. İşte böyle bir süreçte, 77 yıl önce işçi sınıfına ve halklara karşı sosyalizm, komünizm düşmanı emperyalist bir ittifak biçiminde oluşturulan NATO'nun 2026 Zirvesi'nin, 7-8 Temmuz'da Ankara'da gerçekleştirilmesi planlanıyor. NATO'ya üye devletlerin başkanları dünya halklarına, işçilere, emekçilere dönük yeni savaş ve saldırı politikalarını hayata geçirmek ve dünyanın yeniden paylaşılması, neler yapacaklarının pazarlığını yapmak için

bir araya gelecekler."

"NATO ZİRVESİ SAVAŞ HAZIRLIĞIDIR"

Bugün emperyalist paylaşım savaşının tekrar gündeme gelmesinin nedeninin emperyalist kapitalist sistemin krizi olduğuna vurgu yapılarak "Dünyanın yeniden paylaşımı ve dizaynı adına bugün yeni savaş hazırlıkları yapılmakta, yeni bölgesel savaş alanları açılmaktadır. Hiç kuşkusuz bu emperyalist hegemonya ve yeniden paylaşımın başını ise ABD emperyalizmi çekmektedir. Güney Amerika'da Venezuela, Kolombiya ve Küba ile Orta Doğu'da İran'ın ABD'nin işgal hedefleri olarak ilan edilmesi ve Çin ile ticaret savaşı üzerinden yaratılan kriz emperyalist savaşın boyutlanacağını göstermektedir. Tüm emperyalist merkezler ve devletler, bu gelişmelere göre pozisyon almaktadır. İşte NATO'nun 7-8 Temmuz 2026 Zirvesi, bu yeni emperyalist savaş hazırlıklarının planlanması ve karar altına alınmasını ifade etmektedir" denildi.

Emperyalist savaşlarda ilk cepheye sürülenin yoksullar olduğunu ve işçi sınıfı ile ezilen halkların bu savaşlardan hiçbir çıkarının olmadığını vurgulanan açıklamada "Ezilenlerin burjuvazi için dökebilecekleri tek damla kanı olamaz,

olmamalıdır. Emperyalist savaş karşı-sında takınmamız gereken tavır, toplumsal kurtuluşumuz için savaşmamız olmalıdır. Kurulduğu günden bugüne NATO'nun en etkin güçlerinden biri olan Türkiye Cumhuriyeti devleti Orta Doğu'da, Balkanlar'da, Kafkasya'da ve Afrika'da gelişen halk isyanları ve ulusal kurtuluş hareketinin bastırılmasında ve emperyalist hegemonya dalaşında doğrudan yer almıştır. Ülkemiz açısından NATO, uzakta ve dışsal değil, içsel bir olgudur. Ülkemiz NATO'nun üyesi ve ayrılmaz bir parçasıdır. Ordu, NATO'nun ordusudur. NATO, halkların emperyalist efendiler tarafından sömürgeleştirilmesi ve köleleştirilmesinin aracıdır" denildi.

"EMPERYALİST SAVAŞA, NATO'YA KARŞI BİRLEŞELİM"

NATO'ya karşı mücadele etmenin, emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadeleyi yükseltmek anlamına geldiğine dikkat çekilen açıklamada şunlar söylendi: "Türkiye işçilerinin, emekçilerinin NATO'ya karşı çıkması, ekmeğine sahip çıkmasıdır. Gençliğin NATO'ya karşı çıkması, geleceğine sahip çıkmasıdır. Kadınların NATO'ya karşı çıkması, bedenlerinin savaş alanı olmasına izin vermemesi, özgürlüklere sahip çıkmasıdır.

"Bu mücadelenin aynı zamanda antiemperyalist, antikapitalist köklerinden hareketle, 2026 Kasım ayında Antalya'da gerçekleşecek COP31 toplantısına karşı mücadeleye de hazırlanalım. Emperyalist savaşa, NATO'ya, COP31'e karşı mücadelede birleşelim. Emperyalizmin savaş örgütü NATO'nun bu topraklarda halklara yönelik yeni suçlar için hazırlık yapmasına izin vermeyelim. Tüm işçileri, emekçileri ve ezilenleri 6. Filo'yu denize döken '68 kuşağının devrimci önderlerinin izinde sokağa, eyleme, mücadeleye çağırıyoruz."

İmzacı kurumlar: Alinteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Birleşik Devrimci Parti, Devrimci Kurtuluş Platformu, Emekçi Hareket Partisi, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Kaldıraç Hareketi, Komün, KÖZ, Mücadele Birliği Platformu, Partizan, Proleter Devrimci Duruş, ODAK, Sosyalist Dayanışma Platformu, Sosyalist Meclisler Federasyonu, Sosyalist Mücadele İnisiyatifi, Sosyalistler Partisi, Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi, Yeni Dünya için Çağrı, Yeşil Sol Parti, Yeni Komünizm, Filistin için Bin Genç, Dersim Dernekler Federasyonu-Munzur Koruma Kurulu, Özgür Üniversite Hareketi, Sosyalist Kadın Hareketi.

Binali Yiğit (Parti Militanı): Doğum yeri olan Dersim Pülümür'de toprak ağası Ali Şan Ağa'nın topraklarından ailesiyle birlikte kaçarak Konya'ya yerleşti. Onun yiğitliği, fedakârlığı, zulme başkaldırışı, toprak ağasının zulmüne ve azgın sömürüsüne duyulan nefretle birleşti. Binali Yiğit, yoksul ailesinin maddi durumuna katkıda bulunmak için Almanya'ya gitti. Almanya'da örgütlü mücadelenin önemini kavrayarak militan bir örgütçü haline geldi. ATİF'in örgütlenmesine büyük çaba sarf etti. Binali Yiğit, ülkeye dönerken 12 Mart 1979'da Şereflikoçhisar yakınlarında geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Haydar Sönmez (Parti Militanı): 1957 Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı Yetimoğlu köyünde doğan Haydar Sönmez, 1980 öncesi Dersim'de gerçekleştirilen toprak işgalinden sonra tutuklanarak Hozat

Hapishanesine konuldu. Altındış kod adlı Haydar Sönmez, 6 ay sonra çıktığında mücadeleye kaldığı yerden devam etti. İş birliği olduğu için cezalandırılan Hasan Demirpençe'yi öldürdüğü

iddiasıyla ihbar edilen Sönmez, 28 Ocak 1982'de Mazgirt Jandarma

Komutanlığınca gözaltına alındı, teslim edildiği Tunceli Siyasî Şubede 6 Mart 1982'de işkencede katledildi.

Niyazi Gündoğdu (Parti Üyesi): 1956 yılında Sivas'ın Hafik ilçesinde doğdu. Niyazi Gündoğdu İstanbul'da Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüttü. Okmeydanı Kültür ve Dayanışma Derneği (Ok-Der) başkanlığı yaptı. 1977 yılında çeşitli derneklerin basılması sırasında Ok-Der'den Niyazi Gündoğdu da gözaltına alınarak tutuklandı. Hapishaneden çıkar çıkmaz askere alındı. Niyazi Gündoğdu, askerlik bitiminde memleketine tekrar döndü. Burada 16 Mart 1983 tarihinde tekrar gözaltına alındı ve bir gün sonra işkencede katledildi.

Hıdır Yıldız (Parti Militanı): 1968 yılında Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Amutka köyü Geşteş Mezrası'nda doğan Hıdır Yıldız yoksulluktan dolayı ilkokulu bitirmeden ailesiyle birlikte hayvancılık yapmaya başladı. Daha 14 yaşındayken Halk Ordusu gerillalarıyla karşılaştı ve gerillayla olan bağı derinleşmeye başladı. Yaşı küçük olduğu için gerillaya katılma talebi olumsuz yanıtlandı ve 17 yaşına bastığında Halk Ordusuna katıldı. 17 Mart 1985'te TC ordusuyla girilen çatışmada yaralı şekilde düşmanın eline geçti. O, yaralı haliyle hiçbir bilgi vermedi. Hiçbir sonuç alamayan düşman çareyi Hıdır Yıldız'ı kurşuna dizmekte buldu.

Kenan Demir (Parti İleri Militanı): 2 Mart 1970 tarihinde Erzincan'da doğdu. İlk öğrenimini köyünde tamamladıktan sonra 1984 yılında ailesiyle birlikte İsviçre'ye yerleşti. Buradaki kısa öğrenim hayatının ardından hemen çalışma yaşamına atıldı. 1989 yılında Proletarya Partisiyle örgütsel ilişkiye geçti. İlk dönemler sadece taraftar düzeyinde sürdürdüğü faaliyetini 1994 yılında daha bilinçli bir mücadeleye dönüş-

türdü. 1994 yılında yaşanan darbeciliğe karşı doğrudan yana tavrını net ve tereddütsüz ortaya koydu. İsviçre'nin Basel kentinde yerel faaliyet yürüten Kenan Demir çalışkanlığı ve dürüstlüğü ile düzenin kendisine sunduğu imkânlarla karşı verdiği amansız mücadelesi ile öne çıkıyordu. Kenan Demir, 5 Mart 1998 günü İsviçre'de görev için gittiği bir alanda karşı devrimci-asalak bir çetenin silahlı saldırısı sonucu ölümsüzleşti.

BAĞDERESİ ŞEHİTLERİ

Halk Ordusunun üç gerillası, 8 Mart 1999 tarihinde Tokat merkeze bağlı Bağderesi (Çöreğibüyük) köyünde TC ordusunun attığı genel pusunun yanı sıra köyün çeşitli evlerine attığı hücre pususu sonucu çıkan ve yarım saat süren çatışmada savaşılarak ölümsüzleşti. Proletarya Partisi Üyesi ve Halk Ordusu birim komutanlarından **Ayfer Celep (Emine)**, Parti İleri Militanı ve Halk Ordusu savaşıcısı **Münire Sağdıç (Meral)**, Parti Militanı, Halk Ordusu savaşıcısı **Kemal Tutuş (Polat)** 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü daha anlamlı kıldılar.

PROLETARYA PARTİSİNDEN AÇIKLAMA

Proletarya Partisi, ABD ve İsrail'in İran'a yönelik saldırılarına ilişkin tkpml6.net sitesinde bir açıklama yayımladı.

"ABD Emperyalizmi ve Siyonizm'in Gerici ve Haksız Saldırısına Karşı Mücadeleyi Yükselt!" başlıklı, TKP/MLMK-SB imzalı açıklamada öne çıkanlar şu şekilde:

"ABD emperyalizmi ve Siyonist İsrail, 12 Gün Savaşları'ndan sonra bir kez daha tüm gücü ve olanaklarıyla İran'a saldırı başlattı.

"ABD emperyalizmi, dünyanın savaş olmaksızın kendi çıkarlarına hizmet edecek şekilde yeniden paylaşılması ya da savaş seçeneği ile hareket ediyor. Trump kendini 'Barışın Başkanı' ilan ederken, dünyada güç dengelerini yeniden kuracak şekilde eski kuralları ve kurumları işlevsizleştiriyor. ABD emperyalizminin başında olduğu sistem derin ekonomik krizini aşamıyor. Bu durum onu siyasî ve askerî olarak daha saldırgan hâle getiriyor. Bir yandan arka bahçesi olarak gördüğü Latin Amerika'yı politik olarak dizayn etmeye çalışırken, diğer yandan tarihsel Batı ittifakını hırpalayarak daha da sıkılaştırmaya çalışıyor. Yine Rusya ile Ukrayna üzerinden barış ararken, Kafkasya'dan Orta Doğu ve Afrika'ya kadar Rus emperyalizminin etkisini azaltacak hamleler yapıyor. Tüm ekonomik, politik ve askerî yoğunlaşmasını ise Pasifik-Asya'ya odaklamış durumda. ABD açık şekilde Çin'i başat rakip olarak belirlemiş ve çelişkilerin yoğunlaştığı bölge olarak tespit etmiştir. Venezuela'ya ve İran'a yönelik saldırganlık, Küba'ya yönelen tehditler, Pakistan'ın Afganistan'a ilan ettiği savaş, Rusya-Ukrayna savaşında aranan barış, Filistin davasının mezara gömülme çabası, Kürt ulusunun Türk egemenlerinin himayesine peşkeş çekilme çabası ve aranan ittifak; ABD'nin rakip emperyalistlerle mücadelesinden bağımsız değildir.

"ABD emperyalizmi Orta Doğu'da halklara ve ezilen uluslara karşı egemen rejimleri ve ulusları destekleyerek hegemonyasını pekiştirme peşindedir.

Özellikle uşağı olan Türkiye ve İsrail'i iki temel güç olarak işlevlendirerek tüm bölgeyi ekonomik, askerî ve politik olarak yeniden biçimlendirme yönelimindedir. Filistin, Lübnan, Yemen, Irak, Suriye ve İran'da köklü değişim hedeflenirken, tüm bölge bu köklü değişimin gerektirdiği yeni şekillenişle ele alınmaktadır. Bu değişim Orta Doğu'nun yeniden düzenlenmesine odaklanırken, emperyalist ekonomik-politik sistemin özüne uygun olarak egemen ve sadık güçlere dayanmak esas alınmaktadır. Bu bağlamda öngörülen değişimde ezilen halklar lehine bir durum olmayacağı kesindir. Ezilen uluslar lehine emperyalizmden bir beklenti oluşturmak ve buna dayanmak, kölelik şartlarının sürmesi ya da en fazla 'iyileştirilmesi'nden başka bir sonuç doğurmayacaktır.

"(...) ABD için asıl mesele, müdahalelerin rejimleri değiştirecek daha kapsamlı, işgal içeren askerî hareketlere evrilip evrilmeyeceğidir. ABD geline aşamada sınırlı, müzakerelere yol verecek ve aynı zamanda gücünü dayatarak kendini toparlayacak bir hat izlemektedir. Tüm bu adımlar daha büyük bir savaşın yoğun hazırlığı ya da onu olgunlaştıran girişimler olarak görülmelidir.

"(...) ABD ve Siyonizm için İran rejiminin gerici niteliği, halkına ve ezilen uluslara yönelik düşmanlığının hiçbir önemi yoktur. Asıl mesele, İran rejiminin ABD emperyalizminin hegemonyası altında olmamasıdır. Rakipleri Rusya ve Çin ile ekonomik-siyasi bağımlılık ilişkisi geliştirmesi ve bölgedeki çıkarlarına uyumsuz olmasıdır. ABD emperyalizmi Hamaney'in katledilmesini, 'tarihin en kötü insanlarından birinin öldürülmesiyle adaletin yerini bulması ve İran halkının ülkelerini geri almak için bir fırsat' olarak dünyaya ilan etmiştir. ABD emperyalizmi yalınkat gerici saldırganlığını bilindik argümanlarla dünyaya sunmuştur. Tüm bölgede 'diktatörlerle çalışmanın' daha verimli olacağını ve buna meşruiyet vereceklerini ilan ederken, İran'da 'halkına düşmanlık' gerekçesi tanıdık bir sahtekârlığın en tutarsız ve en aşağılık biçimi olarak

değerlendirilmelidir.

"ABD emperyalizmi Gazze'de Siyonist soykırımın bir numaralı destekçisi; Suriye'de cihatçıların Alevi, Kürt, Dürzi ve Hristiyanlara yönelik katliam ve saldırganlığının planlayıcısı; Türk hâkim sınıflarının halka ve tüm bölgedeki Kürtlere düşmanlığının kolaylaştırıcısı olarak bölgesel planlarını oluşturmaktadır. Trump'ın Filistin davasını yok etmek için kurduğu 'Barış Konseyi', bölgedeki emperyalist saldırganlığın da kolaylaştırıcı bir aracı olacaktır. Trump'ın bölge barışından anladığı; dayandığı egemen uşak güçlerin daha etkin hâle gelmesi ve rakip emperyalistler olan Çin ile Rusya'nın dayanaklarının ortadan kalkmasıdır. Bu eksende Filistin'e karşı Siyonizm'e; Kürtlere ve Alevilere karşı Colani Suriye'sine, Arap halklarına karşı krallıklara, emirliklere ve askerî diktatörlüklere; Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halka karşı ise faşist TC'ye sonsuz desteği vardır.

"(...) ABD emperyalizmi tüm dünyayı sarmalayan bir saldırganlık çizgisini benimsemektedir. Emperyalist sistem sermayesi, kültürü ve politik çizgisiyle bir bütün olarak kokuşmuş bir durumdadır. Yaşanan kriz ve çürümüşlük hem emperyalistler arası mücadeleyi hem de iç klik mücadelesini büyütmektedir. Yaşanan rekabetin yıkıcılığı ezilen halklara ve uluslara daha büyük faturalara dönüşmektedir. Tüm dünyada politik rejimlerin daha fazla gericileştiği, savunma bütçelerinin devasa boyutlara ulaştığı, şovenizm yarışının gerici çıkar ortaklığının paydası hâline geldiği ve halkların düşmanlaştırılmaya çalışıldığı koşullardan geçilmektedir. Bu durum barut kokusunun daha fazla hissedildiği, emperyalist paylaşım histerisinin askerî yoğunlaşmayı körüklediği şartlar anlamına gelmektedir.

"Bu koşullar altında tüm emperyalistler ve onların uşağı olan güçlerin ortaklaştığı nokta ise 'bağımsız' direniş güçlerinin tasfiye edilmesi, teslim alınması ve gelişme sağlayacak zemin bulmamasıdır. Latin Amerika'dan Afrika'ya, Hindis-

tan'dan Orta Doğu'ya, Balkanlar'dan Doğu Avrupa'ya kadar tüm dünyada ilerici, demokratik, devrimci sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerinin tasfiyesi ekseninde saldırılar söz konusudur. Emperyalistler ve uşakları bu güçleri ya sistem içinde konumlanma ya da zor yoluyla tasfiye seçeneği arasında tutmaktadır. Bilhassa silahlı mücadele yürüten ulusal devrimci ve demokratik hareketler, devrimci güçler ve komünistler ağır imha saldırganlığı altındadır. Emperyalistlerin daha büyük savaşlar için ihmal etmediği bir hazırlık da budur.

"Emperyalist saldırganlığın tüm vahşi yüzü ve kurlsız hareketi, sadece sınıf mücadelesini güçlendiren bir olgu hâline gelmektedir. Ekonomik, politik ve askerî saldırının haksız karakteri daha geniş kitlelerin bilgisine ulaşmış bir gerçektir. Emperyalizme ve onun tüm gerici dayanaklarına karşı öfke ve tepki büyüktür. Ancak bu öfke henüz örgütlü ve birleşik bir nitelik kazanmamıştır. Tüm gücümüz ve yoğunlaşmamızla bu öfkeyi örgütlemeli, politik güce çevirmeliyiz.

"İran'a yönelik saldırı tüm bölgede büyük çaplı bir savaşın işaret fişegi olarak okunmalıdır. Bu aynı zamanda büyük çaplı antiemperyalist mücadeleye ivme kazandırma çabasını da büyütmelidir. Emperyalist güçler savaşa tüm güçleriyle hazırlanırken, ezilen uluslara ve halklara 'barışçıl' olmalarını salık vermektedir. Bu koşullarda devrimci ve komünist hareketler tüm yoğunlaşmasını devrimci silahlı savaşı örgütlemeye odaklamalıdır. Silahlı mücadelenin temel hedefleri emperyalistler, onların yerli iş birlikçileri ve uşakları olmalıdır. Komünistler emperyalist savaş hazırlığına karşı yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde Halk Savaşı çizgisinde daha fazla sebat etmelidir. Devrimi örgütleyecek ve halkı kurtuluşa götürecek çizgi budur. Partimiz bu çizgiye olan inancını kuşanarak hareket edecektir. Emperyalist saldırganlığa ve işgale karşı gerçek ulusal kurtuluş çizgisi de komünistlerin önderliğinde Halk Savaşı örgütlemekten geçmektedir."

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

Özgür Gelecek için Yeni Demokrasi Gazetesi

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No: 6 Daire: 3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi BBlok, 1. Kat, No:349 Zeytinburnu/İst.- 0212 501 21 20

yenedemokrasi1 f
yeni_demokrasi3 X
yenedemokrasigazetesi @
yenedemokrasi36.net @
yeni_demokrasi <
YeniDemokrasiGazetesi >
yenedemokrasigazetesi@gmail.com @

yaşasın

MART

**DÜNYA EMEKÇİ
KADINLAR GÜNÜ**

Yeni Demokrasi
gazetesi